

ARULMIGU PALANIANDAVR ARTS COLLEGE FOR WOMEN (Autonomous)

(Re-Accredited with 'B⁺⁺' Grade by NAAC 3rd Cycle)
Run by Arulmigu Dhandayuthapani Swamy Thirukoil, H.R & C.E Dept. Government of Tamil Nadu
A Government Aided College - Affiliated to Mother Teresa Women's University, Kodaikanal
CHINNAKALAYAMPUTHUR(PO), PALANI - 624615

LEARNING RESOURCES

WOMEN IN INDIA

PREPARED

BY

PG & RESEARCH DEPARTMENT OF HISTORY

Objective Questions and Answers Descriptive Answer

- 1.பெமினிசம் என்கிற வார்த்தை எந்த மொழியில் இருந்து வந்தது?
இலத்தீன் மொழியில் சொல்
- 2.ரிக் வேத காலத்தில் வேத இலக்கியங்களை நன்கு கற்றத் தேர்ந்தவராக குறிப்பிடப்படுபவர்களில் சிறப்பானவர் யார்?
விஸ்வவாரா
3. ரிக் வேதகால பெண்ணான லோப்முத்ரா எந்த முனிவரை மணந்தவர்?
அகத்திய முனிவர்
- 4.வேத காலத்தில் பெண் தெய்வ வழிபாடு எவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது?
அதீதி (or) உஷா
- 5.வேத காலத்தில் நம்பிக்கை என்னும் பண்புக்கு எந்த தெய்வத்தை வழிபட்டனர்?
சாரதா
6. கோபம் என்னும் பண்புக்கு எந்த சிறு தேவதை வழிபாடு வேத காலத்தில் இருந்தது?
மன்யு
- 7.பிந்தைய வேத காலத்தில் பெண்களின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது?
மந்த நிலையில்
- 8.பிந்தைய வேத காலத்தில் பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட முக்கியமான உரிமைகளில் ஒன்று எது?
சொத்துரிமை
- 9.பிந்தைய வேத காலத்தில் பெண் குழந்தைகளின் திருமணம் பற்றி குறிப்பிடும் நூல் எது?
ஐயத்ரேய பிராமணம்
- 10.பிந்தைய வேத காலத்தில் தர்க்க அரசி என்று அழைக்கப்பட்ட பெண் யார்?
கார்கி
- 11.சங்க காலத்தில் பெளர்களின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது?
உயர்வான நிலை

12. சங்கீ கால பெண் புலவர்களில் தலைசிறந்தவராக கருதப்படும் பெண் யார்?
ஒளவையார்

13. சங்க காலத்தில் சிறந்த இலக்கியவாதியாக கருதப்பட்ட பெண் யார்?
காக்கைபாடினியார்

14. காக்கைபாடினியாரால் எழுதப்பட்ட சிறந்த உரைநடை நூல் எது?
காக்கைபாடியம்

15. சங்க காலத்தில் மனைவியின் சிறந்த குணத்தினைப் பற்றி கூறும் சங்க நூல்
எது?
ஐங்குறுநூறு

16. சங்க காலத்தில் மன்னனின் முதன்மையான இராணி எவ்வாறு
அழைக்கப்பட்டாள்?
கோயிலாள்

17. கடவுளின் பணிக்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட நடன மாதர்கள்
எவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர்?
தேவரடியார்

18. தேவரடியார்களின் வேறு பெயர்கள் யாவை?
பதியிலார், மாணிக்கத்தார்

19. தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம் சென்னை மாகாணத்தில் எப்போது கொண்டு
வரப்பட்டது?
1930

20. செளகர் என்றால் என்ன?
கூட்டமாக தீக்குளித்தல்

21. தமிழக விடுதலை போராட்ட வீராங்கனையான வேலு நாச்சியாரின்
கணவனின் பெயர் என்ன?
முத்து வடுக நாதர் பெரியவுடையத் தேவர்

22. வேலு நாச்சியாருக்கு போர் காலங்களில் உதவியாக இருந்த பிரதானி யார்?
பிரதானி தாண்டவராயப் பிள்ளை

23. தமிழகத்தில் முதல் பெண் விடுதலைப் போராட்ட வீராங்கனை யார்?
வேலு நாச்சியார்

24. ஜான்சிராணி இலட்சுமிபாயின் இயற்பெயர் என்ன?
மனுசுர்னிகா

25. ஜான்சி ராணியின் கணவர் பெயர் என்ன?
கங்காதர் ராவ்

26. வாரிசு இழப்புக் கொள்கையின்படி எந்த ஆண்டு ஜான்சி ஆங்கில அரசுடன்
இணைக்கப்பட்டது?
1854

27. கவிக்குயில் என்று போற்றப்பட்ட இந்திய விடுதலை போராட்ட வீராங்கனை
யார்?
சரோஜினி தேவி

28. சரோஜினி தேவி 1925ஆம் ஆண்டு எந்த இடத்தில் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய
மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கினார்?
கான்பூர்

29. 1930ல் நடைபெற்ற உப்பு சத்யாக்கிரக போராட்டத்துக்கு மகளிர் அணி
தலைவியாக இருந்தவர் யார்?
சரோஜினி நாயுடு

30. இந்தியாவின் முதல் பெண் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்ட சரோஜினி தேவி எந்த
மாநிலத்தின் ஆளுநராக பொறுப்பு வகித்தவர்?
உத்திர பிரதேச மாநிலம்

31. கஸ்தூரிபா காந்தியின் கணவர் பெயர் என்ன?
மோகன்தாஸ் கரம் சந்த் காந்தி

32. சபர்மதி ஆசிரமத்தின் முதல் உறுப்பினர் யார்?
கஸ்தூரிபா காந்தி

33. அருணா ஆசுஃப் அலியின் கணவர் பெயர் என்ன?
ஆசுஃப் அலி

34. அருணா ஆசுஃப் எந்த பட்டப் படிப்பை முடித்து இருந்தார்?
சட்டம்

35. அருணா ஆசுஃப் அலி எந்த ஆண்டு தன்னை பொதுவுடைமைக் கட்சியில்
இணைத்துக் கொண்டார்?
1948

- 36.இந்திராகாந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் போது குழந்தைகளை எந்த அமைப்பின் கீழ் ஒன்று திரட்டினார்?
வானரசேனா
37. இந்திராகாந்தி 1969ல் எத்தனை வங்கிகளை தேசியமயமாக்கினார்?
14 வங்கிகள்
- 38.இந்திராகாந்தி எந்த ஆண்டு இந்தியாவில் அவசரநிலை பிரகடனத்தை கொண்டு வந்தார்?
1975
- 39.பத்மாசினி அம்மாள் எங்கு முதியோர்களுக்கான மாலை நேர வகுப்பை ஆரம்பித்தார்?
திலகர் ஆசிரமம் (மதுரை)
- 40.மெட்ராஸ் சட்டசபைக்கு தேர்வு செய்யப்பட்ட முதல் பெண் அமைச்சர் யார்?
ருக்குமணி லட்சுபதி
- 41.சௌகர் எந்த மாநிலத்தில் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது?
ராஜஸ்தான்
- 42.பர்தா முறை என்றால் என்ன?
பெண்கள் தங்களை கறுப்ப ஆடையால் மறைத்துக் கொள்ளுதல்
- 43.தலாக் என்றால் என்ன?
இஸ்லாம் சமயத்தில் மணமுறிவு தலாக் என்று அழைக்கப்படுகிறது.
- 44.இஸ்லாம் சமயத்தில் பெண்ணிற்கு தலாக் சொல்லும் உரிமை உள்ளதா?
ஆம்
- 45.மகர் என்றால் என்ன?
இஸ்லாமிய சமயத்தில் திருமணத்தின் போது பெண்ணிற்கு ஆண் வழங்கும் பணம்
46. பெண் சிசுக் கொலை என்றால் என்ன?
பெண் குழந்தை பிறந்தவுடன் கொன்று விடுவது
47. பெண் சிசுக் கொலைஇந்தியாவில் எங்கு அதிகமாகக் காணப்படுகிறது?
ராஜஸ்தான்

48. பெண் குழந்தைகளை கொல்லும் சில வழிமுறைகளை கூறு?
கள்ளிப்பால் கொடுத்தல், நெல்மணிகளை கொடுத்தல்

49. தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டு தோல்வி அடைந்தவர்களுக்கு எந்த பிரிவின் கீழ் தண்டனை வழங்கப்படுகிறது?
பிரிவு 309

49. எவர் ஒருவர் விபசாரம் நடத்துவதற்கு உறுதுணையாக இருந்தாலும் அவருக்கு வழங்கப்படும் தண்டனை என்ன?
5 வருட சிறை, 2000 ரூபாய் அபராதம்

51. Eve-Teasing என்கிற ஆங்கில வார்த்தையில் E ve என்பது எதை குறிக்கிறது?
உலகின் முதல் பெண் ஏவாள்

52. இந்திய குற்றவியல் சட்டம் எப்போது கொண்ட வரப்பட்டது?
1860

53. பெண் கல்விக்காகப் பாடுபட்ட சகோதரி நிவேதிதா யாருடைய சீடர்?
விவேகானந்தர்

54. தேவராடியார்களிலர் வேறு பெயர்கள் யாவை?
பதியிலார், மாணிக்கத்தார்

55. தேவதாசிகள் என்பவர்கள் யார்?
இறைவனுக்கு தங்கள் வாழ்க்கையை அர்பணித்துக் கொண்டவர்கள்.
காலப்போக்கில் விபசாரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்

56. எந்த கட்சி ஆட்சி காலத்தில் தேவதாசி ஒழிப்புச்சட்டம் சென்னை மாகாணத்தில் கொண்டு வரப்பட்டது?
நீதிக்கட்சி

57. பரிகாசம் செய்தால் என்றால் என்ன?
பெண்களை பொது இடங்களில் தவறாகப் பேசுதல்

58. பெண்களுக்காக கொண்டு வரப்பட்ட பத்திரிக்கைகளில் ஒன்று?
சக்கரவர்த்தினி.

59. கருக்கலைப்பு என்றால் என்ன?
பெண் குழந்தை என்று தெரிந்தவுடன் கருவிலேயே அழித்து விடுதல்

60. குழந்தை திருணமத்தை முறைப்படுத்த சாரதா சட்டம் யாரால்
கொண்டுவரப்பட்டது?
ராய்சாகிப்பு ஹரிபிலாஸ் சாரதா

61. மார்க்கரேட் கசின்ஸ் எந்த மாத இதழின் பதிப்பாசிரியராக இருந்தார்?
ஸ்திரீ தர்மா

62. மார்க்கரேட் கசின்ஸ் எந்த ஆண்டு இறந்தார்?
1543

63. சுவாமி விவேகானந்தரின் பெண் சீடர் யார்?
மார்க்கரேட் நோபல் (சகோதரி நிவேதிதா)

64. மார்க்கரேட் நோபல் எந்த ஆண்டு சுவாமி விவேகானந்தருக்கு அறி முகமானார்?
1898

65. 1915ல் இந்தியா வந்த மார்க்கரேட் கசின்ஸ் யாருடன் இணைந்து தனது
போராட்டத்தை தொடங்கினார்?
அன்னிபெசன்ட்

66. அன்னிபெசன்ட் எந்த ஆண்டு பிரம்மஞான சமையின் உறுப்பினரானார்?
1893

67. அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரால் தொடங்கப்பட்ட கல்லூரியின் பெயர் என்ன?
மத்திய இந்துக் கல்லூரி

68. அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரால் தொடங்கப்பட்ட பத்திரிக்கையின் பெயர்
என்ன?
நியூ இந்தியா, காமன் வில்

69. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கிய முதல் அயல்
நாட்டு பெண்மணியார்?
அன்னிபெசன்ட் அம்மையார்

70. அன்னிபெசன்ட் எந்த நூலை படித்ததன் விளைவாக தேசிய இன வெறுபாடற்ற
சங்கம் என்ற அமைப்பில் சேர்ந்தார்?
சமூக சீர்திருத்தவாதி

71. 1874ல் எந்த நூலின் துணைப் பதிப்பாளராகப் பொறுப்பேற்றார்?
தேசிய சீர்திருத்தவாதி

72. அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் எந்த ஆண்டு பிரம்மஞான சமையின் தலைவர்

1907

73. அன்னிபெசன்ட் அம்மையார் எந்த ஆண்ட ஆன்மீகத்திலிருந்து அரசியலுக்கு மாறினார்?

1913

74. 1917ல் அன்னிபெசன்ட் கைது செய்யப்பட்டு எங்கு வீட்டுக் கைதியாக வைக்கப்பட்டார்?

ஊட்டி

75. எந்த இடத்தில் நடைபெற்ற அனைத்திந்தியப் பெண்கள் மாநாட்டிற்கு அன்னிபெசன்ட் தலைமை தாங்கினார்?

பூனே

76. டாக்டர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி எங்கு எப்போது பிறந்தார்?

1886ம் ஆண்டு புதுக்கோட்டை

77. இந்தியாவின் முதல் பெண் மருத்துவர் யார்? -

டாக்டர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி

78. டாக்டர். முத்துலட்சுமியின் முயற்சியால் புற்று நோய் மருத்துவமனை தொடங்கப்பட்ட இடம் எது?

சென்னை - அடையார்

79. டாக்டர் முத்துலட்சுமியால் தொடங்கப்பட்ட அனாதை இல்லம்?

அவ்வை இல்லம்

80. தேவதாசி முறை ஒழிப்புச் சட்டம் கொண்டுவர காரணமாக இருந்தவர் யார்?

டாக்டர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி

81. இந்திய பெண்கள் கூட்டமைப்பு முதன் முதலில் எங்கு எப்போது

ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

மே 8, சென்னை, அடையாறு

82. இந்திய பெண்கள் கூட்டமைப்புக்கு முதல் தலைவர் யார்?

அன்னிபெசன்ட்

83. இந்திய பெண்கள் கூட்டமைப்பு 1917 முதல் 1937 வரையிலான ஆண்டுகளில்

"எத்தனை கிளைகளை தோற்றுவித்தது?

33 கிளைகள்

84.சென்னை மாகாளத்தில் பெண்களுக்கான வாக்குரிமை எப்போது
ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

1921

85. பெண்சிகக் கொலைத் தடைச் சட்டம் எப்போது கொண்டுவரப்பட்டது?

1870

86.சதி என்ற கொடிய பழக்கம் இந்தியாவில் எங்கு அதிகமாக இருந்தது?
இராஜஸ்தான்

87.முதன் முதலாக சதிக்கு எதிராக குரல் கொடுத்த நவீன இந்தியாவிடர்
தீர்க்கதரிசி யார்?

இராஜராம் மோகன் ராய்

88.சதி என்னும் உடன்கட்டை ஏறும் பழக்கம் எப்போது தடை செய்யப்பட்டது?

1829

89.சதியை ஒழிக்க ஒரு சட்டத்தை கொண்டு வந்த ஆங்கில தலைமை ஆளுநர் யார்?
வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு

90.விதவை மறுமண சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1856

91.விதவை மறுமண சட்டம் கொண்ட வர காரணமாக இருந்தவர் யார்?

ஈஸ்வர சந்திரவிதியாகர்

92.முதன் முதலில் திருமணமான பெண்கள் சொத்துரிமைச் சட்டம் எந்த ஆண்ட கொண்டு
வரப்பட்டது?

1874

93.இந்து பெண்கள் சொத்துரிமைச் சட்டம் எந்த ஆண்டு இயற்றப்பட்டது?

1937

94.யாருடைய முயற்சியால் இந்துப் பெண்கள் சொத்துரிமைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது?

ஜி.வி.தேஷ்முக்

95.தேவதாசி முறையை ஒழிக்க பெரிதும் பாடுபட்டவர் யார்?

டாக்டர். முத்துலட்சுமி ரெட்டி

96.தேவதாசி முறை ஒழிக்க சட்டமன்றத்தில் எந்த ஆண்டு சட்ட முன் வரையறை
கொண்டு வர முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது?

1917

97. சுதேசிகள் திருமணசட்டம் எப்போது கொண்டு வரப்பட்டது?

1872

98. சுதேசிகள் திருமண சட்டம் எதை பற்றி கூறுகிறது?

பலதாரமணம், குழந்தை திருமணம் சட்ட விரோதம் என கூறுகிறது

99. சாரதா சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்டது?

1929

100. சாரதா சட்டத்தின் படி ஆண். பேண் திருமண வயது என்ன?

ஆணுக்கு 21, பெண்ணுக்கு 18

வேத மற்றும் பிந்தைய வேத காலத்தில் பெண்களின் நிலை

நமது மனித சமுதாயத்தின் இரண்டு அடிப்படைக் கூறுகளான ஆண் மற்றும் பெண், ஒருவரையொருவர் சார்ந்து, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மக்கள்தொகையில் பாதிப்பாக உள்ளனர். பல ஆண்டுகளாக சமூகவியலாளர்கள் மற்றும் பிற அறிஞர்கள் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை மதிப்பிடவும், பொதுவாக உலகெங்கிலும் மற்றும் குறிப்பாக இந்திய சமூகத்தில் அவர்களின் நிலைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் படிக்கவும் முயன்றனர். ஆணும் பெண்ணும் தேரின் இரு சக்கரங்களாக நிறுவப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

அந்தஸ்து குழுவில் தனிநபரின் நிலையைக் குறிக்கிறது. நிலை என்ற சொல், உதவியாளர் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளைக் கொண்ட அமைப்பில் ஒரு தனிநபரின் நிலையைக் குறிக்கிறது. இது ஒரு நபர் தனது பாலினம், வயது, குடும்பம், தொழில், திருமணம் மற்றும் சாதனை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் குழுவில் வகிக்கும் நிலை. பெண்களின் நிலை என்பது சமூகப் பாத்திர அமைப்பு, சலுகைகள், உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளின் வலையமைப்பில் அவளது நிலையைக் குறிக்கிறது. இது குடும்பம் மற்றும் சமூக வாழ்க்கையில் அவளுடைய உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளை குறிக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் நிலை பொதுவாக ஆணுடன் அவளுக்கு அளிக்கப்படும் மதிப்பு மற்றும் மரியாதையின் ஒப்பீட்டளவில் அளவிடப்படுகிறது.

இந்தியாவில் இந்து பெண்களின் நிலை ஏற்ற இறக்கமாக உள்ளது. இது பல்வேறு வரலாற்றுக் கட்டங்களில் பல மாற்றங்களைச் சந்தித்துள்ளது. வரலாற்று ரீதியாகப் பார்த்தால், இந்தியாவில் பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் இரண்டு கட்டங்களைக் கடந்திருக்கிறார்கள் - அடிமைப்படுத்தப்பட்ட காலம் மற்றும் விடுதலையின் காலம். சில

சமயங்களில் அவள் அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டாள், சில சமயங்களில் அவள் வீட்டின் தெய்வமாக கருதப்படுகிறாள். வேத காலத்திலிருந்து இன்று வரை, காலப்போக்கில் அவளது நிலையும் நிலையும் மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. எனவே, இந்துப் பெண்களின் இன்றைய உண்மையான நிலையை மதிப்பிடுவதற்கு பல்வேறு யுகங்களில் உள்ள பெண்களின் நிலையைப் பகுப்பாய்வு செய்வது அவசியமாகும்.

ரிக்வேத சமுதாயம் ஒரு சுதந்திர சமுதாயமாக இருந்தது. ஆரியர்கள் பெண் குழந்தையை விட ஆண் குழந்தையை விரும்பினர். இருப்பினும், பெண்கள் தங்கள் ஆண்களைப் போலவே சுதந்திரமாக இருந்தனர். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கல்வி சமமாக திறக்கப்பட்டது. பெண்கள் வேதம் மற்றும் நுண்கலைகள் படித்தனர். வேத காலத்தில் பெண்கள் பர்தா கடைப்பிடித்ததில்லை. அவர்கள் தங்கள் துணையைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். ஆனால் விவாகரத்து அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. குடும்பத்தில், அவர்கள் முழு சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர் மற்றும் அர்த்தங்கினிகளாக நடத்தப்பட்டனர்.

இல்லற வாழ்வில் பெண்கள் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டு சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். வீடு உற்பத்தி செய்யும் இடமாக இருந்தது. வீட்டிலேயே நூற்பு, துணி நெய்தல். பெண்கள் தங்கள் கணவருக்கு விவசாயத் தொழிலிலும் உதவினார்கள். கணவன் நிதி விஷயங்களில் மனைவியிடம் ஆலோசனை கேட்பான். திருமணமாகாத மகர்களுக்கு தந்தையின் சொத்தில் பங்கு இருந்தது. மகன் இல்லாத நிலையில் தந்தையின் சொத்தில் மகர்களுக்கு முழு சட்ட உரிமை இருந்தது. தாயின் சொத்து, அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு, மகன்களுக்கும் திருமணமாகாத மகன்களுக்கும் சமமாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஆனால் திருமணமான பெண்களுக்கு தந்தையின் சொத்தில் பங்கு இல்லை. மனைவியாக, ஒரு பெண்ணுக்கு தன் கணவனின் சொத்தில் நேரடிப் பங்கு இல்லை. விதவை தாய்க்கு சில உரிமைகள் இருந்தன.

பெண் இல்லாத ஆண் ஒரு தகுதியற்ற நபராகக் கருதப்படுவதால், சமூக மற்றும் மத வாழ்வில் பெண் சமமான முக்கிய பங்கைக் கொண்டவராகக் கருதப்பட்டார். அவர் தனது கணவருடன் சமய சடங்குகளில் தவறாமல் பங்கேற்றார். ரிக் வேதத்தின் கீர்த்தனைகளை இயற்றிய பல அறிஞர்கள் இருந்தனர். லோபாமுத்ரா, கார்கி மற்றும் மைத்ரே ஆகியோர் அவர்களில் முன்னோடிகளாக இருந்தனர். அகஸ்தி ரிஷியின் மனைவியான லோபாமுத்ரா ரிக் வேதத்தின் இரண்டு சுலோகங்களை இயற்றினார்.

வேத காலத்தில் பெண்களின் நிலை ஆண்களுக்கு நிகராக இல்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஆண்களுக்கு நிகரான கல்வியைப் பெற்ற பெண்களும் தத்துவ விவாதங்களில் கலந்து கொண்டனர்..

"ஆரம்ப காலத்தின் சமூக வாழ்வில் ஆண்களும் பெண்களும் சமமான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டவர்களாகக் கருதப்பட்டதை இது காட்டுகிறது".

பெண்களுக்கு சமூக மற்றும் சமயத் துறைகளில் சம உரிமைகள் இருந்தாலும், பொருளாதாரத் துறையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

இதிகாசங்களில் பெண்களின் நிலை:

பெண் சுதந்திர வரலாற்றில் இதிகாச காலம் பொற்காலமாக கருதப்படுகிறது. சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு கௌரவமான அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டது. ராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதத்தின் பெரும்பாலான பெண் கதாபாத்திரங்கள் நன்கு படித்தவர்கள்.

: ராமாயணம் இந்தியாவின் இந்து இலட்சியப் பெண்களை விளக்குகிறது. மகாபாரதத்தில் பெண்கள் சமூக மற்றும் மதப் பிரச்சினைகளில் ஆண்களுக்கு அறிவுரைகள் மற்றும் அறிவுரைகளை வழங்கிய நிகழ்வுகளைக் காண்கிறோம். அப்போதைய சமூகத்தின் சமூக மற்றும் அரசியல் வாழ்வில் பெண்களுக்கு சிறப்பான பங்கு இருந்தது..

ஸ்மிருதிகளில் பெண்களின் நிலை :

பெண்ணைப் பற்றியும் ஆணுடனான உறவைப் பற்றியும் பேசும்போது, மனு கூறுகிறார், "பெண்கள் எப்போதும் தங்கள் நலனை விரும்பும் தந்தை, சகோதரர், கணவர் மற்றும் மைத்துனர் ஆகியோரால் மதிக்கப்பட வேண்டும், மதிக்கப்பட வேண்டும், மேலும் பெண்கள் எங்கே மதிக்கப்படுகிறார்களோ, அங்கே கடவுள்கள் இருக்கிறார்கள். மகிழ்ச்சி, ஆனால் அவர்கள் கௌரவிக்கப்படாத இடத்தில், எந்த புனிதமான சடங்குகளும் வெகுமதிகளை அளிக்க முடியாது.

பெண்கள் துன்பப்படும் குடும்பம் சீரழியும், அதே சமயம் பெண்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் குடும்பம் செழிக்கும் என்று மனு கவனிக்கிறார். ஒவ்வொரு நபரும் வீட்டிலுள்ள பெண் உறுப்பினர்களுடன் அமைதியைப் பேண வேண்டும் என்று அவர் மேலும் அறிவுறுத்துகிறார். ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரரும் தனது மகளை மென்மையின் மிக உயர்ந்த பொருளாகக் கருதி, தாயை உலகில் மிகவும் மரியாதைக்குரிய நபராக மதிக்க வேண்டும்

என்று அவர் அறிவுறுத்துகிறார்.மறுபுறம், மனு ஸ்மிருதியில் பல விதிகளை நாம் காண்கிறோம், அவை நிச்சயமாக அவளுடைய நலன்களுக்கு எதிரானவை.

பெண்களுக்கு உபநயன வைபவமும், அதன் மூலம் கல்வியும் பறிக்கப்படுகிறது.மனு அவளை முற்றிலும் கீழ்படிந்த நிலைக்குத் தள்ளுகிறான். ஒரு மனைவியின் மிக உயர்ந்த இலட்சியமாக அவர் சுய மறுப்பைப் போதிக்கிறார். தன் கணவன் எல்லா நற்குணமும் குணமும் கொண்டவனாக இல்லாவிட்டாலும், அவனைப் பணிந்து வணங்கும்படி அவள் கேட்கப்படுகிறாள். கணவனுக்கு சேவை செய்வதும் வழிபடுவதும் மனைவியின் முதன்மைக் கடமைகள் என்பதால், அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவள் சொர்க்கத்தை அடைவாள்.

மனு பெண்களின் பொருளாதார உரிமைகளையும் பறிக்கிறது. அவர் கூறுகிறார், "ஒரு மனைவி, ஒரு மகன் மற்றும் ஒரு அடிமை, இந்த மூவருக்கும் சொத்து இல்லை என்று அறிவிக்கப்படுகிறது, அவர்கள் சம்பாதிக்கும் செல்வம் அவர்களுக்கே உரியது".

பெண்களைப் பற்றி மனுவுக்கு மிகவும் மோசமான கருத்து இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அவரது கூற்றுப்படி, பெண்கள் அவளது தீய விருப்பங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் இரு குடும்பத்துக்கும் அவள் சோகத்தைத் தருவாள். ஒரு பெண் கற்புடையவளாக இருந்தால், அதற்கு சரியான ஆணும், இடமும், வாய்ப்பும் கிடைக்காததே காரணம் என்றும் அவர் கவனிக்கிறார். எனவே, அவர் அவளை 'பிரமதா ஒரு சோதனையாளர்' என்று அழைக்கிறார். எனவே, பெண் குழந்தைப் பருவத்தில் தந்தையின் கண்காணிப்பிலும், இளமையில் கணவனின் கண்காணிப்பிலும், கணவன் இறந்த பிறகு மகன்களின் கண்காணிப்பிலும் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். எந்தவொரு பெண்ணும் சுதந்திரத்திற்கு தகுதியற்றவர் என்று அவர் தெளிவாக அறிவிக்கிறார்.

பண்டைய இந்தியாவில் பெண்களின் நிலை குறித்து இரண்டு சிந்தனைப் பள்ளிகள் உள்ளன. ஒரு பள்ளி பெண்களை 'ஆண்களுக்குச் சமம்' என்று வர்ணித்தது, மற்ற பள்ளி பெண்கள் அவமரியாதையாக மட்டுமல்ல, நேர்மறையான வெறுப்புடனும் நடத்தப்பட்டதாகக் கூறுகிறது.

பௌத்த காலத்தில் பெண்களின் நிலை :

வயது முதிர்ந்த திருமணங்கள், கல்வி மற்றும் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பெண்களுக்கு உரிமை மறுத்தல் போன்ற பல தீய சமூக நடைமுறைகள் பிராமணர்கள் மற்றும் புராணங்களின் காலங்களில் பெண்கள் மீது திணிக்கப்பட்டன.

பெளத்த காலத்தில் பெண்களின் நிலை ஓரளவு மேம்பட்டது. மதத் துறையில், பெண்கள் தனித்தனியாக உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்தனர். கலாச்சார நடவடிக்கைகள் மற்றும் சமூக சேவைகளுக்கான வழிகளை வழங்கும் பிசுஹுனி 'சங்கா' என்று அழைக்கப்படும் அவர்களது சொந்த சங்கம் இருந்தது. பொது வாழ்வில் அவர்களுக்கு ஏராளமான வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. இருப்பினும், அவர்களின் பொருளாதார நிலை மாறாமல் இருந்தது.

இடைக்கால பெண்களின் நிலை :

பண்டைய இந்து நூல்கள் மற்றும் பாரம்பரியத்தின் படி, கிமு 500 வரை இந்தியாவில் பெண்கள் கணிசமான சுதந்திரத்தை அனுபவித்தனர். ஆனால் அடுத்த ஆயிரம் ஆண்டுகளில், பெண்களின் நிலை படிப்படியாக மோசமடைந்தது. கல்வி மற்றும் சமய சமத்துவம் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது மற்றும் விதவை மறுமணம் தடை செய்யப்பட்டது.

உண்மையில், வேதத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் தூய்மை மற்றும் மாசுபாடு மற்றும் கலப்புத் திருமணங்களின் கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக பெண்களின் நிலை சீரழிந்து போகத் தொடங்கியது. குழந்தை திருமணம் ஸ்மிருதி யுகத்தில் தொடங்கியது. இந்த காலகட்டத்தில், ஒரு பெண்ணின் கணவர் கடவுளாக கருதப்பட்டார். இடைக்காலத்தில் இந்து சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை மேலும் சீரழிந்தது. முகலாயர் காலத்தில் இந்துப் பெண்களுக்குப் பல பிரச்சனைகள் எழுந்தன.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் முதன் முதலாக முஸ்லீம் படையெடுப்பு நடந்தது. இந்த காலகட்டத்தில் இந்து சமுதாயம் சங்கராச்சாரியாரின் தலைமையில், விரிவடைந்து வரும் பெளத்தத்தை எதிர்கொள்ளும் ஒரு நுட்பத்தை உருவாக்குவதில் ஈடுபட்டது. சங்கராச்சாரியார் புத்த மதத்தின் பரவலை எதிர்க்க வேதங்களின் மேலாதிக்கத்தை மீண்டும் வலியுறுத்தினார், மேலும் வேதங்கள் பெண்களுக்கு சமத்துவ அந்தஸ்தை வழங்கியுள்ளன. பதினோராம் நூற்றாண்டில் முகமது கஜினி இந்தியாவைக் கைப்பற்றியபோது இந்தியா இரண்டாவது முஸ்லீம் படையெடுப்பை சந்தித்தது. இந்த காலகட்டத்திலிருந்து பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை, நாட்டில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிறுவப்பட்டபோது, சமூக நிறுவனங்களின் சிதைவு, மக்களின் பரந்த இடம்பெயர்வு மற்றும் நாட்டில் பொருளாதார மந்தநிலை ஆகியவை சமூக வாழ்க்கையின் பொதுவான வீழ்ச்சிக்கு பங்களித்தன.

பெண்களை தனிமைப்படுத்தும் 'பர்தா' முறை பின்பற்றப்பட்டது. பெண்களின் கல்வி எந்த வடிவத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. குழந்தை திருமணம் தொடங்கப்பட்டது. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் மனிதாபிமானமற்ற 'சதி பிரதா' நடைமுறையில் இருந்தது. பர்தா பிரதா, சதி பிரதா, குழந்தை திருமணம், பெண் கொலை, பலதார மணம் போன்றவை இக்கால சமூகத் தீமைகளாகும். இருப்பினும், பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில், நிலைமை சில மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டது. இந்த காலக்கட்டத்தில் ராமானுஜாச்சாரியார் ஏற்பாடு செய்த பக்தி இயக்கம் இந்திய பெண்களின் சமூக மற்றும் மத வாழ்க்கையில் புதிய போக்குகளை அறிமுகப்படுத்தியது. சைதன்யா, நானக், கபீர், மீரா, ராம்தாஸ், துளசி போன்ற துறவிகள் பெண்களின் மத வழிபாட்டு உரிமைக்காக நின்றார்கள். எனவே, இந்த இயக்கம், குறைந்தபட்சம், பெண்களுக்கு மத சுதந்திரத்தை வழங்கியது.

இந்த சுதந்திரத்தின் விளைவாக, அவர்கள் சில சமூக சுதந்திரத்தையும் பெற்றனர். துறவிகள் பெண்களை மத புத்தகங்களைப் படிக்கவும், கல்வி கற்கவும் ஊக்குவித்தார்கள். பக்தி இயக்கம் பெண்களுக்குப் புது வாழ்வைக் கொடுத்தாலும், இந்த இயக்கம் பெண்களின் பொருளாதார நிலையில் கணிசமான எந்த மாற்றத்தையும் கொண்டு வரவில்லை. அதனால், பெண்கள் சமூகத்தில் தாழ்ந்த அந்தஸ்தை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

வேலு நாச்சியார்

வேலு நாச்சியார் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள செல்லமுத்து விஜய ரகுநாத சேதுபதி மற்றும் முத்தத்தால் ஆகியவருக்கு 1730 ஆம் ஆண்டு மகளாகப் பிறந்தார் வேலு நாச்சியார். இவர் ஒரு மன்னர் குடும்பத்தை சார்ந்தவர் என்பதால் ஆண் வாரிசு வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்திருக்கிறது எல்லோருக்கும். ஆனால் வேலு நாச்சியாரின் தந்தை அதனை பற்றி கவலை கொள்ளவில்லை. இவரை ஒரு ஆண் போலவே வளர்க்க ஆரம்பித்தார் வேலு நாச்சியாரின் தந்தை.

வேலு நாச்சியார் கற்றறிந்த மொழிகள்:

தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், உருது, சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் என வேலு நாச்சியார் சிறுவயதில் எண்ணற்ற மொழிகளை தான் பயின்று வைத்திருந்தார். மேலும் கல்வி படிப்போடு சேர்ந்து ஆயுதப் பயிற்சியிலும் ஈடுபட்டு தான் ஒரு ஆணாகவே வளர தொடங்கினார்.

வேலு நாச்சியாரின் போர் திறன்:

வேலு நாச்சியாரின் தந்தை சிறுவயதிலிருந்தே வாழ்வீச்சு சிலம்பம் வளரி மற்றும் குதிரை ஏற்றம் சவாரி ஆகிய பயிற்சிகளை மிக கடுமையாக கற்றுக் கொடுத்து வந்துள்ளார். மேலும் எண்ணற்ற வீரர்களுடன் கடுமையான சண்டை பயிற்சி ஆகியவை சொல்லிக் கொடுத்துள்ளார். வேலு நாச்சியாரும் அவர் அளித்த பயிற்சிகளை மிகவும் ஆர்வத்துடன் கற்றுக் கொண்டே வந்தார்.

வேலு நாச்சியாரின் திருமண வாழ்க்கை:

அப்போதைய கால கட்டங்களில் பெண்களுக்கு சிறு வயதிலேயே திருமணம் செய்து வைக்கும் பழக்கம் நடைமுறையில் வேலு நாச்சியாரின் தந்தை தம்முடைய மகளுக்கு ஒரு வீரனை கணவராக வரவேண்டும் என்று எண்ணி வேலு நாச்சியார் தம்முடைய 16 வது வயதில் சிவகங்கை நாட்டு மன்னரான சசிவர்ணா பெரிய உடையார் என்பவரின் மகனான முத்து வடுகநாதன் ஆகியோருக்கு திருமணம் நடைபெற்றது.

வேலு நாச்சியாரும் முத்து வடுகநாதரும்:

திருமணத்திற்கு பின் முத்து வடுகநாதர் சிவகங்கை மாவட்டத்தை நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்து வந்தார். மேலும் அவருக்கு விவசாய பணிகளில் அதிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தமையால் முத்து வடுகநாதர் விவசாயத்தையும் மேற்கொண்டு வந்துள்ளார்.

மேலும், முத்து வடுகநாதருக்கு எல்லா வகையான உதவிகளையும் செய்வதற்கு அப்பொழுது மந்திரியாய் இருந்த தாண்டவராய பிள்ளை மற்றும் மருது சகோதரர்கள் மற்றும் வடுகநாதரின் மனைவியான வேலுநாச்சியார் என்ற பெரும் பலத்துடன் இருந்தார். அப்போது ஆற்காட்டில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்த நவாப் முகமது அலி என்பவர், சிவகங்கை சீமையாய் இருப்பதைக் கண்டு அவர்களிடம் வரி வாங்குவதற்காக தம்முடைய சிப்பாய்களை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். ஆனால் முத்து வடுக நாளோ அவர் யார் இந்த நாட்டு தேசத்தின் மிகப்பெரிய மன்னரா அல்லது எங்களுக்கு ஏதேனும் உதவி செய்திருக்கிறாரா அவருக்கு சல்லி பைசா கூட தர முடியாது என்று சொல்லி வந்தவர்களை விரட்டி அடித்திருக்கிறார் முத்து வடுகநாதர்.

முத்து வடுகநாதர்க்கும் ஆங்கிலேயர்க்கும் ஏற்பட்ட சண்டை:

அதன் பின்னர் ஆங்கிலேயர்கள் அதிகளவு இவர்களை மிரட்ட தொடங்கினர். மேலும் முத்து வடிவ நாதருக்கு எதிராக கடிதம் ஒன்றையும் ஆங்கிலேய அரசு அனுப்பியது அந்த கடிதத்தில் போலித்தேவன் எவ்வாறு கப்பம் கட்ட முடியாததால்

நாட்டை விட்டு விரட்டப்பட்டாரோ அதேபோல் உங்களுக்கும் அந்நிலமை ஏற்படும். எனவே முறையான கப்பம் கட்ட வேண்டும் இல்லையெனில் நீங்கள் அதிக காலம் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் ஆட்சியாளர் முடியாது என்று அந்த கடிதத்தில் இருந்தது. இந்த கடிதத்தை படித்த முத்து வடுகநாதர் மிகவும் கடுமையான கோபம் கொண்டிருந்தார். அதே சமயத்தில் வேலுநாச்சியாருக்கும் முத்து வடுகநாதர்க்கும் வெள்ளச்சி என்ற அழகிய மகள் பிறந்திருந்தார்.

முத்து வடுகநாதரை எதிர்த்த ஆற்காடு நவாப்:

ஆற்காடு நவாப் 1722 ஆம் ஆண்டு சிவகங்கை மாவட்டத்தை எதிர்த்து போர் தொடுத்தான். மேலும் முத்து வடுகநாதரும் அவர்களுக்கு எந்தவித அடிபணியாமல் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து முதல்முறையாக போர் தொடுத்தார். முத்து வடுகநாதரின் போர்திறன் மற்றும் வால் பயிற்சி வீரர்களின் போர்திறன் ஆகியவற்றிற்கு முன்பு ஆங்கிலேயர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் பெரும் இழப்போடு சிவகங்கையை விட்டு ஓடினார். அதற்குப் பின்னர் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள வீரர்கள் அனைவருக்கும் எண்ணற்ற பயிற்சிகள் இரவு பகல் என வழங்கப்பட்டு கொண்டே இருந்தது.

ஆற்காடு நவாபின் திட்டம்:

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இருந்த ஆற்காடு நவாப் முகமது அலி முத்து வடுகநாதரை அவ்வளவு எளிதாக நம்மால் வெற்றி பெற முடியாது என்பதை உணர்ந்து அவரை நேரடியாக தாக்க கூடாது மேலும் அவரை கண்காணித்துக் கொண்டே இருந்து கொண்டு தக்க சமயம் வரும்பொழுது அவரை தாக்கி சிவகங்கை கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற திட்டம் தீட்டினான். மேலும் அதற்கு ஆதரவாக முத்து வடுகநாதருடன் சில நபர்களை கொற்றதாகவும் நியமித்தான்.

முத்து வடுகநாதரின் இறப்பு:

எண்ணற்ற முறை போர் செய்தும் சிவகங்கை மாவட்டத்தை ஆங்கிலேயர்களால் கைப்பற்ற முடியவில்லை. ஒருமுறை சிவகங்கையில் உள்ள காளீஸ்வரி தரிசிக்க முத்து வடுகநாதரும் தம்முடைய இளைய மனைவி கௌரி நாச்சியாருடன் கோவிலுக்கு சென்று இருந்தார். மேலும் கோவிலுக்கு வெளியே இவர்களுக்கு காவலாக ஒரு சிறிய படையும் இருந்தது. இதனை ஒற்றர்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள் இதுதான் சரியான சமயம் அவர்களை தாக்கி அளிக்க வேண்டும் என்று மிகப்பெரிய படையுடன் அந்த கோயிலை சுற்றி பீரங்கியுடன் நின்றனர். இதனை அறிந்து கொண்ட முத்து

வடுகநாதர் எம் ஐ நேரடியாக போர் செய்து வெல்ல முடியாமல் இரவில் இறைவனுக்கு பூஜை செய்யும் போது வந்து எங்களை தாக்கி அளிக்க நினைக்கிறீர்களே என்று அவர்களுடன் போரில் ஈடுபட்டார்.ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் கொண்டு வந்ததோ பீரங்கி இதன் முன் முத்து வடுகநாதரின் வாழ் வீச்சு எடுபடவில்லை இதனால் முத்து வடுகநாதர் மற்றும் அவருடைய இளைய மனைவி கௌரி நாச்சியார் இருவரும் அப்போரில் வீர மரணம் அடைந்தனர்.

வேலு நாச்சியாரின் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான கொள்கை:

முத்து உலகநாதன் இறந்த பொழுது வேலுநாச்சியாரும் அவருடைய மகளும் கொல்லங்குடி என்னும் ஊரில் தங்கி இருந்தனர். அப்பொழுது தம் கணவரின் இறப்பை அறிந்த வேலுநாச்சியார் மிகவும் துன்புற்றார். பின்னர் மருது சகோதரர்கள் மற்றும் பிரதானி தாண்டவராயன் ஆகிய இருவரின் உதவியோடு திண்டுக்கல்லில் உள்ள விசாரி பாளையம் என்னும் ஊரில் தஞ்சம் புகுந்தார்.தன் கணவனை கொன்றவர்களை பழி வாங்க வேண்டும் மற்றும் சிவகங்கை மாவட்டத்தை கைப்பற்ற வேண்டும் என்று தான் மிகப்பெரிய சப்தத்தை மேற்கொண்டு இருந்தார் வேலு நாச்சியார்.

சிவகங்கை மீட்ட வேலுநாச்சியார்:

சுமார் எட்டு ஆண்டுகளுக்கு பிறகு 1780 வது வருடம் ஆங்கிலேயர்களுடன் எண்ணற்ற போருக்கு பின்னர் சிவகங்கை மாவட்டத்தின் அரசி ஆனால் வேலு நாச்சியார். அப்பொழுது வேலு நாச்சியருக்கு ஆதரவாக இருந்த மருது சகோதரர்கள் மந்திரிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர். மக்கள் வேலு நாச்சியார் மற்றும் மருது சகோதரர்களின் அரவணைப்போடு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடினர்.அதன் பின்னர் ஆங்கிலேயர்களின் எண்ணற்ற போராட்டத்தை முறியடித்த வேலுநாச்சியார் வெற்றிகரமாக சிவகங்கை ஆட்சி செய்து வந்தார்.

வேலு நாச்சியார் மகள் அரிசி ஆக்குதல்:

வேலு நாச்சியார் எந்தவித பிரச்சினைகளும் இல்லாமல் தாம் 50 வயது வரை சிவகங்கையை ஆட்சி செய்து வந்தார் அதற்கு பின்னர் தம்முடைய மகளான வெள்ளச்சி நாச்சியாரை சிவகங்கை அறிவித்தார். இதனை சிவகங்கை மக்களும் மற்றும் அப்பொழுது மந்திரியாக இருந்த மருது சகோதரர்களும் மிகப்பெரும் ஆதரவு அளித்து அவரை அரசியலாய் ஆக்கினார்.மேலும் வேலு நாச்சியார் தம்முடைய ஆட்சி காலத்தில் எண்ணற்ற கோயில்களை கட்டுவதற்கும் மற்றும் பழங்கால கோவில்களின்

கட்டிடங்களை புதுவிப்பதற்கும், கோவிலில் இருக்கும் தேர்தல் செய்வதற்கும் என எண்ணற்ற உதவிகளை செய்து மக்களை செழிப்புடன் வைத்திருந்தார். சிவகங்கை விட்டு வெளி ஊருக்கு சென்று வணிகம் செய்ய அந்தந்த ஊர்களுக்கு சாலை வசதிகள் என பல்வேறு வகையான உதவிகளை செய்து சிவகங்கை மக்களை செழிப்புடன் வைத்திருந்தால் வேலு நாச்சியார்.

வேலு நாச்சியாரின் இறப்பு:

ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக நம்முடைய கணவனை இழந்த துக்கத்தில் அவர்களை பழி வாங்க வேண்டும் என்று சபதம் எடுத்து அவர்களை நாட்டை விட்டு விரட்டிய முதல் இந்திய சுதந்திர போராட்ட வீராங்கனை 23 12 1976 ஆம் ஆண்டு இந்த உலகை விட்டு பிரிந்து போனார். இந்திய வரலாற்றிலேயே ஆங்கிலேயரை எதிர்த்த முதல் பெண்மணி என்ற பெருமை வேலு நாச்சியாருக்கு சாரும்.

வேலு நாச்சியார் வாழ்க்கை பற்றிய சுவாரசியமான தகவல்கள்:

- வீரமங்கை வேலுநாச்சியார் என அழைக்கப்படும் வேலுநாச்சியார் அவர்கள் ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறை ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகவும் மற்றும் தம்முடைய கணவரின் இறப்பிற்காகவும் இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தில் அதிக அளவு பங்காற்றிய ஒரு துணிச்சலான அரசி மற்றும் போர் வீரர் அவர்.
- வேலு நாச்சியார் 1230 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டில் உள்ள ராமநாதபுரத்தில் பிறந்தார். மேலும் இவர் ஒரு அரச குடும்பத்தை சார்ந்த நாயக்கர் வம்சத்தை சேர்ந்தவர்.
- ராமநாதபுரம் மன்னருக்கு ஆண் குழந்தை இல்லாததால் சிறு வயது முதலையே வேலுநாச்சியரை ஒரு ஆண் குழந்தை போல வளர்க்க எண்ணி எண்ணற்ற தற்காப்பு கலைகள் மற்றும் போர் பயிற்சிகளை அளித்தார்.
- அப்பொழுது சிவகங்கை மாவட்டத்தின் மிகப்பெரிய அரணாக இருந்த முத்து வடுகநாத பெரிய உடைய தேவதை மணந்தார்.
- மேலும் வேலு நாச்சியாருக்கும் முத்து வடுகநாதருக்கும் வெள்ளச்சி என்ற பெண்மணி பிறந்தார்.
- பின்னர் ஆங்கிலேயர்களின் தூழ்ச்சி காரணமாக முத்து வடுகநாதர் கொலை செய்யப்பட்டார்.

(இதற்குப் பின்னரே தம்முடைய கணவரின் இறப்பிற்கு ஆங்கிலேயர்களை பழிவாங்கவும் மற்றும் அவர்களின் அடக்குமுறை ஆட்சிக்கு எதிராகவும் போர் செய்ய வேண்டும் என்று திட்டத்தை ஆரம்பித்தார் வேலு நாச்சியார்)

- 1780 ஆம் ஆண்டில் மைசூர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த கைது அலி மற்றும் ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து போராடிக் கொண்டிருந்த மருது சகோதரர் ஆகியோருடன் கூட்டணி வைத்துக்கொண்டார் வேலு நாச்சியார்.
- மேலும் இவர்களின் ஆதரவுடன் ஒரு மிகப்பெரிய போர் வீரர்களை தயார் செய்து கொண்டு அவர்களுக்கு எதிராக தாக்குதலையும் நடத்தினார் வேலுநாச்சியார்.
- மேலும் அக்காலத்தில் வேலுநாச்சியாரின் படையில் ஆண் பெண் என இருபாலரும் சமமாக இருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விஷயமாகும்.
- வேலு நாச்சியாரின் பயிற்சிகளில் மிகவும் குறிப்பிடப்படும் ஒன்று “தற்கொலை படை தாக்குதல்” ஆகும். மேலும் அந்த குழுவிற்கு உடையால் என்றும் பெயர் சூட்டினார் வேலு நாச்சியார்.
- மேலும் அந்த தற்கொலைப்படை தாக்குதலில் அங்குள்ள பெண்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளை முதுகில் கட்டிக்கொண்டு எதிரிகளின் முன்னே சென்று வெடிகளை வெடிக்க செய்து தனக்குத்தானே தற்கொலை செய்து கொள்வார்கள்.
- இந்த தனித்துவமான தந்திரம் ஆங்கிலேயர்களின் அச்சத்தை மிகவும் அதிக படுத்தியது இதனாலேயே வேலு நாச்சியார் மீண்டும் வெற்றி பெற்று ஆசையாக மாறினார்.
- 1780 ஆம் ஆண்டில் வேலு நாச்சியாரின் தலைநகரமாக சிவகங்கையை மாற்றினார். இந்த வெற்றியின் மூலம் ஆங்கிலேயர்களை நேரடியாக முதன் முதலில் தோற்கடித்த முதல் பெண் வீராங்கனை என்ற பெருமையை வேலுநாச்சியார் பெற்றார்.
- இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வேலுநாச்சியாரின் பங்களிப்பும் மற்றும் போர் திறனும் அவர் ஆற்றிய வீரமும் இன்றளவும் அனைவராலும் கொண்டாடப்படுகிறது.

தேவதாசி முறை

தேவதாசி என்பவர்கள் பெரும் கோயில்களில் திருப்பணிக்காகவும் சேவைக்காகவும் சிறுவயதில் நேர்ந்து விடப்பட்ட பெண்கள் ஆவர். இவர்கள் இறைவனுக்கு சேவை செய்யப் பிறந்தவர்கள் என்று கடவுளுக்கு திருமணம் செய்விக்கப்பட்டனர். இவர்கள் கடவுளை திருமணம் செய்தவர்களாதலால்

நித்தியசுமங்கலியாக கருதப்பட்டனர். இவர்கள் கோயில் பணியாளர்களாக இருந்தனர். இந்த பெண்கள் ஆடல், பாடல் கலைகளில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று இருந்தனர். பெரும்பாலான தேவதாசிகள் சதிர் கச்சேரி என்னும் நடனக் கலைஞர்களாகவே இருந்தனர். இசை, நடனம் போன்றவற்றில் திறமை அற்றவர்கள், ஆர்வம் இல்லாதவர்கள் கோயிலை தூய்மை செய்தல், நீர் இறைத்தல், பூ கட்டுதல், மடப்பள்ளிக்கு உதவுதல் போன்ற பணிகளில் ஈடுபட்டனர். இந்தியா முழுவதும் கோயில்களில் இருந்த இந்தப் பெண்கள் தேவதாசி, மாதங்கி, நாயகி, மாத்தம்மா, பசவி, சூலி மகே, ஜோகினி, ஆடல் கணிகை, ருத்ர கணிகை, தளிச்சேரி பெண்டிர் என பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். ஒரு காலத்தில் மதிப்பு மிக்கவர்களாக இருந்த இவர்கள். காலமாற்றத்தால் வசதி படைத்தவர்களின் இச்சையை தீர்ப்பவர்களாக மாறிப்போயினர்.

பெயர்க் காரணம்

இச்சொல் தேவன் (இறைவன்) + தாசி (அடிமை) = இறைவனின் அடிமை என்ற பொருள்படும்.

வரலாறு

தேவதாசி என்ற சொல் முதலில் கருநாடகத்தில் உள்ள அலனஹள்ளியில் உள்ள கல்வெட்டு (கி.பி.1113) ஒன்றில் காணப்படுகிறது.

தேவரடியார் முறை

தஞ்சை பெரிய கோயிலைக் கட்டியபோது கோயிலுக்கு 400 தளிச்சேரி பெண்டிரை நியமித்து அவர்களுக்கு குடியிருப்புகளை இராஜராஜ சோழன் அமைத்தான் என்று கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. சோழர் காலத்தில் தளிச்சேரி பெண்டிர் சமூக மதிப்பு கொண்டவர்களாகவும், தான் விரும்பியவரை மணம் புரிந்து கொள்ள உரிமை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். பல தளிச்சேரி பெண்டிர் கோயிலுக்கு தானங்களை அளித்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். கி.பி.985 – 1070 காலத்தில் குடந்தை பகுதிகளில் 48% நிலப்பரிமாற்றம் பெண்களால் செய்யப்பட்டன. சோழர் கால கல்வெட்டுகளில் அதிக அளவில் நில தானங்களை அளித்த பெண்கள், 14-15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இருவரோ மூவரோ மட்டுமே நிலக்கொடை அளித்துள்ளனர். இது கி.பி. 1070 க்கு பிறகு தமிழகத்தில் பெண்கள் நிலை குறைந்ததை காட்டுகிறது.

தேவதாசி முறை

14-15 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் வந்த தேவதாசி காலக்கட்டங்களில் பெண்கள் குறைவாகவே நிலக்கொடை அளித்துள்ளனர். தேவதாசிகள் சமூகத்திலே நான்குவகைப் பிரிவுகள் இருந்தன. ஒன்று, தாங்களாகவே விரும்பி கோயிலுக்கு தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள், இரண்டாவது பெற்றோரால் கோயிலுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்கள், மூன்றாவது தீட்சைப் பெற்றவர்கள், நான்காவது கோயிலில் நடனம் ஆடும் அலங்காரதாசிகள். தமிழகத்தில் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி ஒழிந்தபிறகு தேவதாசி முறை சீரழிவுக்கு ஆளானது. தஞ்சையில் வாழ்ந்த முத்துப்பழனி எழுதிய ராதா சாந்தவனம் என்ற காதல் பிரபந்தமும், மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் எழுதிய தாசிகள் மோசவலை அல்லது மதி பெற்ற மைனர் புதினமும் தாசி மரபு குறித்து ஓரளவு உதவுகின்றன.

தேவதாசி முறை ஒழிப்பு

நீதிக்கட்சியின் ஆட்சியில் பெரியாரின் ஆலோசனையின் பேரில் அப்போதைய சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்த மருத்துவர் முத்துலட்சுமி, தேவதாசி தடுப்புச் சட்டத்தை முன்மொழிந்தார். அவரது சட்டமன்ற உரையில் தேவதாசி முறை ஒழிப்பு குறித்து பேசிய போது " தேவதாசிகள் புனிதமானவர்கள். அவர்கள் கடவுளுக்குச் சேவை செய்யப் பிறந்தவர்கள். அவர்கள் அடுத்த பிறப்பில் சொர்க்கத்தில் பிறப்பார்கள்" என்று சத்தியமூர்த்தி பேசினார். அதற்குப் பதிலளித்த முத்துலட்சுமி, " தேவதாசிகள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்வதாக இருந்தால் இனிமேல் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் தங்களது வீட்டுப்பெண்களைத் தேவதாசிகள் ஆக்கி அவர்கள் அடுத்த பிறவியில் சொர்க்கத்தில் பிறக்கலாமே" என்று பதிலுரை கூறியிருந்தார்.

தேவதாசி முறை 1930களுக்கு முன்பு வழமையாக இருந்தது. இந்த முறை கோயில் பணிகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தாலும், பின்னாட்களில் இவர்கள் கோயில்களை நிர்வகித்த அரசர், செல்வந்தர், நிலக்கிழார் உள்ளிட்ட மேல் வர்க்கத்தினர் முன்பு நடனமாட வைக்கப்பட்டதுடன் அவர்களுடைய பாலியல் இச்சைகளுக்கு அடிமைகளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டனர். இதன் காரணமாக இவ்வழக்கத்துக்கு 1920 முதல் இந்தியாவில் கடும் எதிர்ப்பு நிலவியது. இதன் காரணமாக 1947 ஆண்டில் தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர்

ஈஸ்வர சந்திர பந்தோபாத்யாயா என்கிற ஈஸ்வர சந்திர வித்யாசாகர் (*Ishwar Chandra Vidyasagar* , செப்டம்பர் 26, 1820 - சூலை 29, 1891) என்பவர் கல்வியாளர் மற்றும் எழுத்தாளர் ஆவார். இவர் பெண் கல்வி முன்னேற்றம், விதவைத் திருமணம் போன்ற சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதில் அதிக நாட்டமுடையவர். இந்தியாவின் மேற்கு வங்க மாநிலம், மேட்னிபூர் அருகிலுள்ள பிரசிங்கா எனும் ஊரில் செப்டம்பர் 26, 1820 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். 1839 ஆம் ஆண்டில் இந்து சட்டக்குழு தேர்வில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றார். 1841 ஆம் ஆண்டில் “நியாயா” மற்றும் “ஜியோதிஷ்” தேர்வுகளிலும் தேர்ச்சி பெற்ற இவர் வேதங்களையும், சமற்கிருத இலக்கியங்களையும் ஆழ்ந்து படித்தார். இவருக்கு சமற்கிருதக் கல்லூரி “வித்யாசாகர்” எனும் பட்டத்தை அளித்தது.

கல்விப் பணி

- 1841 ஆம் ஆண்டில் ஃபோர்ட் வில்லியம் கல்லூரியில் முக்கியப் பண்டிதராக நியமிக்கப்பட்டார்.
- 1846 ஆம் ஆண்டில் சமற்கிருதக் கல்லூரியின் செயலாளரானார்.
- 1851 ஆம் ஆண்டில் சமற்கிருதக் கல்லூரியின் முதல்வராக நியமிக்கப்பட்டார்.
- 1855 ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தின் தெற்குப் பகுதிக்கு சிறப்புப் பள்ளி ஆய்வாளராகக் கூடுதல் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார்.
- பெண்கள் கல்வி கற்க வேண்டும் என்கிற இவரது முற்போக்கு எண்ணத்தினால் 35 பெண்கள் பள்ளிகளை நிறுவினார்.

எழுத்துப் பணி

இவர் வங்காள மொழியில் 30 நூல்களும், சமஸ்கிருதத்தில் 17 நூல்களும், ஆங்கிலத்தில் 5 நூல்களும் என மொத்தம் 52 நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். “ விதவா விவாஹ்”, “பிரந்தி விலாஸ்”, “ அக்யான் மஞ்சரி”, “ சிதார் பான்பாஸ்”, “பீட்டல் பஞ்ச்வின் சாடி”, “வியாக்ரன் கௌமுதி”, “ஹிஸ்டரி ஆஃப் பொங்கால்”, “ஜீவன் சரித்”, “போதோதயா” என்கிற நூல்கள் இவர் எழுதியவற்றுள் மிகவும் சிறப்பு பெற்றவை.

சிறப்புகள்

- 1864 ஆம் ஆண்டில் "ராயல் ஏசியாடிக் சொசைட்டியின் சிறப்பு" உறுப்பினரானார்
- 1880 ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசியர் இவருக்கு சி. ஐ. ஈ எனும் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

ராஜா ராம் மோகன் ராய்

ராஜா ராம் மோகன் ராய்' என்றும், 'ராம் மோகன் ராய்' என்றும் போற்றப்படும், ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள் 'நவீன இந்தியாவை உருவாக்கியவர்' என்று அழைக்கப்பட்டார். அவர், முதல் இந்திய சமூக சமய சீர்திருத்த இயக்கமான 'பிரம்ம சமாஜத்தை' நிறுவியவர் ஆவார். நாட்டில் "சதி" என்னும் உடன்கட்டை ஏறும் பழக்கத்தை ஒழிப்பதில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகித்தார். ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள், ஒரு பெரும் கல்வியாளராகவும், சுயாதீன சிந்தனையாளராகவும் இருந்தார். அவர் ஆங்கிலம், அறிவியல், மேற்கத்திய மருத்துவம் மற்றும் தொழில்நுட்பம் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் தேர்ந்து விளங்கினார். இதனாலேயே, 'ராஜா' என்ற பட்டத்தை, அவருக்கு முகலாய பேரரசர் வழங்கினார். நாட்டில் பெண்ணுரிமைக்காகப் போராடி, சதியை ஒழித்த அந்த மாபெரும் சீர்திருத்தவாதியி ராஜா ராம் மோகன் ராய்.

ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள், வங்காளத்திலுள்ள ஹூக்ளி மாவட்டத்தில் இருக்கும் ராதாநகர் என்ற கிராமத்தில் மே 22, 1772 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவரது தந்தை, ராம்காந்தோ ராய், ஒரு வைஷ்ணவர் மற்றும் அவரது தாய் தாரிணி, சைவம் மதம் பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்.

ஆரம்ப வாழ்க்கை

உயர் படிப்புகளுக்காக 'பாட்னா' அனுப்பப்பட்ட அவர், பதினைந்து வயதிலேயே, பங்களா, பாரசீகம், அரபு மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். அவரது தந்தை ஒரு ஆச்சாரமான இந்துமத பிராமணராக இருந்தாலும், இவர் சிலை வழிபாடு மற்றும் ஆச்சாரமான இந்துமத சடங்குகளுக்கு எதிராகவே செயல்பட்டார். மேலும் அனைத்து வகையான சமூக மதவெறி, பழைமைபேண்வாதம் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்த்து உறுதியாக நின்றார். இதுவே அவருக்கும், அவரது தந்தைக்குமிடையே கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு வழிவகுத்தது. இந்தத் தொடர் வேறுபாடுகளின் காரணமாக, அவர் வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். அவர் இமயமலையில் வழியறியாமல் அலைந்துத் திறிந்து, திபெத் சென்றார். விசாலமான பயணம் மேற்கொண்ட பின்னர், அவர் வீடு திரும்பினார்.

தொழில்

வீடு திரும்பிய அவருக்கு, அவரது பெற்றோர்கள் திருமணம் செய்து வைத்தனர். ஆனால், இது அவரை எந்த விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. திருமணத்திற்குப் பிறகு வாரணாசி சென்ற அவர், வேதங்கள், உபநிடதங்கள் மற்றும் இந்துமத தத்துவங்களை மிக ஆழமாகப் பயின்றார். 1803ல், அவரது தந்தை இறந்தவிடவே, அவர் மூர்ஷிதாபாத்திற்குத் திரும்பினார். பின்னர், கொல்கத்தாவில் உள்ள ஒரு வட்டிக்கடையில் பணியாற்றினார். 1809 முதல் 1814 வரை, அவர் கிழக்கு இந்திய நிறுவனத்தின் வருவாய்த் துறையில் பணியாற்றினார்.

சீர்திருத்தப் பணிகள்

சமூகத்தில் நடக்கும் முறைகேடுகளைக் கண்டு வெகுண்டெழுந்த அவர், 1814ல், சமுதாயத்தில் சமூக மற்றும் சமய சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வரும் முயற்சியாக 'ஆத்மிய மக்களவை' என்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்கினார். பின்னர், பெண்கள் உரிமைக்காகவும், விதவைகள் மறுமண உரிமைக்காகவும், பெண்களுக்கான சொத்து உரிமைக்காகவும், பல பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டார். அவர் அக்காலத்தில் பெண்களுக்கு கட்டாய பழக்கமாக இருந்த உடன்கட்டை ஏறுதல் மற்றும் பலதார மணம் புரிதல் போன்ற நடைமுறைகளைத் தீவிரமாக எதிர்த்தார்.

பெண்களுக்கான கட்டாயக் கல்வி முறைக்குப் பெரிதும் ஆதரவு காட்டிய அவர், பாரம்பரிய இந்திய கல்வி முறையை விட ஆங்கில மொழி கல்வி மேன்மையானது என்று நம்பினார், அதுமட்டுமல்லாமல், சமஸ்கிருதம் கற்றுத் தரும் பள்ளிகளில், அரசாங்க நிதிகளை பயன்படுத்தக் கூடாது என்று மிகக் கடுமையாக எதிர்த்தார். மேலும் 1822 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலக் கல்வியின் அடிப்படையில் ஒரு பள்ளியை நிறுவினார்.

பிரம்மா சமாஜ்

1828ல், ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள், 'பிரம்மா சமாஜம்' என்ற அமைப்பை நிறுவினார். பிரம்மா சமாஜ் மூலம், அவர் போலித்தனமான மத பாசாங்குகளை அம்பலப்படுத்தவும், இந்து மத சமூகத்தின் மீது கிறித்துவம் அதிகரித்து வரும் செல்வாக்கை சரிபார்க்கவும் எண்ணினார். மேலும் இந்த அமைப்பின் மூலம், பலதார மணம், சாதி அமைப்பு, குழந்தை திருமணம், சிசுக்கொலை, தீண்டாமை, பெண்கள் தனிமைப்பட்டிருப்பது, பர்தா முறை போன்ற சமூக முறைகேடுகளுக்கு எதிராக குரல் எழுப்பினார்.

‘கடவுளைத் தந்தையாகவும், மனித குலத்தில் சகோதரத்துவத்தை மேலோங்கச் செய்வதே’ பிரம்ம சமாஜின் தலையாய கொள்கையாகும். மேலும் இவர், மனிதர்களிடையே அன்பு செலுத்த வேண்டும்; மற்றும் சிலை வழிபாட்டை நிறுத்தி, கோயில்களில் பிரசாதம் வழங்குவதையும், விலங்குகளை பலி கொடுப்பது போன்ற பிற சடங்குகளை நிறுத்த வேண்டுமென்று போதித்தார். இந்த பிரம்மா சமாஜம், மனிதர்களிடையே தர்மம், நீதி, கடவுள் பக்தி, கருணை, நல்லொழுக்கம் மற்றும் அனைத்து மதத்தவரிடையே உள்ள பாச உணர்வைத் தூண்டி, அவர்களின் பந்தத்தை மேலும் வலுப்படுத்தும் ஒரு தூண்டுகோலாக இருந்தது.

சதி ஒழிப்பு

பிரம்ம சமாஜ் மூலம், சமூகத்தில் நிலவும் மோசமான செயல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க எண்ணிய ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள், இந்து மத இறுதி நடைமுறையான கணவரின் இறப்புக்குப் பின்னர், மனைவி அவரின் சிதையில் உயிருடன் விழ வேண்டுமென்ற ‘சதி’ என்னும் உடன்கட்ட ஏறும் பழக்கத்தை முற்றிலும் ஒழிக்க எண்ணினார். அவரது அனைத்து முயற்சிகளுக்கும் வெற்றிக் கிட்டும் வகையில், 1833ல், அப்போது ஆட்சியிலிருந்த லார்ட் வில்லியம் பென்டிக் ஒரு சட்டம் இயற்றி, அதன் மூலம் சதி முறையை ஒழித்தார்.

இறப்பு

நவம்பர் 1830ல், ராஜா ராம் மோகன் ராய் அவர்கள், தனது ஓய்வூதிய மற்றும் உதவித்தொகைகளைப் பெறுவதற்காக, முகலாய பேரரசரின் ஒரு தூதராக ஐக்கிய ராஜ்யத்திற்குப் பயணித்தார். பின்னர், அவர் மூளைக்காய்ச்சல் காரணமாக, பிரிஸ்டல் அருகிலுள்ள ஸ்டேபிள்டன் என்ற இடத்தில் செப்டம்பர் 27, 1833 அன்று காலமானார்.

1. அரசியல் சட்டத்தில் 14 -18 வரை உள்ள கூறுகள் எந்த உரிமைகளை வலியுறுத்துகிறது?

சமத்துவ உரிமை

2. இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் சுதந்திர உரிமைகளை பற்றி கூறும் சரத்துக்கள் எவை?

19 - 22 வரை

3. ஆண் பெண் இருபாலரும் தங்களது உழைப்பிற்கு ஏற்ற ஊதியத்தை பற்றி கூறும் சரத்துக்கள் எவை?

4. நீதிமன்றத்தின் மூலம் சட்ட உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் உரிமையை அரசியலமைப்பின் எந்த கூறுகள் விளக்குகின்றன?

32 - 35

5. அரசியலமைப்பு 73,74 திருத்தம் எந்த ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்தது?

1992

6. பஞ்சாயத்து நகராட்சி தேர்தலில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு எந்த அரசியல் திருத்தத்தால் கொடுக்கப்பட்டது?

73, 74

7. மகப்பேறு கால சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1961

8. பெண்களுக்கு பணி பாதுகாப்பு பற்றி எந்த சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது?

மகப்பேறு நலச் சட்டம்

9. சம ஊதிய சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1976

10. தற்போது மகப்பேறு கால விடுப்பு எத்தனை மாதங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது?

ஒன்பது மாதங்கள்

11. மகப்பேறு நலச் சட்டத்தில் குறிப்பிடும் நிதிகளை மீறும் முதலாளிகளுக்கு எத்தனை மாதம் சிறை தண்டனை?

மூன்று மாதம்

12. அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் சமய உரிமைகள் பற்றி எந்த கூறுகள் விளக்குகின்றன?

25 - 28

13. இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 1/3 பங்கிற்கு குறையாமல் எல்லா பஞ்சாயத்துகளிலும் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு கொடுக்கப்பட்ட விதி?

243 D விதி

14. குறைந்தபட்ச ஊதிய நிர்ணயச் சட்டம் எப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டது?

1948

15. பஞ்சாயத்து தேர்தலில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்ட ஆண்டு?

1992

16. தொழிலாளர் காப்பீடு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட ஆண்டு எது?

1948

17. அடிப்படை உரிமைகளை பாதுகாக்க எங்கு செல்ல வேண்டும்?

நீதிமன்றத்திற்கு செல்ல வேண்டும்

18. அரசியலமைப்பின் சட்ட உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் உரிமைகளை எந்த கூறுகள் விளக்குகின்றன?

32 35

19. எந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் மத்திய சமூக நல வாரியம் ஏற்படுத்தப்பட்டது?

முதல் ஐந்தாண்டு திட்டம்

20. எந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சென்றாய வளர்ச்சி கிராமப்புற பெண்களின் நலனுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

முதல் ஐந்தாண்டு திட்டம்

21. சம வேலைக்கு சம ஊதியம் என்ற கொள்கை எந்த திட்டத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்டது?

இரண்டாம் ஐந்தாண்டு திட்டம்

22. மூன்றாவது 5 ஆண்டு திட்ட காலத்தில் எந்த கல்வியில் பெண்களின் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது?

ஆரம்ப கல்வி

23. சர்வதேச பெண்கள் ஆண்டாக அறிவிக்கப்பட்ட ஆண்டு எது?

1975

24. ஐ.நா சர்வதேச பெண்கள் பத்தாண்டு என்று எந்த ஆண்டுகளை அறிவித்தது?

1975 - 1985

25. 1985 அரசாங்கம் எந்த ஆண்டு பெண்களை அதிகாரப்படுத்துதல் ஆண்டு என்று அறிவித்தது?

நவோதயா

26. விமோச்சன என்ற பெண்கள் அமைப்பு எந்த ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது?

1970

27. சேவா (SEWA) என்ற அமைப்பு எப்பொழுது தொடங்கப்பட்டது?

1972

28. பெண்கள் முற்போக்கு சங்கம் எங்கு எப்போது ஏற்படுத்தப்பட்டது?

1974, ஹைதராபாத்

29. மகிளா சேவா அறக்கட்டளை எப்போது தொடங்கப்பட்டது

1975

30. வேலை செய்யும் பெண்கள் சங்கம் யாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது?

ஜெயா அருணாச்சலம்

31. பெண்கள் சுய சம்பாத்தியம் ஈட்டுவதால் அவர்கள் எவ்வாறு அழைப்பர்?

அன்னபூர்ணாக்கள் அல்லது உணவு கொடுப்பவர்கள்

32. மகளிர் சுய உதவி குழு யாருடைய முன்னேற்றத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது?

படிக்காத மற்றும் ஏழை பெண்கள்

33. தமிழ்நாட்டின் சுய உதவிக் குழுக்கள் முதன்முதலாக எங்கு ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

தர்மபுரி

34. அரசாங்கம் எந்த ஆண்டு பெண்களை அதிகாரப்படுத்துதல் ஆண்டு என்று அறிவித்தது?

2001

35. நபார்டு வங்கியின் முக்கிய பணி என்ன?

நிலம் வைத்திருப்பவருக்கு கடன் வழங்குதல்

36. 1951 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற லோக்சபா தேர்தலில் எத்தனை பெண்கள் உறுப்பினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்?

23

37. சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பெண் பிரதமராக பணியாற்றியவர் யார்?

திருமதி. இந்திரா காந்தி

38. தமிழகத்தின் முதல் பெண் முதலமைச்சர் யார்?

திருமதி. ஜானகி ராமச்சந்திரன்

39. சர்வதேச தடுப்பூசி திட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1985

40. கருக்கலைப்பு தடை சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1996

41. மத்திய சமூக நல வாரியம் யாருடைய காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டது?

ஜவஹர்லால் நேரு

42. சர்வதேச பெண்கள் 10 ஆண்டு வலியுறுத்துவது என்ன?

பெண்களுக்கு சம உரிமை 1975 - 85

43. முதல் தேசிய பெண்கள் ஆணையம் எப்பொழுது அமைக்கப்பட்டது?

1990

44. மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1997

45. பெண்கள் நல இயக்கம் எந்த அதிகாரியின் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

ஐ. ஏ. எஸ்

46. மகிலா சாமாகிய என்பதன் பொருள் என்ன?

சரிநிகராக இருப்பதற்கு தகுதி

47. இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கு பிறகு குடும்ப நலத்திட்ட அமைப்பை ஏற்படுத்தியவர் யார்?

அணுவந்தி ரமாராவ்

48. சென்னையில் இந்திய பெண்கள் அமைப்பின் தலைவரும் வாரியத்தின் தலைவருமாகவும் இருந்தவர் யார்?

சரோஜினி வரதப்பன்

49. 1971இல் பெண்கள் நிலை பற்றி ஆராய என்ன குழு அமைக்கப்பட்டது?

தேசிய குழு

50. தமிழகத்தில் மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையார் நினைவாக என்ன உதவி திட்டம் கொடுக்கப்படுகிறது?

திருமண நிதி உதவி

51. பெண்களுக்கான தேசிய ஆணையம் யாருடைய தலைமையின் கீழ் இயங்குகிறது?

பிரதம மந்திரி

52. இரண்டாவது பெண்கள் தேசிய ஆணையம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1995 ஜூலை 30

53. தமிழகத்தில் யாருடைய நினைவாக 1975 ஆம் ஆண்டு விதவை மறுமணத் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது?

டாக்டர் தர்மாம்பாள்

54. ஏழை விதவை மகள் திருமண உதவித்திட்டம் யாருடைய நினைவாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது?

ஈ.வே.ரா. மணியம்மையார்

55. கணவனால் கைவிடப்பட்ட பெண்களுக்கு ஓய்வூதிய திட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1986

56. சத்தியா அம்மையார் அரசு ஆதரவற்ற குழந்தைகள் காப்பகம் எப்போது ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

1979

57. தொட்டில் குழந்தை திட்டம் யாரால் கொண்டுவரப்பட்டது?

ஜெ.ஜெயலலிதா

58. தமிழ்நாடு சமூக நல வாரியம் எப்போது தொடங்கப்பட்டது?

1954

59. தொட்டில் குழந்தை திட்டம் முதல் முதலாக எந்த மாவட்டத்தில் தொடங்கப்பட்டது?

சேலம்

60. வரதட்சணைக்கு எதிராக டெல்லியில் அமைக்கப்பட்ட பெண்களின் அமைப்பின் பெயர் என்ன?

மகிலா தட்சதாஸ் அமிதி

61. பெண்களை பரிசாசம் செய்த தடைச் சட்டம் தமிழகத்தில் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது? 1998

62. குடும்ப வன்முறையில் இருந்து பெண்களை பாதுகாக்கும் சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

2005

63. பெண்கள் தரப்புறவாக சித்தரிக்கப்படுவதற்கு எதிரான சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1986

64. 1972 ஆம் ஆண்டு குழந்தை திருமண சட்டம் வலியுறுத்தும் திருமண வயது என்ன?

65. அகில இந்திய ஜனநாயக மாத சங்கம் தொடங்கப்பட்ட ஆண்டு எது?

1970

66. மனுசி என்ற ஆங்கில இதழ் எந்த ஆண்டு வெளிவந்தது?

1979

67. சமூக அட்டுழியங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு அறிவுரை வழங்கும் மையம்?

இரு குடும்ப ஆலோசனை மையங்கள்

68. பெண்கள் எந்த துறையில் அதிகமாக இழிவு படுத்தி சித்தரிக்கப்படுகின்றன?

விளம்பர துறை

69. ஊடகங்களில் பெண்களின் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு அணுக வேண்டும்?

நேர்மையாகவும் கனிவுடன் அணுக வேண்டும்

70. ஊடகத்துறையில் பெண் பத்திரிகையாளர் சந்திக்கும் சவால் எது?

மரியாதை குறைவாக நடத்துதல்

71. பெண்கள் பத்திரிகைகள் ஏதேனும் இரண்டு?

கோரை பெமினா, அவள் விகடன்

72. சர்வதேச பெண் சாதனையாளர் விருது எந்த ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது?

2014

73. கிராமங்களை மேம்படுத்துவதில் எந்த ஊடகங்கள் முக்கிய பங்கு வைக்கின்றது?

ரேடியோ

74. Eve's Weekly என்றால் என்ன?

மிகப் பழமையான பெண்களுக்கான ஆங்கில இதழ்

75. தினமலர் பத்திரிகையால் எந்த விளம்பரம் இலவசமாக வெளியிடப்படுகிறது?

கொடுக்க மாட்டேன் வரதட்சணை

76. பத்திரிகைகளில் நல்ல விளம்பரம் என்று அழைக்கப்படுவது எது?

விளம்பரம் ஒழுக்க நெறிகளுக்கு உட்பட்டவை

77. நச்சு விளம்பரங்கள் யாவை?

பெண்கள் மற்றும் சமுதாய நலனுக்கு எதிரான செய்திகள்

78. சித்திர வடிவில் செய்திகளை எவ்வாறு அழைக்கலாம்?

கார்ட்டூன் கேலிச்சித்திரம் கருத்துப்படங்கள்

79. அச்சம் வியப்பு மகிழ்ச்சி முதலே உணர்வுகளை எந்த பகுதியில் செய்திகளாக வெளியிடப்படுகின்றன?

பெட்டிச் செய்திகள்

80. வெட்டி செய்திகள் என்பது பத்திரிக்கை தணிக்கை யாரால் செய்யப்படுகிறது?

இந்திய அரசு

81. 1948 - 1949 பல்கலைக்கழக கல்வி குழு யாருடைய தலைமையில் அமைக்கப்படுது?

டாக்டர் எஸ் ராதாகிருஷ்ணன்

82. பெண்களுக்கான மனைவி இயல் பாடத்திட்டத்தை எந்த கல்வி குழு கொண்டு வந்தது?

பல்கலைக்கழக கல்வி குழு 1948 - 1949

83. 1952 - 1953 இல் அமைக்கப்பட்ட இடைநிலை கல்வி ஆணையம் யார் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது?

ஏ. லட்சுமண சாமி முதலியார்

84. தேசிய பெண்கள் கல்விக் குழு கூட்டம் நடைபெற்ற ஆண்டு எது?

1961

85. ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து பயிலும் பள்ளிகளில் பெண் ஆசிரியர் நியமிக்க பரிந்துரை செய்த குழு எது?

தேசிய பெண்கள் கல்விக் குழு

86. தேசிய பெண்கள் கல்விக் குழு தேசிய கல்விக் கொள்கை பெண்களின் எத்தனை பரிமாணங்களில் பிரிக்கப்படுகின்றன?

பயிற்சி, விரிவாக்கம்

87. தேசிய பெண்கள் கல்வி குழு யாருடைய தலைமையில் கூட்டப்பட்டது?

ஹன்சா மேத்தா

88. பெண் கல்விக் கொண்டு அனைத்து மாவட்டத்திலும் தனிப்பாட திட்டம் செய்த குழு எது?

கன்சா மேத்தா, 196 -1962

89. நவோதயா பள்ளிகள் எந்த மாணவர்களை ஊக்குவிப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டது?

கிராமப்புற மாணவர்கள்

90. எந்த ஆண்டு கோத்தாரி கல்வி குழு அமைக்கப்பட்டது?

1964

91. இந்திய பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி தலைமையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்விக் கொள்கை எது?

புதிய கல்வி கொள்கை,

92. வயது வந்தோர் கல்வித்திட்டம் எப்போது கொண்டுவரப்பட்டது?

மத்திய அரசு 1995

93. மத்திய அரசால் 1995 ஆண்டுக்குள் 15 முதல் 35 வயது பிரிவு பெண்களிடையே எழுத்தறிவின்மையை போக்கிட செயல்படுத்திய கல்வித் திட்டம் என்ன?

வயது வந்தோர் கல்வித் திட்டம்

94. யுனஸ்கோ (UNESCO) என்பதன் விரிவாக்கம் என்ன?

ஐ.நா.வின் கல்வி விஞ்ஞான கலாச்சார குழு

95. தமிழகத்தில் செயல்படும் மகளிர் பல்கலைக்கழகம் எது?

அன்னை தெரசா பல்கலைக்கழகம்

96. வரதட்சணை தடுப்புச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட ஆண்டு?

1961

97. சதி தடைச் சட்டம் 1988 ஏன் கொண்டுவரப்பட்டது?

ராஜஸ்தானின் ரூப் கன்வர் என்னும் பெண் உடன்கட்டை ஏறியதற்கு எதிராக கொண்டுவரப்பட்டது

98. இந்து திருமண சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1955

99. இந்துக்கள் தத்தெடுப்பு சட்டம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1956

100. குடும்ப நீதிமன்றம் எந்த ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்டது?

1984

பெண்கள் மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பு

அரசியலமைப்பின் முகப்புரை

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், நாட்டின் நிர்வாகத்தில் திறம்பட பங்கெடுக்கும் வகையில், ஆண்களுக்கு நிகராக பெண்களுக்கும் சம உரிமை உண்டு.

சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்

பிரிவு 14 சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் பொதுவான கொள்கைகளை உள்ளடக்கியது.

மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டப்படுவதைத் தடை செய்தல்

- பிரிவு 15(1) மற்றும் (2) மதம், இனம், சாதி, பாலினம், பிறந்த இடம் அல்லது அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அம்சங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் எதிராக அரசு பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்கிறது.
- பிரிவு 15(3) பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக சிறப்பு ஏற்பாடுகளை உருவாக்குவதை மாநிலத்திற்கு சாத்தியமாக்குகிறது.
- பிரிவு 15(4) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய சமூகத்தின் நலன்கள் மற்றும் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகளை உருவாக்க மாநிலத்திற்கு உதவுகிறது.

வாய்ப்பின் சமத்துவம்

- மாநிலத்தின் கீழ் உள்ள எந்த ஒரு அலுவலகத்திற்கும் வேலைவாய்ப்பு அல்லது நியமனம் தொடர்பான விஷயங்களில் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சமவாய்ப்பு வழங்குவதை பிரிவு 16 வழங்குகிறது.
- சட்டப்பிரிவு 39, ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் போதுமான வாழ்வாதாரத்திற்கான உரிமையை சமமாகப் பாதுகாப்பதில் அரசு தனது கொள்கையை வழிநடத்த வேண்டும் [கட்டுரை 39(அ)]; மற்றும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் [பிரிவு 39(டி)].
- சட்டப்பிரிவு 39A, சமவாய்ப்பின் அடிப்படையில் நீதியை மேம்படுத்தவும், தகுந்த சட்டம் அல்லது திட்டம் மூலம் இலவச சட்ட உதவியை ஊக்குவிக்கவும், பொருளாதாரம் அல்லது பிற காரணங்களால் எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் நீதியைப் பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்யவும். குறைபாடுகள்.

வேலையில் மனிதாபிமான நிலைமைகள்

சட்டப்பிரிவு 42, நீதி மற்றும் மனிதாபிமான வேலை நிலைமைகள் மற்றும் மகப்பேறு நிவாரணம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறது.

அடிப்படைக் கடமை

சட்டப்பிரிவு 51A (e) பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும் செயல்களை கைவிடுமாறு ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் அறிவுறுத்துகிறது.

பஞ்சாயத்து மற்றும் நகராட்சிகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு

பிரிவு 243 D (3) மற்றும் பிரிவு 243 T (3) ஆகியவை வெவ்வேறு தொகுதிகளுக்கு சுழற்சி முறையில் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளில் உள்ள மொத்த இடங்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு குறையாமல் இடஒதுக்கீடு வழங்குகிறது.

ஷரத்து 243 D(4) T(4) பஞ்சாயத்து மற்றும் நகராட்சிகளில் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உள்ள தலைவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு குறையாமல் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று வழங்குகிறது.

வாக்குரிமை

- மூன்றில் ஒரு பங்கு இடங்கள் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய இடங்கள் ஒரு பஞ்சாயத்தில் உள்ள வெவ்வேறு தொகுதிகளுக்கு சுழற்சி முறையில் ஒதுக்கப்படலாம்.
- கிராமத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மட்டத்திலோ உள்ள பஞ்சாயத்து தலைவர் அலுவலகம், மாநில சட்டமன்றம் சட்டப்படி வழங்கக்கூடிய விதத்தில் எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்படும்.
- நகராட்சிகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது

அரசியலமைப்பு ஆணையை நிலைநிறுத்துவதற்கு, சம உரிமைகளை உறுதி செய்வதற்கும், சமூக பாகுபாடு மற்றும் பல்வேறு வகையான வன்முறை மற்றும் அட்டூழியங்களை எதிர்ப்பதற்கும் மற்றும் குறிப்பாக உழைக்கும் பெண்களுக்கு ஆதரவு சேவைகளை வழங்குவதற்கும் அரசு பல்வேறு சட்ட நடவடிக்கைகளை இயற்றியுள்ளது. 'கொலை', 'கொள்ளை', 'ஏமாற்றுதல்' போன்ற குற்றங்களில் பெண்கள் பாதிக்கப்படலாம் என்றாலும், குறிப்பாக பெண்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள், 'பெண்களுக்கு எதிரான குற்றம்' என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை இரண்டு பிரிவுகளின் கீழ் பரவலாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பெண்கள் சுயதொழில் சங்கம்

சுயதொழில் பெண்கள் சங்கம் பல இந்திய மொழிகளில் "சேவை" என்று பொருள்படும். இந்தியாவின் அகமதாபாத்தில் உள்ள ஒரு தொழிற்சங்கமான இது குறைந்த வருமானம் கொண்ட, சுதந்திரமாக வேலை செய்யும் பெண் தொழிலாளர்களின்

உரிமைகளை ஊக்குவிக்கிறது. இந்தியாவில் 8 மாநிலங்களில் சுமார் 2 மில்லியன் தொழிலாளர்கள் சுயதொழில் பெண்கள் சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். சுயதொழில் புரியும் பெண்கள், ஒரு நிலையான முதலாளி-பணியாளர் உறவு இல்லாதவர்கள் மற்றும் முறையாக வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களைப் போல நிலையான சம்பளம் மற்றும் சமூகப் பாதுகாப்பைப் பெறாதவர்கள் மிகவும் ஆபத்தான வருமானம் மற்றும் வாழ்க்கையைக் கொண்டவர்கள் என வரையறுக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு பெண் வேலை, வருமானம், உணவு மற்றும் சுகாதாரப் பாதுகாப்பு, குழந்தைப் பராமரிப்பு, காப்பீடு, ஓய்வூதியம் மற்றும் தங்குமிடம் போன்ற சமூகப் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் முழு வேலைவாய்ப்பின் இலக்கைச் சுற்றி சங்கம் ஏற்பாடு செய்கிறது. இந்த இலக்குகளை அடைவதற்குப் பின்னால் உள்ள கொள்கைகள் போராட்டம் மற்றும் மேம்பாடு ஆகும், அதாவது முறையே பங்குதாரர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை மற்றும் சேவைகளை வழங்குதல்.

1972 இல் தொழிலாளர் வழக்கறிஞரும் அமைப்பாளருமான இலா பட் என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. 1918 இல் காந்தியால் நிறுவப்பட்ட தொழிற்சங்கமான துணி ஆலைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் மகளிர் பிரிவில் இருந்து இது உருவானது. 1996 இல் 30,000 உறுப்பினர்களுடன், 2000 இல் 318,527 ஆகவும், 2013 இல் 1,919,676 ஆகவும், 2023 இல் கிட்டத்தட்ட 2 மில்லியனாகவும் இந்த அமைப்பு மிக விரைவாக வளர்ந்தது. 2008 ஆம் ஆண்டின் நிதி நெருக்கடிக்கு முன்பே, இந்தியாவின் உழைக்கும் மக்களில் 90% க்கும் அதிகமானோர் முறைசாரா துறையில் இருந்தனர் (சகுந்தலா 2015), மற்றும் 2009 இல் 94% உழைக்கும் பெண்கள் முறைசாரா துறையில் பணிபுரிந்தனர் (பட் 2009). இந்தியாவின் வரலாறு மற்றும் ஆணாதிக்க அமைப்புகளும் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுக்கு பங்களிக்கின்றன. ஏனெனில் பாரம்பரிய பாலின பாத்திரங்கள் வழக்கமான, பாதுகாப்பான உழைப்பு வடிவங்களில் இருந்து பெண்களை விலக்குகின்றன.

பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவம்

அனைவருக்கும் கல்வி என்பது இந்திய அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்படும் முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாகும், ஆனால் இன்னும், ஆசியாவிலேயே மிகக் குறைந்த பெண் கல்வியறிவு விகிதம் உள்ளது. இந்தியா வேலை செய்கிறது ஆனால் இதுவரை நாம் அடைய வேண்டியதை நாம் அடையாததால் வேகம் மெதுவாக உள்ளது. நாட்டின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சிக்கு பெண் கல்வி மிகவும் முக்கியமானது.

நன்கு படித்த பெண் தனது தனிப்பட்ட மற்றும் தொழில் வாழ்க்கையை நிர்வகிக்கும் திறன் கொண்டவள். பெண் கல்வி முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கான காரணங்கள்:

பாகுபாடு மற்றும் சமத்துவமின்மையை ஒரு பிரச்சனையாகப் பேசும்போது, அது வேர் மட்டத்தில் தொடங்குகிறது என்பதை நாம் அடிக்கடி தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறோம். ஒரு பையன் பள்ளிக்குச் செல்கிறான், அவனுடைய சகோதரி வீட்டிலேயே இருக்கிறாள், இறுதியில் அவன் ஒரு பெண்ணை விட உயர்ந்தவன் என்று நம்பத் தொடங்குகிறான். ஆனால் அது உண்மையில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமத்துவம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் கருத்துக்களை ஊக்குவிக்க கற்றுக்கொடுக்கிறது.

அனைவருக்கும் கல்வி மிகவும் முக்கியமானது மற்றும் ஒரு தனிநபரை மற்றவர்களுக்கு சேவைகளை வழங்குவதற்கும் வாழ்வாதாரத்தை ஈட்டுவதற்கும் திறன்களை வளர்க்க உதவுகிறது. ஒரு பெண் கல்வியறிவு பெற்றவளாகவும், சம்பாதித்து தன் சொந்தச் செலவுகளைச் சுமக்கக்கூடியவளாகவும் இருந்தால், அவள் தன் தேவைகளுக்காக மற்றவர்களையோ அல்லது குடும்பத்தையோ சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இது அவர்களின் சொந்த முடிவுகளை எடுப்பதற்கும், அவர்களின் சொந்த மதிப்பையும் தனித்துவத்தையும் உணர்ந்து கொள்வதற்கும் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையைத் தருகிறது.

இந்தியாவில் பெண்கள் கல்வி

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, பெண்கள் வீட்டு மரபுகளில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். அரசியலமைப்பு கல்வி உரிமையை வடிவமைத்ததால் உயர் கல்வி நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 45வது பிரிவு குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயக் கல்வி பற்றிப் பேசுகிறது. புதிய இந்தியா, பெண்களுக்கு எது விரும்பத்தக்கது மற்றும் விரும்பத்தகாதது என்ற கட்டுக்கதையையும் ஒரே மாதிரியையும் விஞ்சியது. இன்று, பெண் கல்வி பற்றி நாம் அறிந்திருப்பது ஆரம்ப கட்டங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. பெண்கள் ஏற்கனவே பாலின பாத்திரங்களை மாற்றியமைத்துள்ளனர் மற்றும் சில வலுவான தவறான நம்பிக்கைகளை மக்களின் மனதில் இருந்து அகற்றியுள்ளனர். ஆனால் இப்போது, பெண்கள் இலக்குகளை அடைவதற்கும் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கும் எந்தச் சூழலையும் தங்கள் நலன்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளத் தொடங்கியுள்ளனர். பணிச்சூழலுக்கான முழுமையான அணுகுமுறை அவர்களை நொண்டி வெளிச்சத்திலும் திகைக்க வைக்கிறது.

1991 - 2021 வரையிலான பெண்களின் கல்வியறிவு விகிதம் 10.5% அதிகரித்துள்ளது, அதேசமயம் ஆண்களின் கல்வியறிவு விகிதம் 11.72% அதிகரித்துள்ளது. வெவ்வேறு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு ஆண்டுகளில் பெண் கல்வியறிவு விகிதம் கீழே உள்ளது.

பெண்கள் கல்வியின் வரலாறு

வேத காலத்தில், பெண்கள் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சமத்துவத்தை அனுபவித்தனர். இந்தியா ஒரு மகிமைப்படுத்தப்பட்ட தேசமாக இருந்தது, மற்ற சக குடிமக்கள் கூட அதன் மகத்துவத்தின் காரணமாக புகழ்ந்து பேசுவார்கள். மேலும் அதர்வவேதம், உபநயனம் போன்றவற்றைப் படிப்பதும் கற்பதும் புனிதமானதாகக் கருதப்படுவதால், மக்கள் நம்பமுடியாத அளவிற்கு விழிப்புடன் இருந்தனர். தனித்துவமான நூல்களைப் படிக்கவும், அறிவின் அனைத்து கிளைகளையும் புரிந்துகொள்ள அவற்றைப் பயிற்சி செய்யவும் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. ஒரு நுணுக்கமான கட்டத்தை கடந்து வந்த பிறகு, பெண் கல்விக்கான ஒளி மிகவும் குறைந்துவிட்டது. அந்தந்த வீடுகளுக்குள்ளேயே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் களங்கம் இந்தியாவில் பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைப் பறித்தது.

பௌத்த காலத்தில் பெண்கள் அனைவரும் இணைந்து வாழ்வின் பெருமைகளை வலுப்படுத்தத் தொடங்கினர். பல புகழ்பெற்ற பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன, மேலும் பெண்கள் படிக்கும் படிப்புகளில் சேர்ந்தனர். மேலும், பெண்கள் தத்துவ ஆய்வுகளில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் மற்றும் பொதுவாக ஏதேனும் சீர்திருத்தங்களை நிறுவுவது குறித்து ஆலோசனை கூறுகின்றனர்.

பெண் எழுத்தறிவு விகிதத்தை பாதிக்கும் காரணிகள்

பெண்கள் கல்வி என்பது நீண்ட காலமாக உலகெங்கிலும் உள்ள நுண்ணறிவு விவாதங்களுக்கு ஒரு கொப்புளமான விஷயமாக இருந்து வருகிறது. நீங்கள் விரும்பும் எதையும் ஆளுவதற்கும் சாதிப்பதற்கும் கல்வி எவ்வாறு முதன்மையான கருவி என்று மக்கள் பேசுவதை நாங்கள் அடிக்கடி கேட்கிறோம். எந்த ஒரு திருடனும் திருட முடியாத ஒரு கருவி இது.

நமது தேசத்தின் இளைஞர்களுக்கு கல்வி கற்பதற்காக பல நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகள் மற்றும் பள்ளிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பெற்றோரின் நம்பிக்கை அவர்களின் பிள்ளைகள் தங்களை நம்ப வைத்து அவர்களின் மனதை அவநம்பிக்கையான எண்ணங்களிலிருந்து விடுவிக்கிறது. ஆயினும் கூட, உலகளவில், 796 மில்லியன் படிப்பறிவில்லாத மக்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெண்கள் கல்வியறிவற்றவர்களாக உள்ளனர். முழு தேசத்தையும் விட குடும்பத்திற்கு என்ன கல்வி என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு தனிநபரின் கல்வியில் குழப்பம் உள்ளது. இந்தியாவில் ஒட்டுமொத்த கல்வியறிவு விகிதம் 74% ஆகும், அதேசமயம் பெண்களின் கல்வியறிவு விகிதம் 64.6% ஆகும், இது பல்வேறு அரசு சலுகைகள் மூலம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் கடுமையாக அதிகரித்து வருகிறது.

பெண்களின் கல்வியறிவு விகிதம் குறைவதற்கு பல்வேறு காரணிகள் காரணமாக இருப்பது கண்டறியப்பட்டது.

ஆரம்ப மற்றும் நடுநிலைப் பள்ளி அளவில் பெண்களின் இடைநிற்றல் விகிதங்களுக்கு பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படும் பிற காரணங்கள், மேற்கூறிய காரணங்களைத் தவிர, அருகாமையில் கல்வி நிலையங்கள் இல்லாதது, பாதுகாப்பற்ற பயண வழிகள், முறையான கழிவறைகள் இல்லாதது ஆகியவை பெண் குழந்தைகள் இடைநிற்றலுக்கு கூடுதல் காரணமாகும்.

பெண்கள் கல்வி: முதல் 8 நலத்திட்டங்கள்

தேசத்தின் குடிமக்களுக்கு கல்வி வழங்குவதில் இந்தியா குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சிறப்பாக செயல்பட்டு வருகிறது. நாட்டின் விகிதம் 73.2%, இதில் 59% பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்றவர்கள். இந்தியாவில் பெண்களின் கல்வியை ஊக்குவிப்பதற்காக அரசாங்கம் பல நலத்திட்டங்களை நிறுவியுள்ளது. பின்வருபவை சில நலத்திட்டங்கள்.

1. பேட்டி பச்சாவோ, பேட்டி பதாவோ

பேட்டி பச்சாவோ, பேட்டி படாவோ சமூகப் பிரச்சாரம் 22 ஜனவரி 2015 அன்று தொடங்கப்பட்டது மற்றும் பெண்கள் அதிகாரமளிப்பதில் பிரபலமானது. இத்திட்டம் பெண் சிசுக்கொலைகளை ஒழித்து, அவர்களுக்கு உரிய கல்வியை அணுகுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

2. பணிபுரியும் பெண்கள் விடுதிகள்

பெண்கள் அதிக வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறக்கூடிய தங்குமிட வசதிகளை உள்ளடக்கிய பணிச்சூழலை வழங்குவதற்காக பணிபுரியும் மகளிர் விடுதிகள் திட்டம் நிறுவப்பட்டது.

3. பயிற்சி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு திட்டத்திற்கு (STEP) ஆதரவு

இந்தத் திட்டங்கள் போதுமான கல்வியை வழங்குவதோடு, பல்வேறு துறைகளில் சுயதொழில் அல்லது ஏலத்தில் ஈடுபடும் பெண்களை மேம்படுத்துகிறது. இந்தத் திட்டம் 16 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளது.

4. மஹிலா- இ- ஹாட்

மகளிர் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தால் 2016 ஆம் ஆண்டு மகிளா திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. இது பெண் தொழில்முனைவோர் அல்லது சிறு அளவிலான வணிகங்களைக் கொண்ட பெண்கள் தங்கள் தயாரிப்புகள் மற்றும் சேவைகளைக் காட்சிப்படுத்த அல்லது விற்க ஒரு தளத்தை வழங்குகிறது.

5. சப்லா

SABLA எனப்படும் இளம் பருவப் பெண்களுக்கான வேலைவாய்ப்புக்கான ராஜீவ் காந்தி திட்டம் (RGSEAG), இந்திய அரசால் ஏப்ரல் 1, 2011 அன்று தொடங்கப்பட்டது. இது உணவு மற்றும் சத்தான பொருட்களை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

6. ஸ்வதர் கிரே

மத்திய பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தால் 2002 ஆம் ஆண்டு ஸ்வதர் கிரே திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் உதவி பெறாத பெண்களுக்கு தங்குமிடம், உணவு, பராமரிப்பு மற்றும் உடை வழங்குகிறது. இதனால், குடும்பத்தால் கைவிடப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் எந்தப் பேரிடரில் இருந்து தப்பிய பெண்களுக்கும் அடிப்படைத் தேவைகள் உள்ளன.

7. ஒரு நிறுத்த மையத் திட்டம்

பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தால் 1 ஏப்ரல் 2015 அன்று 'நிர்பயா' நிதியில் ஒரு நிறுத்த மையத் திட்டம் நிறுவப்பட்டது. இந்தத் திட்டம் பொது மற்றும் தனிப்பட்ட முறையில் வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆலோசனைச் சேவைகள், சட்டத் தேவைகள், காவல் உதவி, தங்குமிடம் மற்றும் உணவு ஆகியவற்றை வழங்குகிறது.

8. நாரி சக்தி புரஸ்கார்

நாரி சக்தி புரஸ்கார் முன்முயற்சியானது பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாட்டு அமைச்சகத்தால் சமூகத்திற்கான அவர்களின் சிறந்த பங்களிப்பிற்காகவும், பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதற்காகவும் பெண்களை அங்கீகரிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்டது.

பெண்கள் கல்வியின் பலன்கள்

நாட்டின் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்றிருந்தால், தலைமுறை கல்வியறிவு பெற்று, நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும். மேலும், பெண்களுக்கு கல்வி கற்பது பல சீர்திருத்தங்களுக்கு வழிவகுக்கிறது, கருத்துகளைப் பற்றிய சிறந்த புரிதல்.

பெண்கள் கல்வியின் சில நன்மைகள் கீழே உள்ளன.

பெண் கல்வியை ஊக்குவிக்கும் இலாப நோக்கற்ற நிறுவனங்கள்

இந்தியாவில் பெண்கள் கல்வியை மேம்படுத்துவதற்காக பல்வேறு நிறுவனங்கள் ஊக்குவித்து செயல்படுகின்றன. இந்தியாவில் பெண்கள் கல்வி மற்றும் பாலின சமத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துவதற்கு எதிராக இந்த அமைப்புகள் போராடுகின்றன.

பெண் கல்வியை ஊக்குவிக்கும் சில இலாப நோக்கற்ற நிறுவனங்கள்,

கல்வித் துறையில் செல்வாக்கு மிக்க பெண்கள்

பெண்கள் நாட்டின் கட்டுமானப் பொருளாகக் கருதப்படுகிறார்கள்; பெண்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பது ஒரு தேசத்தை மேம்படுத்துவது போன்றது. இந்தியப் பெண்கள் தங்கள் நாட்டின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் நம்மைப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளனர். இந்தியாவில் செல்வாக்கு மிக்க பெண்கள் கீழே. பெண்கள்

வலிமையாகவும் எந்தப் புயலையும் தாங்கும் திறன் கொண்டவர்களாக இருந்தால்தான் ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்வு வரையறுக்கப்படுகிறது. பெண்களை தெய்வப் பெயர்களால் பிரசங்கிக்கிறோம். வெற்றி பெற அவர்கள் முன் தலை வணங்குகிறோம். அவர்கள் உலகை ஆளும் தனிநபர்கள், மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க மற்றும் முக்கிய நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப அவர்களை வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் மிகுந்த கண்ணியத்துடன் நடத்த வேண்டும். சமூக கலாச்சார நடைமுறைகள் போன்ற புதிய உத்திகள் மற்றும் முன்முயற்சிகள் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் சட்டரீதியாக சம வாய்ப்புகளுக்கான அணுகல் ஆகியவற்றுடன் சமூக அதிகாரமளிக்கும் கருவிகளை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் பெண்களின் கல்வியை ஊக்குவிக்கின்றன.

குடும்ப நீதிமன்றம்

குடும்ப நீதிமன்றம் , குடும்ப உறவுகளால் எழும் சட்டப் பிரச்சனைகளைக் கையாள வடிவமைக்கப்பட்ட சிறப்பு நீதிமன்றம் . குடும்ப நீதிமன்றம் என்பது பொதுவாக குழந்தைகள் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் அனாதைகள் நீதிமன்றங்கள் போன்ற குறுகிய குடும்பப் பிரச்சனைகளைக் கையாளும் பல வகையான நீதிமன்றங்களின் ஒருங்கிணைப்பு ஆகும். குடும்ப நீதிமன்றம் சாதாரண சிவில் அல்லது கிரிமினல் நீதிமன்றங்களை விட தளர்வான நடைமுறைகளின்படி செயல்படுகிறது. சிறப்பு உட்கொள்ளும் நடைமுறைகள் குடும்ப நீதிமன்றத்தையும் வேறுபடுத்துகின்றன, இது உண்மையில் நீதித்துறை கவனம் தேவையில்லாத வழக்குகளை அகற்ற சாத்தியமான வழக்குகளைத் திரையிடுகிறது. குடும்ப நீதிமன்றங்கள் முதன்முதலில் அமெரிக்காவில் 1910 இல் நிறுவப்பட்டன , அப்போது அவை அழைக்கப்பட்டன உள்நாட்டு உறவு நீதிமன்றங்கள். யோசனையே மிகவும் பழமையானது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில், திவிவாகரத்து மற்றும் திருமண காரணங்களுக்கான நீதிமன்றம் இங்கிலாந்தில் இதுபோன்ற வழக்குகளின் சுமையிலிருந்து திருச்சபை நீதிமன்றங்களை விடுவிக்க நிறுவப்பட்டது. பாதுகாவலர், குழந்தை புறக்கணிப்பு, சிறார் குற்றம் , தந்தைவழி, ஆதரவு அல்லது குடும்பக் குற்றங்கள் (அதாவது, வாழ்க்கைத் துணைவர்களுக்கிடையில் ஒழுங்கீனமான நடத்தை அல்லது சிறு தாக்குதல்கள்) போன்ற வழக்குகளின் வகைகளை வரையறுக்கும் சிறப்புச் சட்டங்களால் குடும்ப நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன . பெரும்பாலான குடும்ப நீதிமன்றங்கள் விவாகரத்து , பிரித்தல் அல்லது ரத்து செய்தல் போன்ற வழக்குகளைக் கையாளுவதில்லை , இருப்பினும் சிவில் நீதிமன்றங்கள் குழந்தைக் காவலை அல்லது ஜீவனாம்சத் தொகையை மாற்றியமைக்க குடும்ப நீதிமன்றத்திற்கு அவ்வப்போது அனுப்புகின்றன.

நீதித்துறை

குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் சட்டங்களைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள சர்ச்சைகளை அதிகாரபூர்வமாக தீர்ப்பது அதன் பணியாகும். தனிநபர்கள், குழுக்கள், சட்டப்பூர்வ நிறுவனங்கள் (எ.கா. பெருநிறுவனங்கள்) அல்லது அரசாங்கங்கள் மற்றும் அவற்றின் ஏஜென்சிகளாக இருக்கலாம். அரசியலமைப்புச் சட்டம், நீதிமன்றம், மற்றும் நடைமுறைச் சட்டம் ஆகியவற்றையும் சட்ட மீறல்கள் அல்லது வழக்குதாரர்களுக்கிடையே சட்டப்பூர்வ உடன்படிக்கைகளை பிணைப்பதால் ஏற்படும் தனிப்பட்ட அல்லது நிதித் தீங்கு என்று குற்றம் சாட்டும் மோதல்கள் - குற்றங்கள் என சட்டப்பூர்வமாக வரையறுக்கப்பட்ட மீறல்கள் தவிர - உருவாக்குகின்றன. சிவில் வழக்குகள். சிவில் வழக்குகளில் நீதித்துறை முடிவுகள் பெரும்பாலும் தோல்வியுற்ற அல்லது புண்படுத்தும் கட்சி வெற்றியாளருக்கு நிதி இழப்பீடு வழங்க வேண்டும். குற்றங்கள் உருவாகின்றன. கிரிமினல் வழக்குகள், குற்றத்தால் பாதிக்கப்பட்டவருக்கும் பிரதிவாதிக்கும் இடையிலான மோதல்களாக இல்லாமல் அரசு அல்லது அதன் குடிமக்கள் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட (பிரதிவாதி) இடையேயான மோதல்கள் என அதிகாரப்பூர்வமாக வரையறுக்கப்படுகிறது. குற்றவியல் வழக்குகளில் நீதித்துறை தீர்ப்புகள் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியா அல்லது குற்றவாளியா என்பதை தீர்மானிக்கிறது. குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட ஒரு பிரதிவாதிக்கு தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது, அதில் அபராதம் செலுத்துதல், சிறைத்தண்டனை அல்லது சில சட்ட அமைப்புகளில் மிகவும் தீவிரமான வழக்குகளில், அரசால் விதிக்கப்பட்ட உடல் சிதைவு சட்டங்களைப் பயன்படுத்துதல் அல்லது அரசாங்கத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துதல் ஆகியவற்றில் தனிநபர்கள், குழுக்கள் அல்லது சட்ட நிறுவனங்கள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களுக்கு இடையிலான நிர்வாக வழக்குகள், தகராறுகளை நீதித்துறையினர் அடிக்கடி தீர்க்கிறார்கள் . பெரும்பாலான சட்ட அமைப்புகள் மாநில இறையாண்மையின் கோட்பாட்டை உள்ளடக்கி உள்ளன , இதன் மூலம் அரசாங்கங்கள் அரசு அல்லாத வழக்குரைஞர்களால் அவர்களின் அனுமதியின்றி வழக்குத் தொடரக்கூடாது . அரசாங்க நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக தீர்வுகளைத் தொடர வழக்குதாரர்களின் உரிமையை இந்தக் கொள்கை கட்டுப்படுத்துகிறது. ஆயினும் கூட, சட்டங்கள் மற்றும் அரசாங்க விதிமுறைகளின் தன்னிச்சையான, முறையற்ற, தவறான பயன்பாடுகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கான குடிமக்களின் உரிமை நீண்ட காலமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, நிர்வாக வழக்குகளின் மையமாக உள்ளது.

சிவில், கிரிமினல் மற்றும் நிர்வாக வழக்குகளை அவற்றின் நீதித்துறை எந்த அளவிற்கு கையாள்கிறது என்பதில் சட்ட அமைப்புகள் வேறுபடுகின்றன. சிலவற்றில், நீதிமன்றங்கள் மூன்று வகையான தகராறுகளையும் விசாரிக்கின்றன. மற்றவற்றில்

சிறப்பு சிவில், குற்றவியல் மற்றும் நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. இன்னும் சிலருக்கு சில பொது மற்றும் சில சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. பல சந்தர்ப்பங்களில், பெயரளவிற்கு நீதிமன்றங்களுக்கு கொண்டு வரப்படும் மோதல்கள் தீர்ப்பிற்காக மறுக்கப்படாமல் உள்ளன. பெரும்பாலான சிவில் வழக்குகள்- விவாகரத்து குழந்தைக் காவலில் அல்லது ஒப்பந்தங்களின் விளக்கம் போன்றவை-நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே தீர்க்கப்பட்டு, விசாரணைக்கு செல்லவே இல்லை. யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில் உள்ள கிரிமினல் வழக்குகளுக்கும் இது பொருந்தும், அங்கு நீதிக்கு புறம்பான மனு பேரம் பேசும் நடைமுறை பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. யுனைடெட் கிங்டம் மற்றும் சிவில்-சட்ட நாடுகளின் குணாதிசயங்களைக் கொண்ட வெவ்வேறு குற்றவியல் செயல்முறை, அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் இருக்கும் வகையிலான பேரம் பேசுவதைக் குறைக்கிறது அல்லது அதிகாரப்பூர்வமாக சாத்தியமற்றது. இருப்பினும், ஒத்த சான்றுகள் உள்ளனகுற்ற அறிக்கைகளை உருவாக்குவதற்கும் ஏற்றுக்கொள்வதற்குமான நடைமுறைகள் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் பொதுவானவை மற்றும் ஜெர்மனியில் அறியப்படாதவை அல்ல. பேரம் பேசும் வழக்குகளில், நீதிமன்றத்தின் செயல்பாடு நிர்வாகமானது, கட்சிகள் நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே எட்டிய ஒப்பந்தத்தை அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிப்பதற்கும் பதிவு செய்வதற்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

நீதித்துறை ஒரு சர்ச்சையை முடிவு செய்யும் போது, நீதிமன்றத்தின் முன் எந்த தரப்பினர் அனுமதிக்கப்படுவார்கள், என்ன சாட்சியங்கள் அனுமதிக்கப்படும், என்ன விசாரணை நடைமுறை பின்பற்றப்படும் மற்றும் எந்த வகையான தீர்ப்புகள் வழங்கப்படலாம் என்பதை ஒழுங்குமுறை அமைப்பு நிர்வகிக்கிறது. நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் பல நபர்களின் பங்கேற்பை உள்ளடக்கியது. நீதிபதியே மைய நபராக இருந்தாலும், சர்ச்சைக்குரிய தரப்பினர் மற்றும் அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வழக்கறிஞர்களுடன், சாட்சிகள், எழுத்தர்கள், ஜாமீன்கள், நிர்வாகிகள் மற்றும் ஜூரிகள் உள்ளிட்ட பிற நபர்கள் சம்பந்தப்பட்டுள்ளனர்.

நீதிமன்றங்களின் கூறப்பட்ட செயல்பாடு, குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் சட்டங்களைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள சர்ச்சைகளின் அதிகாரப்பூர்வமான தீர்ப்பாகும். இருப்பினும், நீதிமன்றங்களும் அதைத் தவிர்க்க முடியாதுசட்டம் மற்றும் பொதுக் கொள்கை, ஏனெனில் எந்த வழக்காடும் உரிமைகோரல்கள் சட்டப்பூர்வமாக சரியானவை அல்லது மிகவும் பொருத்தமானவை என்பதை தீர்மானிப்பதில் நீதிபதிகள் குறைந்தபட்சம் சில விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சக்திவாய்ந்த தேசிய உச்ச நீதிமன்றங்கள்

(எ.கா., அமெரிக்கா, ஜெர்மனி மற்றும் இந்தியாவில் உள்ளவை) சட்டங்கள் அல்லது முக்கிய அரசாங்க நடவடிக்கைகளை அரசியலமைப்பிற்கு முரணாக வைத்திருக்க தங்கள் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது நீதிமன்றங்களால் சட்டமியற்றுதல் மற்றும் கொள்கை உருவாக்கம் மிகவும் தெளிவாகத் தெரியும். எவ்வாறாயினும், நீதித்துறையினர் நிர்வாகிகளாக நடந்து கொள்ளும்போது, நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே எட்டப்பட்ட ஒப்பந்தங்களை அவர்கள் அங்கீகரிக்கும்போது கூட அவை நிகழலாம். முதலாளிகளுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் இடையிலான வழக்குகளுக்கான தீர்வு முறைகள், முறையான சட்டம் தேவைப்படுவதை விட ஊழியர்களுக்கு மிகவும் சாதகமாக இருக்கலாம், ஏனெனில் அவை நடைமுறையில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. ஜூரிகள் அல்லது விசாரணை நீதிபதிகளின் முடிவுகளின் விளைவாக சட்டத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், தொழிலாளர்கள் மீது தொடர்ந்து அனுதாபம் காட்டக்கூடும். விவாகரத்து வழக்குகளில் குழந்தை பராமரிப்பு அல்லது நிதி தீர்வுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் முறையான சட்டங்கள் காலப்போக்கில் மாற்றப்படலாம், ஏனெனில் ஜூரிகள் அவர்களுக்கு முன் இருக்கும் வழக்குரைஞர்களின் கோரிக்கைகளை தொடர்ச்சியான வழிகளில் செயல்படுத்தலாம்.

நீதிமன்ற முடிவு எடுக்கப்பட்ட பிறகு, அதற்கு அமலாக்கம் தேவைப்படலாம் அல்லது தேவைப்படாமல் இருக்கலாம். பல சந்தர்ப்பங்களில், தரப்பினர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, தங்கள் நடத்தைக்கு இணங்குகிறார்கள். மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையை நிறுத்த நீதிமன்றம் ஒரு தரப்பினருக்கு உத்தரவிட வேண்டும். அத்தகைய உத்தரவுகளின் அமலாக்கம் நிர்வாகக் கிளையால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது மற்றும் சட்டமன்றக் கிளையிலிருந்து நிதி தேவைப்படலாம். நீதித்துறையானது அரசாங்கத்தின் மிகக்குறைந்த அபாயகரமான பிரிவு என்று விவரிக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் அதில் "பணப்பையோ அல்லது வாளோ" இல்லை, ஆனால், உண்மையில், எந்தவொரு அரசாங்க நிறுவனத்தின் உத்தரவுகளையும் அமல்படுத்துவது, வழங்கும் நிறுவனத்தின் உரிமையை அமலாக்க நிறுவனம் ஏற்றுக்கொள்வதைப் பொறுத்தது. தீர்ப்பை உருவாக்கி அதை அமல்படுத்த வேண்டும்.

சுற்று நீதிமன்றம்

சர்க்யூட் கோர்ட், நீதித்துறை நீதிமன்றங்களுக்கான பல தலைப்புகளில் ஒன்று, பொதுவாக பொது அதிகார வரம்பில் உள்ள விசாரணை நீதிமன்றங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் எப்போதாவது, யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தைப் போலவே, இடைநிலை மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தலைப்பு முதலில் ஒரு நீதிமன்றத்தை குறிக்கிறது, அது

ஒதுக்கப்பட்ட புவியியல் பகுதி வழியாக ஒரு சுற்று பயணம் செய்தது. நீதிபதி, பொது அதிகாரி, நீதிமன்றத்தில் கொண்டு வரப்படும் சட்ட விஷயங்களைக் கேட்கவும், தீர்மானிக்கவும், தலைமை தாங்கவும் அதிகாரம் பெற்றவர்.

ஜூரி வழக்குகளில், நீதிபதி குழுவின் தேர்வுக்கு தலைமை தாங்குகிறார் மற்றும் பொருத்தமான சட்டத்தைப் பற்றி அறிவுறுத்துகிறார். ஒரு விசாரணைக்கு முன் அல்லது விசாரணையின் போது செய்யப்பட்ட இயக்கங்கள் மீது நீதிபதி தீர்ப்பளிக்கலாம். சிவில்-சட்ட பாரம்பரியம் உள்ள நாடுகளில், பொதுவான சட்ட பாரம்பரியம் கொண்ட நாடுகளை விட, நீதிபதிக்கு வழக்கமாக ஒரு செயலில் பங்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இல்சிவில்-சட்ட நீதிமன்றங்களின் நடைமுறை விசாரணைக்குரியது - அதாவது, நீதிபதிகள் பெரும்பாலான சாட்சிகளை விசாரிக்கின்றனர் மற்றும் உண்மைகளைக் கண்டறியும் பொறுப்பு உள்ளது. இல்பொது-சட்ட நீதிமன்றங்களில் இந்த நடைமுறைகள் எதிர்மறையானவை - அதாவது, ஒவ்வொரு தரப்பு வழக்கறிஞர்களும் சாட்சிகளை விசாரிப்பது மற்றும் ஆதாரங்களை சமர்ப்பிப்பது போன்றவற்றைச் செய்கிறார்கள்.

அமைதிக்கான பயிற்சி பெறாத நீதிபதி முதல் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது குயின்ஸ் பெஞ்ச் நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினர் வரை பல வகையான நீதிபதிகள் உள்ளனர். அமெரிக்காவில் நீதிபதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் அல்லது நியமிக்கப்படுகிறார்கள். பெரும்பாலான கூட்டாட்சி நீதிபதிகள் செனட்டின் ஆலோசனை அல்லது ஒப்புதலுடன் ஜனாதிபதியால் வாழ்நாள் முழுவதும் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அமெரிக்க சட்ட அமைப்பில் மிக உயர்ந்த பதவி வகிக்கும் நீதிபதி அமெரிக்காவின் தலைமை நீதிபதி ஆவார். மேலும் காண்க தீர்ப்பு; நீதித்துறை; மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றம்; மிசோரி திட்டம்.

நீதிபதிகளின் பங்கு மற்றும் அதிகாரம் நாட்டிற்கு நாடு மட்டுமல்ல, பெரும்பாலும் ஒரு நாட்டிற்குள்ளும் பெரிதும் மாறுபடும். எடுத்துக்காட்டாக, ஐக்கிய மாகாணங்களில் உள்ள அமைதிக்கான கிராமப்புற நீதிபதி-பெரும்பாலும் சட்டத்தில் பயிற்சி பெறாதவர், பகுதி நேரமாகப் பணியாற்றுவது, தற்காலிக நீதிமன்ற அறையில் அன்றாட வேலை உடையில் தனியாக அமர்ந்து, சிறு கட்டணம் வசூலிப்பது அல்லது சம்பளத்திற்கு அற்பத் தொகையைப் பெறுவது, அடுத்தடுத்து முயற்சி செய்வது. வழக்கமான போக்குவரத்து வழக்குகள் மற்றும் வேறு சிலவற்றில்—வெளிப்படையாக அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியுடன் சிறிது ஒற்றுமை இல்லை—ஒரு முழுநேர, நல்ல ஊதியம் பெறும் கறுப்பு அங்கி அணிந்த தொழில்முறை, சட்ட எழுத்தர்கள் மற்றும் செயலர்களின் உதவியோடு, ஒரு பளிங்கு அரண்மனையில் அமர்ந்திருக்கிறார்” எட்டு சகாக்களுடன்

மற்றும் மிக உயர்ந்த மேல்முறையீட்டு மட்டத்தில் ஆழ்ந்த தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்விகளை மட்டுமே தீர்மானித்தல். ஆனாலும் இருவருமே நீதிபதிகள்.

சாதாரண நீதிபதிகள்

பெரும்பாலான சிவில் சட்ட நாடுகளில், அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள நீதிபதிகள் சட்டத்தில் தொழில்நீதியாக பயிற்சி பெற்றவர்கள், ஆனால் பல நாடுகளில் அவர்கள் இல்லை. இங்கிலாந்தில் பகுதி நேர நீதிபதிகள் முழுநேர தொழில்முறை நீதிபதிகளை விட அதிகமாக உள்ளனர். மாஜிஸ்திரேட்டுகள் அல்லது சமாதான நீதிபதிகள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள், அனைத்து கிரிமினல் வழக்குகளிலும் 95 சதவீதத்திற்கும் அதிகமான வழக்குகளை தீர்த்து வைப்பதோடு, பொது மக்களின் திருப்தியுடனும், பெரும்பாலான வழக்கறிஞர்களின் ஒப்புதலுடனும் (மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றத்தைப் பார்க்கவும்). தொழில்முறை நீதிபதிகள் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய எண்ணிக்கையிலான மிகக் கடுமையான குற்றங்களை மட்டுமே கையாளுகின்றனர்; அவர்களின் பெரும்பாலான நேரம் சிவில் வழக்குகளுக்கு ஒதுக்கப்படுகிறது. இங்கிலாந்து வழக்கத்திற்கு மாறாக சாதாரண நீதிபதிகள் மீது அதிக நம்பிக்கை வைத்துள்ளது, ஆனால் அவர்கள் பல நாடுகளின் நீதிமன்றங்களில், குறிப்பாக குறைந்த விசாரணை மட்டத்தில் அறியப்படாதவர்கள். இது முன்னைய காலத்திலும் உண்மையாக இருந்ததுசோவியத் யூனியன் மற்றும் அமெரிக்காவில் அப்படியே உள்ளது. மத்திய கிழக்கின் சில நாடுகளில் (எ.கா., இஸ்ரேல் மற்றும் ஈரான்), சாதாரண நீதிபதிகள் மத நீதிமன்றங்களை உருவாக்குகிறார்கள் மற்றும் மதச்சார்பற்ற விதிகள் மற்றும் சட்டங்களுக்கு அவர்களின் அறிவு மற்றும் விசுவாசத்தின் அடிப்படையில் சேவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பின்லாந்தில், மாவட்ட நீதிமன்ற கிரிமினல் வழக்குகளில் நற்சான்றிதழ் பெற்ற நீதிபதிகளுடன் சாதாரண நீதிபதிகள் அமர்கின்றனர் (மேலும் உள்நாட்டுப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான சில சிவில் வழக்குகளிலும் பயன்படுத்தப்படலாம்). நாட்டின் சட்ட அமைப்பில் சாதாரண நீதிபதிகளை அறிமுகப்படுத்த ஜப்பானியர்கள் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சட்டத்தை இயற்றினர்.

சாதாரண நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து நீதித்துறைப் பணிகளில் பயன்படுத்துவதில் கணிசமான வேறுபாடு உள்ளது. உதாரணமாக, ஐக்கிய மாகாணங்களில், சாதாரண நீதிபதிகள் வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், அதேசமயம் இங்கிலாந்தில் அவர்கள் ஓய்வு அல்லது நீக்கம் வரை பணியாற்றுவதற்காக நீதிபதிகள் நியமன ஆணையத்தால் (லார்ட் சான்சலரின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டு) நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் நீதிபதிகள் குறுகிய காலத்திற்கு

சுழலும் அடிப்படையில் பேனல்களில் இடைவிடாமல் பணியாற்றுகின்றனர், அதேசமயம் அமெரிக்காவில் அவர்கள் தனியாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் அமர்ந்துள்ளனர். தென் ஆப்பிரிக்காவில் சாதாரண நீதிபதிகள் (மதிப்பீட்டாளர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்) எப்போதும் தொழில்முறை நீதிபதிகளுடன் அமர்ந்திருப்பார்கள்; இங்கிலாந்தில் அவர்கள் சில நேரங்களில் செய்கிறார்கள்; மற்றும் அமெரிக்காவில் அவர்கள் ஒருபோதும் செய்ய மாட்டார்கள். சில வளரும் நாடுகளில், அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள பல நீதிபதிகள் முறையான சட்டப் பயிற்சியைக் கொண்டிருக்கவில்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் வழக்கறிஞர்களை விட மத அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள், ஏனெனில் பல நாடுகளில் மதம் மற்றும் மதச்சார்பற்ற அரசாங்கம் கடுமையாக வேறுபடுத்தப்படவில்லை, மேலும் சட்டம் மதக் கோட்பாட்டிலிருந்து பெறப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், குறைந்த விசாரணை மட்டத்தில் சாதாரண நீதிபதிகளைப் பயன்படுத்தும் பெரும்பான்மையான நாடுகள், பொது அதிகார வரம்பில் உள்ள விசாரணை நீதிமன்றங்கள் மற்றும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்களில் தொழில்முறை பயிற்சி பெற்ற நீதிபதிகளை வலியுறுத்துகின்றன .

தொழில்முறை நீதிபதிகள் சிவில் சட்ட மரபு

சிவில் சட்ட நாடுகளில் உள்ள தொழில்முறை நீதிபதிகள், பொதுவான சட்ட நாடுகளில் உள்ள தொழில்முறை நீதிபதிகளிடமிருந்து பின்னணி மற்றும் கண்ணோட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வேறுபட்டவர்கள். இருவரும் சட்டப் பயிற்சி பெற்றவர்கள் மற்றும் இருவரும் கணிசமாக ஒரே செயல்பாடுகளைச் செய்கிறார்கள், ஆனால் அங்கு ஒற்றுமைகள் நின்றுவிடுகின்றன. ஒரு பொதுவான சிவில்-சட்ட நாட்டில், சட்டக் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்ற ஒருவர், நீதித்துறை மற்றும் ஒரு தனிப்பட்ட வழக்கறிஞராக பணியாற்றுவதற்கு இடையே தேர்வு செய்கிறார்.. அவர் முந்தையதைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றால், அவர் நீதித்துறைக்கு நியமிக்கப்பட்டு சேவையில் நுழைகிறார். அவரது முதல் பணி கீழ்மட்ட நீதிமன்றத்திற்கு; அதன்பிறகு அவர் அரசாங்க ஓய்வூதியத்துடன் ஓய்வுபெறும் வரை நீதித்துறை ஏனியில் அவரால் முடிந்தவரை உழைக்கிறார். அவரது பதவி உயர்வுகள் மற்றும் பணிகள் மூத்த நீதிபதிகள் குழுவால் அவரது செயல்திறன் கருதப்படும் விதத்தைப் பொறுத்தது அல்லது சில சமயங்களில் நீதித்துறை அமைச்சரின் தீர்ப்பைப் பொறுத்தது, அவர் தனது அதிகாரங்களை ஆர்வமின்றி அல்லது தகுதியின் அடிப்படையில் பயன்படுத்தலாம். ஜப்பானிய அமைப்பு இந்த செயல்முறையை சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. சட்ட வெற்றிக்கான பாதை மிகவும் குறுகியது, முறையான கல்வி, சட்ட நடைமுறை மற்றும் நீதித்துறை அனுபவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பிழைகளுக்கு சிறிய இடத்தை வழங்குகிறது. ஜப்பானில்,

பெரும்பாலான சிவில்-சட்ட அமைப்புகளைப் போலவே, சிவில்-சட்ட நீதிபதி ஒரு அரசு ஊழியர்.

தொழில்முறை நீதிபதிகள் பொதுவான சட்ட பாரம்பரியம்

பொதுவான சட்ட நாடுகளில் நீதித்துறை அலுவலகத்திற்கான பாதை முற்றிலும் வேறுபட்டது. முறையான சட்டக் கல்வியை முடித்தவுடன், ஒரு நபர் பொதுவாக கணிசமான நேரத்தைச் சட்டத்தின் தனிப்பட்ட நடைமுறையில் அல்லது, பொதுவாக, சட்டக் கற்பித்தல் அல்லது அரசாங்க சட்ட சேவையில் நீதிபதி ஆவதற்கு முன் செலவிடுகிறார்.

நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள் அல்லது பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் : போட்டித் தேர்வு இல்லை. இங்கிலாந்தில் சாதாரண நீதிபதிகள் உட்பட அனைத்து நிலை நீதிபதிகளுக்கும் நியமன முறை நடைமுறையில் உள்ளது. நியமனங்கள் முதன்மையாக நீதித்துறை நியமன ஆணையத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும். நீதிபதிகள் கட்சி அரசியலில் இருந்து வியக்கத்தக்க வகையில் விடுவிக்கப்படுகிறார்கள். யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில், பெடரல் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சில மாநில நீதிமன்றங்களில் நியமன முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் கருத்தியல் மற்றும் பாரபட்சமான கருத்துக்கள்-குறிப்பாக கூட்டாட்சி மட்டத்தில்-பெஞ்ச் நியமனங்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டுள்ளன. யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில் பெடரல் பெஞ்சிற்கான அனைத்து நியமனங்களும், மாநில நீதித்துறைக்கான பல நியமனங்களும், தலைமை நிர்வாகியால் (ஜனாதிபதி அல்லது ஆளுநர்) செய்யப்படுகின்றன, இருப்பினும் இந்த நியமனங்கள் பொதுவாக சட்டமன்ற ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டவை. இருப்பினும், பல மாநிலங்களில், நீதிபதிகள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர், சில சமயங்களில் கட்சி சார்பற்ற வாக்குச்சீட்டுகளிலும், சில சமயங்களில் பாகுபாடான வாக்குச்சீட்டுகளிலும் பாரம்பரிய அரசியல் போட்டிகளின் அனைத்து பொறிகளும் உள்ளன. நீதித்துறைத் தேர்வின் மூன்றாவது முறை, நீதிபதிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மக்கள் கட்டுப்பாட்டை ஓரளவு பராமரிக்கும் அதே வேளையில், பாகுபாடான கருத்தாக்கங்களை வலியுறுத்தாமல் (மற்றும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பட்டிக்கு அதிக அதிகாரம் அளிக்கும்) முயற்சியில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது, இது பிரபலமடைந்துள்ளது. அழைக்கப்பட்டது மிசோரி திட்டம் இது நீதித்துறை வேட்பாளர்களை பரிசோதிக்கும் ஒரு நியமன ஆணையத்தை உருவாக்குவதை உள்ளடக்கியது மற்றும் தகுதிவாய்ந்த நபர்களின் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான பெயர்களை நியமன அதிகாரியிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்டியலிலிருந்து நியமன அதிகாரி தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். நீதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபர் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு பதவியை ஏற்றுக்கொள்கிறார், மேலும் இந்த தகுதிகாண் காலத்தின் முடிவிற்குப் பிறகு, "தேர்தல்"

என்று நீண்ட காலத்திற்கு நிற்கிறார். நீதிபதி வேறு எந்த வேட்பாளருக்கும் எதிராக போட்டியிடவில்லை; மாறாக, அவர் தனது சொந்த சாதனைக்கு எதிராக மட்டுமே தீர்மானிக்கப்படுகிறார். வாக்குச்சீட்டு, அதக்கவைப்பு வாக்கெடுப்பு, பெரும்பாலும் "நீதிபதி X தக்கவைக்கப்படலாமா?" நடைமுறையில், தக்கவைப்பு வாக்குச் சீட்டு மூலம் சில நீதிபதிகள் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுகிறார்கள். இந்த வெவ்வேறு தேர்வு முறைமைகள் ஜனநாயகப் பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் நீதித்துறை சுதந்திரம் ஆகிய கோட்பாடுகளுக்கு இடையே வெவ்வேறு சமநிலைகளை ஏற்படுத்துகின்றன .

பொதுச் சட்ட நாடுகளில் ஒரு நபர் நீதித்துறையில் குறைந்த மட்டத்தில் நுழைய வேண்டிய அவசியமில்லை; எந்தவொரு முன் நீதி அனுபவமும் இல்லாமல் நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அல்லது அதன் இடைநிலை நீதிமன்றங்களில் ஒன்றிற்கு அவர் நியமிக்கப்படலாம் அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். உண்மையில், அமெரிக்காவில் நீதிபதி பதவிக்கு நீதிமன்ற அனுபவம் கூட ஒரு முன்நிபந்தனை அல்ல. வழக்கமான பதவி உயர்வு எதுவும் இல்லை, மேலும் நீதிபதிகளுக்கு ஓய்வூதியத்தில் இறுதி ஓய்வுடன் நீண்ட பதவிக்காலம் உறுதி செய்யப்படுவதில்லை . சில நீதிமன்றங்களில் ஆயுட்காலம் வழங்கப்படுகிறது, சில நேரங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதில் கட்டாய ஓய்வுக்கு உட்பட்டது. மற்றவற்றில், பதவிக்காலம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவரது பதவிக்காலத்தின் முடிவில், கட்டாயமாக முன்பு ஓய்வு பெறவில்லை என்றால், நீதிபதி மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் அல்லது அவர் தொடர வேண்டுமானால் மீண்டும் நியமிக்கப்பட வேண்டும். பதவியில் இருக்கும் போது, பொதுச் சட்ட நீதிபதிகள் தங்கள் சிவில் சட்ட சகாக்களை விட அதிக அதிகாரத்தையும் கௌரவத்தையும் அதிக சுதந்திரத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். சட்டத் தொழிலில் உள்ள பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் விரும்பும் பதவியை வகிக்கும் ஒரு பொதுச் சட்ட நீதிபதி, எந்தவொரு நீதிபதிகள் அல்லது நீதித்துறை அமைச்சரின் வெளிப்புற மேற்பார்வை மற்றும் ஆய்வுக்கு உட்பட்டவர் அல்ல ., அல்லது அத்தகைய அதிகாரியால் நீதிமன்றத்திலிருந்து நீதிமன்றத்திற்கு அல்லது இடத்திலிருந்து இடத்திற்கு மாற்றப்படுவதற்கு அவர் பொறுப்பல்ல. பொதுச் சட்ட நீதிபதிகள் மீதான ஒரே நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு நீதித்துறை சகாக்களால் செயல்படுத்தப்படுகிறது, நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்கள் பொதுவாக சிறியதாக இருக்கும், நிலுவையில் உள்ள வழக்குகளின் அவ்வப்போது அறிக்கைகள் தேவைப்படுவது மற்றும் நீதிமன்றங்களுக்கு இடையில் நீதிபதிகளை தற்காலிகமாக (பொதுவாக ஒருமித்த) இடமாற்றம் செய்வது போன்ற விஷயங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நோய் அல்லது நெரிசலான காலெண்டர்கள் போன்ற காரணிகள் தேவைப்படுகின்றன. தவறான நடத்தையில் ஈடுபடும் நீதிபதிகள் மட்டுமே (எ.கா., தங்கள் அலுவலகத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம்) ஒழுக்காற்றுத்

தடைகளுக்கு ஆபத்தில் உள்ளனர், பின்னர் வழக்கமாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட தவறான செயல்களுக்காக குற்றவியல் வழக்கு அல்லது சட்டமியற்றும் குற்றச்சாட்டு மற்றும் விசாரணையின் மூலம் மட்டுமே பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவார்கள். ஒழுக்கத்தின் இறுதிச் செயல்குற்றச்சாட்டு . எவ்வாறாயினும், குற்றச்சாட்டு என்பது மிகவும் சிக்கலான, மெதுவான, தவறாக வரையறுக்கப்பட்ட, வளைந்துகொடுக்காத, பயனற்ற மற்றும் அரிதாகவே பயன்படுத்தப்படும் செயல்முறையாகும். யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில், பிரதிநிதிகள் சபையால் பதவி நீக்கம் மற்றும் செனட்டின் தண்டனை ஆகியவற்றின் மூலம் கூட்டாட்சி நீதிபதிகள் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படலாம் . மிகச் சில நீதிபதிகள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர் அல்லது தண்டனை பெற்றுள்ளனர் . யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸின் சில பகுதிகள் நீதித்துறை ஒழுக்கத்தின் விரைவான முறைகளை உருவாக்கியுள்ளன, இதில் மூத்த நீதிபதிகளுக்கு விதிக்கும் அதிகாரம் உள்ளது. தடைகள் -கண்டித்தல் முதல் பதவி நீக்கம் வரை — தவறு செய்யும் சக ஊழியர்கள் மீது. தங்கள் கடமைகளைச் செய்ய உடல் ரீதியாகவோ அல்லது மன ரீதியாகவோ தகுதியற்ற நீதிபதிகளை ஓய்வு பெறுவதற்கான அதிகாரமும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. லத்தீன் அமெரிக்கா உட்பட உலகின் பிற பகுதிகளில், பதவி நீக்கம் என்பது நிறுவனமயமாக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அர்ஜென்டினாவில், ஒரு மாஜிஸ்திரேட் கவுன்சில் நீதித்துறை தவறான நடத்தையை விசாரிக்கிறது மற்றும் நீதிபதிகளை பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்.

மிக உயர்ந்த மேல்முறையீட்டு மட்டத்தைத் தவிர, பொது-சட்ட நீதிபதிகள் தங்கள் தீர்ப்புகளை மாற்றியமைக்க மேல்முறையீடு செய்வதற்கு அவர்களின் சிவில்-சட்ட சகாக்களை விட குறைவான உட்பட்டவர்கள் அல்ல. ஆனால் மேல்முறையீட்டு மதிப்பாய்வு ஒழுக்கமாக கருதப்பட முடியாது. இது வழக்குரைஞர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது; சட்டத்தை தெளிவுபடுத்தவும், விளக்கவும் மற்றும் மேம்படுத்தவும் ; மேலும் கீழமை நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கு உதவவும் வழிகாட்டவும், அவர்களை கண்டிக்க அல்ல.

இராணுவ நீதிமன்றம்

இராணுவ நீதிமன்றம் , பன்மை நீதிமன்றங்கள் - இராணுவ நீதிமன்றங்கள் , அல்லது இராணுவ நீதிமன்றம் , ஆயுதப்படை உறுப்பினர்கள் அல்லது அதன் அதிகார எல்லைக்குள் உள்ள மற்றவர்களுக்கு எதிராக சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்கும் இராணுவ நீதிமன்றம் ; மேலும், அத்தகைய இராணுவ நீதிமன்றத்தின் சட்ட நடவடிக்கை . பண்டைய காலங்களில், வீரர்கள் பொதுவாக குடிமக்களாக இருந்த எந்த உரிமையையும் இழந்தனர் மற்றும் அவர்களின் இராணுவத் தளபதிகளின் விருப்பத்திற்கு

முற்றிலும் உட்பட்டனர். 16 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஐரோப்பாவில் இத்தகைய இராணுவச் சட்டம் இடைக்காலத்தில் நிலவியது , ஒரு இராணுவ நீதித்துறை செயல்முறையின் ஆரம்பம் எழுந்தது. குற்றம் மற்றும் தண்டனையை நிர்ணயிக்கும் கடமையுடன் இராணுவக் கவுன்சில்களை உருவாக்கியது.

ஆங்கிலேயர் 1689 ஆம் ஆண்டின் கலகச் சட்டம் ஒரு நிலையான இராணுவத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு வழங்கியது மற்றும் நவீன ஆங்கிலோ-அமெரிக்க இராணுவச் சட்டத்தைத் தொடங்கியது. பெரும்பாலான நவீன நாடுகளில் இராணுவ நீதிமன்றங்களால் நிர்வகிக்கப்படும் தனி இராணுவ நீதிக் குறியீடுகள் உள்ளன , பொதுவாக பொதுமக்கள் மேல்முறையீட்டு மதிப்பாய்வுக்கு உட்பட்டது. ஜேர்மனி ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விதிவிலக்காகும், இராணுவ வீரர்களின் விசாரணை மற்றும் தண்டனையை சிவில் நீதிமன்றங்களுக்கு ஒப்படைத்தது, மிக சிறிய குற்றங்களைத் தவிர. பொதுவாக, இராணுவ நீதிமன்றங்கள், ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வழக்குகளை கூட்டிச் செல்லும் அதிகாரிகளால் பரிந்துரைக்கப்படும் தற்காலிக நீதிமன்றங்களாகக் கூட்டப்படுகின்றன . ஏபொது இராணுவ நீதிமன்றத்தை ஒரு பெரிய இராணுவ நிறுவலின் தளபதி , ஒரு பொது அல்லது கொடி அதிகாரி அல்லது சில உயர் இராணுவ அதிகாரிகளால் மட்டுமே கூட்ட முடியும். ஏசிறப்பு இராணுவ நீதிமன்றத்தை ரெஜிமென்ட்-கிரேடு அல்லது பிரிகேட்-கிரேடு அதிகாரியால் கூட்டலாம். ஒரு பொது இராணுவ நீதிமன்றம் எந்த குற்றத்தையும் முயற்சி செய்யலாம் மற்றும் எந்த தண்டனையையும் விதிக்கலாம், சிறப்பு இராணுவ நீதிமன்றம் அதன் தண்டனையில் குறுகிய கால சிறைவாசம் மற்றும் கண்ணியமற்ற வெளியேற்றத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. கன்வீனிங் அதிகாரி நீதிமன்றத்தில் அமர்வதற்காக தனது கட்டளையிலிருந்து அதிகாரிகளைத் தேர்வு செய்கிறார், அங்கு அவர்கள் குற்றம் அல்லது குற்றமற்றவர் என்பதைத் தீர்மானித்து தண்டனைகளை வழங்குகிறார்கள்.

இங்கிலாந்தில் நார்மன் வெற்றிக்கு (1066) முன்பு ஷெரிப் அலுவலகம் இருந்தது . வில்லியம் I தி காங்குவரரின் கீழ் மதச்சார்பற்ற நீதிமன்றங்களிலிருந்து திருச்சபையைப் பிரித்ததால், மாகாணத்தில் ஷெரிப் உச்சநிலை மற்றும் அதன் நீதிமன்றத்தின் தலைவராக இருந்தார் . அவர் ஷெயரின் இராணுவப் படைகளைக் கூட்டி வழிநடத்தினார் , அனைத்து ரிட்களையும் நிறைவேற்றினார், மற்றும் வெற்றிக்குப் பிறகு முதல் நூற்றாண்டு வரை, கிரிமினல் மற்றும் சிவில் வழக்குகளை தீர்ப்பளித்தார். ஹென்றி II (ஆட்சி 1154-89) காலத்திலிருந்தே, கியூரியாவின் அதிகார வரம்பு அதிகரித்து வருவதன் விளைவாக அவரது அதிகார வரம்பு கடுமையாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டது . ரெஜிஸ் (" ராஜாவின்

நீதிமன்றம்"). அதன்பிறகு அவரது பணியானது, குற்றச் சாட்டுகளை அவரது எல்லைக்குள் இருந்து விசாரிப்பது, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களிடம் பூர்வாங்க விசாரணை நடத்துவது, குறைவான குற்றங்களைச் செய்வது மற்றும் பயண நீதிபதிகளுக்காக பெரிய குற்றங்களில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களைக் காவலில் வைப்பது .

புதிய மரண விசாரணை அதிகாரி (1194 இல் குறிப்பிடப்பட்டது), உள்ளூர் கான்ஸ்டபிள் (முதலில் 1242 இல் குறிப்பிடப்பட்டது), மற்றும் சமாதான நீதிபதிகள் (12 ஆம் நூற்றாண்டில் கஸ்டொடீஸ் பேசிஸ், "அமைதி காப்பவர்கள்" என்று முதலில் அறியப்பட்டது) அனைத்து வேலை மற்றும் ஷெரிப்களிடமிருந்து கடமைகள். 15 மற்றும் 16 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் உள்ளூராட்சியின் டியூடர் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு, அலுவலகம் பெரும்பாலும் சம்பிரதாயமாக இருந்தது. 1877 ஆம் ஆண்டு ஷெரிப் சட்டத்தில் ஆங்கில சட்டம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது, இருப்பினும், இங்கிலாந்தின் அனைத்து பகுதிகளிலும் உள்ள ஷெரிப்களுக்கு ஒரு ஒருங்கிணைந்த கடமைகள் ஒதுக்கப்பட்டன. ஷெரிப்கள் இப்போது கலந்து கொள்கிறார்கள் தேர்தல் மனுக்களில் மற்றும் ரிட்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பொறுப்பு; கைதிகளின் பாதுகாப்பான காவலுக்கு அவர்கள் பொறுப்பு, மேலும் அவர்கள் நாடாளுமன்றத் தேர்தல்களில் தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரியாகச் செயல்படுகிறார்கள். 1965 ஆம் ஆண்டின் கொலை (மரண தண்டனை ஒழிப்பு) சட்டம் வரை, மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு ஷெரிப்களும் பொறுப்பு.

ஸ்காட்லாந்தில், ஷெரிப், ஒரு மந்திரி மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரியாக, 12 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதிவுகளில் தோன்றினார், மேலும், சமாதான நீதிக்கான அலுவலகம் பின்னர் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போதிலும், ஷெரிப் கணிசமான அதிகாரங்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார். ஸ்காட்லாந்திற்கான மாநிலச் செயலாளரின் பரிந்துரையின் பேரில், ஆறு ஷெரிப்டொங்களுக்கான ஷெரிப்களின் முதல்வர் மற்றும் ஷெரிப்கள் நியமிக்கப்பட்டு, அகற்றப்படுகிறார்கள். ஷெரிப் நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பு பெரும்பாலும் ஷெரிப்களால் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சில சிவில் விவகாரங்களில், மேல்முறையீடு ஷெரிப் அதிபரிடமும் அவர் மூலமாக செஷன்ஸ் நீதிமன்றத்திலும் உள்ளது. ஷெரிப் நீதிமன்றத்தின் சிவில் அதிகார வரம்பு கிட்டத்தட்ட அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. கடுமையான குற்றங்கள் மட்டுமே ஷெரிப் நீதிமன்றத்தின் குற்றவியல் அதிகார வரம்பிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளன, இவை நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

வடக்கு அயர்லாந்தில் ஒரு மாவட்டத்திற்கான ஷெரிப் மற்றும் சம்பளம் பெறும் அண்டர்ஷெரிப் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களின் கடமைகள்,

இங்கிலாந்தில் உள்ளதைப் போலவே, 1920 ஆம் ஆண்டின் ஷெரிஃப்ஸ் (அயர்லாந்து) சட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில், ஷெரிப் பொதுவாக அவரது மாவட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொது அதிகாரி, தலைமை நிர்வாக அதிகாரி மற்றும் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரி, பதவிக்காலம் பொதுவாக இரண்டு முதல் நான்கு ஆண்டுகள் வரை இருக்கும். துணை ஷெரிப்பால் நியமிக்கப்படுகிறார் மற்றும் அவர் கடமைகளை வழங்குகிறார். ஷெரிப் மற்றும் துணை அமைதி அதிகாரிகள் எனவே குற்றவியல் சட்டத்தை அமல்படுத்துவதில் காவல்துறை அதிகாரிகளின் அதிகாரம் உள்ளது. *உள்ளூர் காவல் துறையின் செயல்பாடுகளில் சிலவற்றையும் அவர்கள் ஏற்கலாம், மேலும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களை அழைக்கும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு உண்டு.* ("மாவட்டத்தின் படை," அமைதியை நிலைநாட்ட உதவுவதற்காக தனியார் குடிமக்களின் அழைப்பு). ஷெரிப்பின் முக்கிய நீதித்துறை கடமைகள் சேவை மற்றும் செயல்முறையை திரும்பப் பெறுதல் மற்றும் ரிட்களை நிறைவேற்றுதல், குறிப்பாக விற்பனை அல்லது துன்பம் மூலம் தீர்ப்புகள். ஷெரிப் பொதுவாக சம்பளம் பெறும் அதிகாரியாக இருந்தாலும், அவர் சில நேரங்களில் கட்டணத்தில் இருந்து செலுத்தப்படுகிறார், இது மக்கள் தொகை கொண்ட மாவட்டங்களில் லாபகரமாக இருக்கும்.

Status of Women in Ancient India:

In the ancient Indus valley civilization of India, evidences show the worship of the mother goddess. Hence, the veneration for the mother is evident during that period. During the Rig Vedic period, it is believed that the position of wife was honored and women's position was acknowledged, especially in the performance of religious ceremonies.

Education of young girls was considered as an important qualification for marriage. There are references in Vedic literature that in the Kshatriya society, brides had exclusive right of selecting their own consorts, which was known as 'Swayamvara'. In Rig Vedic society, dowry system was unknown. However, the concept of marriage as a dan or gift was prevalent. Monogamy was the general practice though Bigamy was also in practice, but it was limited to the aristocratic classes. The wife was respected in her new house. The wife participated in the sacrificial offerings of her husband.

However, being a patriarchal system, the women were expected to bear sons since the son performed the last rites and continued the lineage. Remarriage of widows was permitted under certain conditions. Female morality maintained a high standard although the same degree of fidelity was not expected from the husband. In this age there was no practice of divorce. The Rig Veda states that the widow had the right to marry again with her husband's brother. Rig Veda recognized the right of inheritance of unmarried daughters on the property of her father but married daughters were exempted.

Gradually, religious ceremonies were increasingly conducted by the priests resulting in weakening of the women's eminent position in the household. Later, in the Age of the Upanishads, the 'anuloma' system of marriage, i.e., between the male of a higher caste and female of a lower caste prevailed during this period.

In the Age of Sutras and Epics, the 'Grihya-sutras' give detailed rules regarding the proper seasons for marriage and qualifications of bride and bridegroom. The bride was supposed to be at a mature age, over 15 or 16. The elaborate rites indicate that marriage was a holy bond and not a contract. The women held an honoured position in the household. She was allowed to

sing, dance, and enjoy life. Sati was not generally prevalent. Widow Remarriage was allowed under certain circumstances.

On the whole, the Dharma-sutras take a more lenient attitude than the Smritis of a later age. The 'Apastamba' imposes several penalties on a husband who unjustly forsakes his wife. On the other hand, a wife who forsakes her husband has to only perform penance. In case a grown up girl was not married at a proper time by her father, she could choose her husband after three years of waiting. The most pleasing feature of this period is the presence of women teachers, many of whom possessed high spiritual knowledge.

As in all patriarchal societies during that age, the birth of a daughter was unwelcome. The son lived with his parents, earned money for the family, protected the family from enemies, and perpetuated the name of the family. The Ramayana along with the Mahabharata and the Puranas constitute the epic literature in India. The position of women gradually deteriorated not only in the society but also in the family. The discontinuance of Upanayana, the neglect of education, and lowering of the marriage age had a negative consequence upon the position and status of woman.

During this period, a woman was considered to be a commodity which could be kept on bet and could be sold or purchased. But we also get quite contrary views from Ramayana and Mahabharata. Sita is regarded as one of the five ideal and revered women in India, the other four being Ahalya, Draupati, Tara, and Mandodari. There are references in Mahabharata which reflects that women used to guide men on religious and social questions. It was expected of a good woman to cooperate with her husband in religious pursuits.

Marriage was a religious sacrament. A woman was considered unfit for independence at any time as she required protection throughout her life. In the Age 600 BC to 320 AD, marriage between the same caste was preferred although inter caste marriages were prevalent. Of the eight forms of marriage prescribed by the Dharma-sutras, the Arsha form of marriage was most popular.

The bridegroom was selected by the girl's father. According to Nearchus, the Indians "marry without giving or taking dowries but the girls, as soon as they are marriageable, are brought forward by their fathers and exposed in public, to be selected by a person who excels in some form of physical exercise". This indicates a modified form of Swayamvara.

Lowering of the marriage age affected their education and culture adversely. Emphasis was now laid on the physical chastity of women which discouraged widow remarriage, divorce, and encouragement of Sati. There is also evidence that women were active in such public economic activities as wage-labour, as well as serving as temple dancers, courtesans, and court attendants. During the earlier part of this period, there were highly educated women holding an honorable position in the society and household.

Women also received training in arts, music, painting, and for some, military training also. Buddhist and Jain nuns renounced the world for the sake of spiritual salvation. Jain texts refer to Jayanti who carried on discussions with Mahavira himself and later on became a nun. In spite of the progress, there were growing regression. Upanayana ceremony was reduced to only a formality. Manusmriti laid down that marriage was equal to Upanayana while Yajnavalkya took the step of prohibiting Upanayana ceremony for girls.

The wife who used to perform Vedic sacrifices was denied the right to do so. Sati existed but was confined to the warrior class only. Women courtesans were not looked down by religious leaders or kings. A famous courtesan Amrapali who lived during the reign of Bimbisara (300 to 273 BC) was a beauty whom Buddha visited. Chandragupta Maurya, the founder of the Maurya dynasty, was reputedly assisted by Kautilya, a Brahman prime minister, who composed the Arthashastra, a handbook of statecraft.

The elaborate documents states that women had property rights to the stridhan, which was the gift made to a woman at the time of her marriage by her parents and afterwards augmented by her husband. Marriage was both a secular and sacred institution. Widows could remarry, although, when they did so, they lost rights to any property inherited from their deceased husbands.

In 320 to 750 AD, the Gupta Empire is seen as the classical age of Indian culture because of its high literary and artistic accomplishments. Some information on roles for elite women comes from the Kama Sutra, a manual about the many ways to acquire pleasure, a legitimate goal for Hindu men in the householder, or the second stage, of their lives. Women were expected to be educated, to give and to receive sexual pleasure, and to be faithful wives.

Courtesans were trained in poetry and music as well as the skills of sexual pleasure and were esteemed members of society. An important example is of a noble-hearted courtesan Vasantesena, the heroine of the "The Little Clay Cart," a popular play in Sanskrit ascribed to Sudraka (ca. A.D. 400). The other major dramatic female heroine of classical Indian literature is Shakuntala, a docile young woman who yearned for her distant lover in Kalidasa's "Shakuntala and the Ring of Remembrance."

There was a growing tendency to lower the marriageable age of girls with girls being married before or after puberty. Marriage within the same caste was preferred but prohibited within certain degrees of relationship. Girls of high families had adequate opportunities for acquiring proficiency in higher learning. In Vatsyayana's Kamasutra, instances of princesses are mentioned whose intellect was sharpened by knowledge of the Sastras.

The literary evidence of the Gupta age proves that girls of high families as also those living in hermitages read works on ancient history and legend. Girls living in royal courts were

trained in singing and dancing too. Vatsyanana draws a picture of a good wife which may be taken as a reflection of the real life during that period. Sati was extolled by some but strongly disapproved by others.

The only direction in which the position of women improved was in the sphere of proprietary rights. As society began to discourage widow remarriages, there began to arise a class of childless widows who needed money to maintain themselves. Due to a lowering of the age of marriage, girls were not educated as before. This reduced the position and status of women. Brides being too young had no say in choosing their partners

Love marriages were a thing of the past. During this period, marriage became an irrevocable union, but it was one sided in favour of the husband. Since women were not as educated as before, they did not know what their rights were. Among the most striking changes may be the increased recognition in Katyayana of the women's right to property and a remarkable rule in Atri that allowed women molested by robbers to regain her social status.

Status of Women in Medieval India:

Like the earlier period, women were generally considered mentally inferior. Their duty was to obey their husband blindly. Women continued to be denied the right to study the Vedas. Furthermore, the marriageable age for girls was lowered, thereby destroying their opportunities for higher education. However, from some of the dramatic works of the period, we find the court ladies and even the queen's maids-in-waiting were capable of composing excellent Sanskrit and Prakrit verses.

Various stories point to the skill of princesses in the fine arts, especially in painting and music. Daughters of high officials, courtesans, and concubines were also supposed to be highly skilled in the various arts, including poetry. As for marriage, the Smriti writers say that girls were to be given away by their parents, between the ages of six and eight or between their eighth year and attending puberty.

Medhatithi made inter- caste marriages exceptional. Marriage with the daughter of a maternal uncle is condemned. Marriage by mutual love is condemned by Medhatithi and he said that one should marry a girl who is much younger than himself, she must get married between the age of eight and achieving puberty. If a girl's guardian cannot find her a match before she becomes of marriageable age, then she can choose her partner after staying in her father's house for three years after attaining puberty.

Sometimes, girls with the approval of their parents opted for a Swayamvara ceremony. Remarriage was allowed under certain condition when the husband had deserted or died or adopted the life of a recluse, or was impotent or had become an outcaste. In general, women were distrusted. However, within the home they were honoured. If a husband abandoned even a guilty wife, she was to be given maintenance.

With the growth of property rights in land, the property rights of women also increased. In order to preserve the property of a family, women were given the right to inherit the property of their male relations. With some reservation, a widow was entitled to the entire estate of her husband if he died sonless. Daughters also had the right to succeed to the properties of a widow.

Thus, the growth of feudal society strengthened the concept of private property. The practice of Sati was made obligatory by some writers, but condemned by others. According to an Arab writer, Sulaiman, wives of a king sometimes burnt themselves on the funeral pyre of their husbands, but it was for them to exercise their option in the matter. Purdah was not prevalent during this period.

The general level of their culture is high. Several Queens of the Kara dynasty ruled in Ores. Sugandha and Didda of Kashmir administered extensive kingdoms. There were learned women as well as administrators. Saraswati, wife of Mandanamisra, who acted as an arbitrator in her husband's disputations with Sankaracharya, was a learned scholar herself.

Women in Medieval India:

Medieval Indian history spreads over 500 years. It is predominantly the history of Muslim rulers. Muslims appeared in India as a warrior class. Their rule in India is divided into two Eras; The Era of Delhi Sultanate and the Mughal Era. The only woman who had ever occupied the throne of Delhi was Razia Sultan. Gulbadan Begum was a woman of exceptional poetic talent who wrote Humayun-namah.

Nur Jahan and Jahan Ara took an active part in the state affairs. Nur Jahan was the greatest Muslim queen of India. She was the very embodiment of beauty and military valour. Mumtaj Mahal a princess of a rare beauty combined with superb intellectual talents and aesthetic tastes.

India has also produced heroic women such as Chandbibi, who appeared on the ramparts of the fort of Ahmednagar dressed in male attire; Tara Bai, the Maharata heroine who was the life and soul of Maharata resistance during the last determined onslaught of Aurangzeb; Mangammal, whose benign rule is still a green memory in the South, and Ahalya Bai Holkar, to whose administrative genius Sir John Malcolm has paid a magnificent tribute. The Moghul princesses of course played a notable part in the court life of Agra and Delhi. Jehanara, the partisan of Dara Shikoh, Roshanara, the partisan of Aurangzeb, Zebunnissa, the daughter of Aurangzeb, whose poems (under the pen name of Makhfi) have come down to us, and others represented the culture of the court.

Jija Bai, the mother of Shivaji, was a devoted mother, who was strong-willed and autocratic at home, but subordinated herself to the interests of her son. During the medieval period the social life of women underwent great changes. Dependence of women on their husbands or other male relatives was a prominent feature of this period.

Devoid of avenues of any education, having lost the access to Stridhana or dowry, they virtually became the exploited class with disastrous results for themselves and the nation. Indian women were politically, socially, and economically inactive except for those engaged in farming and weaving. Political subordination includes the exclusion of women from all important decision-making processes.

With the advent of Muslims in India, the social movement of Indian women was restricted. They were prohibited to attend public functions and were not free to participate as men's equals in religious functions. Another social evil that existed in society during this period was child marriage. These child brides were denied all intellectual, physical, and spiritual development.

Similarly, most of the women were made to believe that their ideal place was the home. Thus, they were persuaded by circumstances to accept their inferiority and secondary position. Men being providers, women became dependent on them economically for their subsistence except for the labour classes, where both men and women participated in subsistence farming and other occupations.

Many social evils like female infanticide, Sati, child marriages, Purdah system, or zenana (the seclusion of women), developed during the middle ages due to the political instability of Northern India, especially due to various invasions. Polygamy came into practice. Muslim rulers in India had large harems. Thus, women came to be regarded as instruments of sensual satisfaction. Even among the Hindus there was no limit set to the number of wives a man could take, and a Muslim man could have as many as four wives.

Islam also made the husband the head of the family and insisted that a wife should obey all his commands and should serve him with utmost loyalty. Another social evil that existed in medieval India was female infanticide. This particular system was prevalent among Rajputs and other high castes. Even among the Muslims this custom existed. This social evil originated from the belief that only the birth of a son could make salvation possible for parents as only a son had the privilege of performing Samskaras.

The son began to be considered as the maintainer of the race. Purdah gained popularity with the advent of the Muslims. The Purdah system existed among Kshatriyas in the period of Dharma Sastras. Dowry system was a common phenomenon. It actually meant "Stridhana" which included gifts, ornaments, property, and cash presented to her by her father or her relatives. But in the medieval period the term acquired special significance. It meant money or "Dakshina" which was actually presented to the bridegroom along with the bride.

In Vedic times it ensured some sort of security for her. During the Middle Ages, the term "Stridhana" acquired huge dimensions. The Hindus and Muslims favoured this custom of dowry.

This in a way contributed to female infanticide, as it became a heavy burden on the poor. The birth of girls came to be seen as a misfortune by the majority of the population.

The condition of the Hindu widows became more miserable during the medieval period. Rigidity of caste system denied them the right to freedom and social mobility. A widow was secluded from society and was devoid of any worldly pleasure. The condition of the Muslim widow was slightly better owing to the fact that she could marry after a certain lapse of time following her husband's death. Jauhar refers to the practice of voluntary immolation by wives and daughters of defeated warriors, in order to avoid capture and consequent molestation by the enemy.

The practice was followed by the wives of defeated Rajput rulers, who are known to place a high premium on honour. The feudal society of the time encouraged "Sati" which meant self-immolation of the widow. The Devadasi system was prevalent among the Hindus. Under the Devadasi system women were the brides of gods. But they were supposed to entertain kings, priests, and even members of the upper classes.

Bhakti movements which flourished during the medieval age gave rise to a new class of man and women who cared little for gender bias. This liberal stream to some extent widened the horizon of women. Female poet-saints also played a significant role in the Bhakti movement. Nonetheless, many of these women had to struggle for acceptance within the largely male dominated movement. Injustices and the patriarchal order itself were not a major focus of these poet-saints.

Akkamahadevi, also known as Akka or Mahadevi was a bhakta from the southern region of Karnataka and a devotee of Shiva in the 12th century CE. Mirabai, or Mira is said to have been born into a ruling Rajput family. Mirabai's poetry tells of her vision of Lord Krishna when she was a child.

In medieval India most of the women's took active part in politics, like Raziya Sultana, daughter of sultan Iltutmish, she successfully led her Delhi administration for four year (1236-1240), similarly Chand Bibi, daughter of Husain Nizam Sahs, the thirteenth sovereign of Ahmadnagar, the Mughals many time try to capture the Ahmadnagar but Chand bibi took the leadership of Ahmadnagar and made a gallant and successful resistance to the Mughal army led by Akbar's son prince Murad, but ultimately the Mughals could not capture the city during the life time of Chand Bibi, Nur Jahan, wife of Mughal emperor Jahangir.

She took over the administration from her husband in the 1620s, Tara Bai wife of Rajaram, she carried on the administration of the Maratha kingdom in the name of her minor son, under her leadership the Marathas began to raid the imperial territories of Berar, Gujrat and Ahmadnagar, Rani Ahalya Bai become the ruler of the Holkar state, she was one of the most successful leader of that period.

Women's suffrage movement in India

The Women's suffrage movement in India fought for Indian women's right to political enfranchisement in Colonial India under British rule. Beyond suffrage, the movement was fighting for women's right to stand for and hold office during the colonial era. In 1918, when Britain granted limited suffrage to women property holders, the law did not apply to British citizens in other parts of the Empire. Despite petitions presented by women and men to the British commissions sent to evaluate Indian voting regulations, women's demands were ignored in the Montagu–Chelmsford Reforms. In 1919, impassioned pleas and reports indicating support for women to have the vote were presented by suffragists to the India Office and before the Joint Select Committee of the House of Lords and Commons, who were meeting to finalize the electoral regulation reforms of the Southborough Franchise Committee. Though they were not granted voting rights, nor the right to stand in elections, the Government of India Act 1919 allowed Provincial Councils to determine if women could vote, provided they met stringent property, income, or educational levels.

Between 1919 and 1929, all of the British Provinces, as well as most of the Princely states granted women the right to vote and in some cases, allowed them to stand in local elections. The first victory was in the City of Madras in 1919, followed by the Kingdom of Travancore and the Jhalawar State in 1920, and in the British Provinces, the Madras Presidency and Bombay Presidency in 1921. The Rajkot State granted full universal suffrage in 1923 and in that year elected the first two women to serve on a Legislative Council in India. In 1924, the Muddiman Committee conducted a further study and recommended that the British Parliament allow women to stand in elections, which generated a reform on voting rights in 1926. In 1927, the Simon Commission was appointed to develop a new India Act. Because the commission contained no Indians, nationalists recommended boycotting their sessions. This created fractures among women's groups, who aligned on one side in favour of universal suffrage and on the other in favour of maintaining limited suffrage based on educational and economic criteria.

The Commission recommended holding Round Table Conferences to discuss extending the franchise. With limited input from women, the report from the three Round Tables was sent to the Joint Committee of the British Parliament recommending lowering the voting age to 21, but retaining property and literacy restrictions, as well as basing women's eligibility on their marital status. It also provided special quotas for women and ethnic groups in provincial legislatures. These provisions were incorporated into the Government of India Act 1935. Though it extended electoral eligibility, the Act still allowed only 2.5% of the women in India to vote. All further action to expand suffrage was tied to the nationalist movement, which considered independence a higher priority than women's issues. In 1946, when the Constituent Assembly of India was elected, 15 seats went to women. They helped draft the new constitution and in April 1947 the Assembly agreed to the principal of universal suffrage. Provisions for elections were adopted in July, India gained its independence from Britain in August, and voting rolls began

being prepared in early 1948. The final provisions for franchise and elections were incorporated into the draft constitution in June 1949 and became effective on 26 January 1950, the enforcement date of the Constitution of India.

Background

Indian Empire in 1915 (Pink areas indicate those under the control of the British Raj and grey areas indicate those princely kingdoms which managed their own internal affairs)

In the 1890s nationalism arose in India with the founding of the Indian National Congress. The advent of World War I and the use in propaganda rhetoric of terms like 'self-determination' gave rise for hope among middle-class Indians that change was imminent. For English-educated elites, who had predominantly become urbanised and depended on professional income, British rule was beneficial, but they also recognised that restrictions on their wives impacted their own careers. The practice of secluding women meant that they were unable to educate children or serve as hostesses or helpmeets to further their husbands' advancement.

Indian women, who had begun participating in reform activities since the 19th century, also saw the potential for change. They escalated their efforts into demands for political rights and specifically for suffrage. Entwined with Indian nationalists, Indian feminists sought support from British suffragists as well as their own autonomy, which prevented the development of a unified identity or set of demands from women. Austen Chamberlain, the Secretary of State for India was against loosening the power of Britain in India and accused those who backed even moderate proposals for consultation of Indian princes as "meddlers" in the affairs of the British Raj. When he was ousted in 1917, his replacement, Edwin Montagu, gained approval to organise with Lord Chelmsford, Viceroy of India, a consultation for a limited political devolution of British power.

Margaret E. Cousins, 1932 Beginning of the movement (1917–1919) Margaret E. Cousins, 1932

In 1917, Margaret Cousins founded the Women's Indian Association in Adyar, Madras, to create a vehicle for women to influence government policy. The organisation focused on equal rights, educational opportunity, social reform, and women's suffrage. Founding members included S. Ambujammal, Annie Besant, Kamaladevi Chattopadhyay, Mary Poonen Lukose, Begam Hasrat Mohani, Saralabai Naik, Dhanvanthi Rama Rau, Muthulakshmi Reddy, Mangalammal Sadasivier, and Herabai Tata. Besant was named president and Tata, general secretary. Wanting to secure an audience with Montagu, Cousins sent an application requesting discussion of educational and social reforms for women. When it was rejected on the grounds that the commission's research was limited to political topics, she revised her application, focusing on the presentation of political demands of women.

When it was approved, on 15 December 1917, Sarojini Naidu led a deputation of 14 leading women from throughout India to present the demand to include women's suffrage in the

new Franchise Bill under development by the Government of India. Besides Naidu and Cousins, members of the delegation included Besant, Parvati Ammal, Mrs. Guruswamy Chetty, Nalinibai Dalvi, Dorothy Jinarajadasa, Dr. Nagutai Joshi (later known as Rani Lakshmi Bai Rajwade, Srimati Kamalabai Kibe, Mrs. Z. Lazarus, Mohani, Srimati S. Naik, Srimati Srirangamma, and Tata. In addition to the women physically present, telegrams of support were sent to Montagu by Francesca Arundale, Abala Bose, Sarala Devi Chaudhurani, Mrs. Mazur-al-Haque, Uma Nehru, Mrs. R. V. Nilakanta, Miss H. Petit, Ramabai Ranade, and Shrimati Padmabai Sanjiva Rao.

The British Parliament passed the Representation of the People Act 1918, enfranchising women over the age of 30, who were entitled to be, or who were married to someone entitled to be, a local government elector. The law did not apply to British citizens in other parts of the Empire. When the Montagu–Chelmsford Reforms were introduced in 1918 no recommendation was made for Indian women's enfranchisement. Suffragists were active in drawing up petitions and published updates about the struggle in *Stri Dharma*, urging support for women's political empowerment as a part of the anti-colonial movement against Britain. *Stri Dharma* was edited by Reddy and Srimati Malati Patwardhan and aimed to develop both local and international support for women's equality. Widely attended protest meetings were held throughout the country, organised by the Women's Indian Association. In 1918, the provincial legislatures in Bombay and Madras passed resolutions supporting the elimination the sex disqualification for voting,[18] and women gained the endorsement for suffrage from the Indian Home Rule League and the All-India Muslim League. When the Indian National Congress convened in December, Chaudhurani presented a resolution to the Congress to grant suffrage, which was taken under advisement pending the outcome of consultations with the remaining provincial legislatures. Though a resolution did not pass in 1918 in Bombay, support for suffrage was approved in Calcutta.

The Southborough Franchise Committee was tasked with developing the electoral regulations under the Montagu–Chelmsford Reforms. Though they accepted petitions from throughout India, they spoke only with women in Bengal and Punjab. The Southborough Report published in April 1919 acknowledged that educated women might be qualified, but concluded that overall women were not ready for the vote, nor would conservative sectors of society support their enfranchisement. In July women in Bombay organised a protest meeting and when Lord Southborough sent his report to the Joint Select Committee of the House of Lords and Commons the Bombay Committee on Women's Suffrage sent Tata and her daughter Mithan to give evidence along with Sir Sankaran Nair.

In August 1919, Besant and Naidu presented pleas for enfranchisement to the Joint Select Committee. Besant even used the argument that if Indian women were not given the vote, they might support the anti-colonial movement. The following month, Tata presented the memorandum *Why Should Women Have Votes* to the India Office. While in England, the Tatas and other suffragists spoke at various public meetings and events of British suffragists, travelling

to "Birkenhead, Bolton, Edinburgh, Glasgow, Harrowgate, Liverpool, Manchester and Newcastle" to gain the support of other women. They were very successful in their pleas, causing the India Office to be inundated with resolutions of support for women's suffrage in India. Tata and her daughter participated in a second presentation before the Joint Select Committee on 13 October and were present for the final reading of the Government of India Act in December 1919.

The Act did not grant women suffrage, but included a clause that Indian provinces could enfranchise women if they chose to do so. It limited suffrage, barring most of India's middle class, as it restricted the vote to those who had an annual income of more than ₹10,000–20,000; land revenues in excess of ₹250–500 per annum; or those recognised for their high level of public work or scholarship. Furthermore, it did not allow women to stand in elections. The law empowered the Imperial Legislative Assembly and the Council of State to grant the right to vote in those provinces in which legislative franchise had been approved, but the British Parliament retained the right to determine who could stand as candidates for the Legislative Councils.

Provincial progress (1919–1929)

Suffragists recognised that their political aims were tied to those of the Nationalist Movement. By combining their goals, both nationalists and feminists benefited by articulating their common issues, resulting in more supporters to help with resolving their challenges. By linking gender equality with the removal of colonial restrictions, women were able to defuse opposition, but not eliminate it entirely. For example, Mahatma Gandhi encouraged women's participation in socio-economic and political struggles, but he published an article in *Young India* stating he did not support the campaign for women's suffrage. Members of the 45 branches of the Women's Indian Association began to agitate locally for voting rights, submitting demands to their various councils and the focus shifted from India-wide agitation to the provincial level.

The Madras City Council passed Municipal Act IV in 1919, which gave women the right to vote, but not the right to stand in elections. Women activists including Besant, Chetty, Cousins, Jinarajadasa, Lazaras, Reddi, Rama Rau, Mangalammal Sadasiva Iyer, Rukmini Lakshmipathi, Mrs. Ramachandra Rao, Mrs. Mahadeva Shastri, Mrs. C. B. Rama Rao and Mrs. Lakshman Rao, continued pressing for the same rights as male electors. In 1920, the Kingdom of Travancore and the Jhalawar State granted women's suffrage. In 1921, the Madras Presidency voted to remove the restriction on standing for elections at the local level, striking the sex qualification for women. The first woman to be elected to the Madras City Corporation was Mrs. M. C. Devadoss. Later that year, the Bombay Legislative Council passed legislation removing sex as a disqualification for voting, though educational and property qualifications remained.

In Bengal in 1921, the women's organisation, Bangiya Nari Samaj, was formed to agitate for the vote. Founded by Abala Bose, who had supported the delegation to the Montagu Inquiry,

members included Kumudini Bose, R. S. Hossain, Kamini Roy, and Mrinalini Luddhi Sen. Nellie Sengupta was also active in Bengal in agitating for women's rights. Bangiya Nari Samaj organised large public meetings hoping to influence the educated public to support women's suffrage. They spoke in towns throughout the province and published in newspapers. Though a resolution for women's suffrage was presented in September, it was defeated by a vote of 56 to 37, largely on the basis of arguing that granting enfranchisement would allow prostitutes to vote.

In April 1922, the Kingdom of Mysore's Legislative Council granted women's suffrage, followed by approval in the province of Burma in June. In 1923, four women, Hari Hadgikson, Avantikabai Gokhale, Bachubai Lotvala, and Naidu, were elected to the Bombay City Corporation. That year, the United Provinces Legislative Council unanimously granted women's suffrage and the Rajkot State not only granted full universal suffrage but elected two women to serve on the Council. As the princely kingdoms were not bound by the restriction for women standing for election, Rajkot became the first place in India where a woman was elected to the council. In 1924, the Kingdom of Cochin followed suit eliminating the sex disqualification for voting and standing in an election. When the Muddiman Committee came to India to assess the implementation and progress made on the implementation of the Act of 1919, the wife of Deep Narayan Singh stressed to the Committee women's desire to participate in the legislature. The Committee made no change to implementation by provincial authorisation, but did recommend that the bill be reformed to allow women to be elected to legislative positions. Before the end of the year, Assam Province passed a woman's suffrage resolution.

The National Council of Women in India was established in 1925. It was led by Lady Meherbai Tata^[56] and most of its members were among the elite classes. An affiliate of the International Council of Women, the group, which included Marahani of Baroda, Tarabai Premchand, Dowager Begum Saheb of Bhopal, and Cornelia Sorabji, strove to maintain connections with the British and focused on petition politics. Mithan Lam (née Tata) joined the council and led the legislative committee, which worked to improve the status of women. Women's suffrage was passed in the Bengal Presidency in 1925, and was approved in 1926 in Punjab. That year, the British Parliament allowed the Government of India to amend the electoral rules granting women the right to become legislative members and Madras granted the right for women to stand in elections for the Provincial Legislative Council. Also in 1926, Kamaladevi Chattopadhyay, an active worker in registering women to vote, became the first woman to stand for a legislative seat in the British provinces, but lost by a small margin.

In 1927, the Madras Legislative Council appointed Muthulakshmi Reddy, who became the first woman legislator in the British provinces. The All India Women's Conference (AIWC) was organised in Poona that year by Cousins, initially to deal with girls' education. Recognizing improvements in education depended on a revision of social customs, the organisation worked on social and legal issues that benefited women with the aim of improving the nation. Women gained enfranchisement in the Central Provinces, in 1927, and in Bihar and Orissa Province, in 1929. At the end of the 1920s, franchise had been extended to almost all provinces in India.

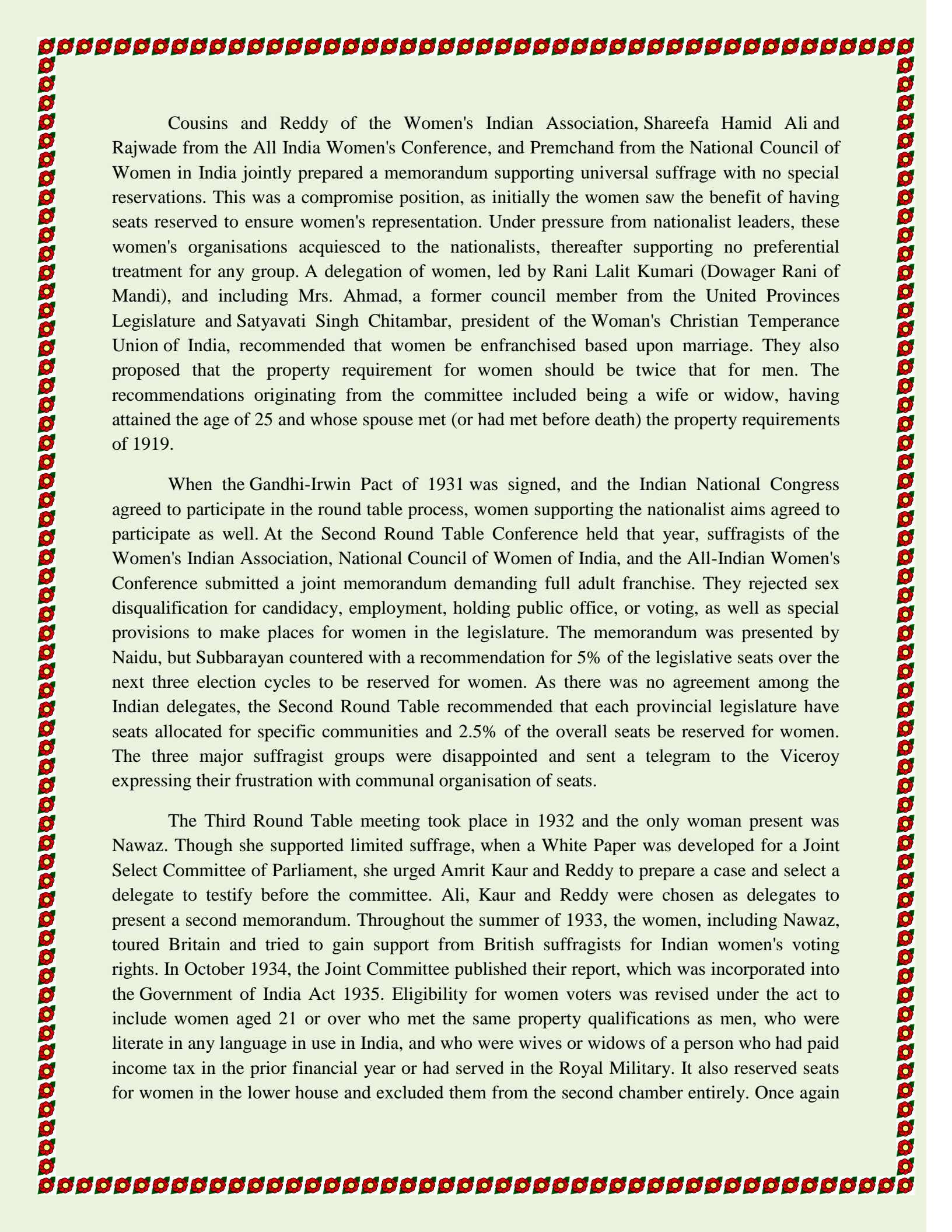
However, because of the property qualification, less than 1% of the women in the country were able to vote. Though they qualified for registration under the same terms as men, the income requirements meant that only about 1 million women were able to vote or stand in elections.

Extending the franchise (1930–1935)

Throughout the 1920s and 1930s, tensions arose among various women's groups depending on whether or not they supported the British schemes for extending franchise. The major all-India organisations continued to demand universal suffrage, whereas British women's groups favoured proposals which maintained the social order. These tensions were brought about by the appointment in 1927, of the Simon Commission, which was tasked with developing a new India Act. In response, the Nehru Report, which came out of the All Parties Conference of 1928, was drafted to recommend that dominion status be given to India within the British Commonwealth. The Nehru Report recommended adoption of a bill of rights giving men and women equality. The Simon Commission arrived in India in 1929 and began soliciting input. Because the leaders of the nationalist movement were against the seven white men on the commission deciding the fate of Indians, the Women's Indian Association refused to meet with commissioners, as did the All India Women's Conference.

When Gandhi began the Civil Disobedience Movement in 1930, the British response was to ban the Indian National Congress and arrest its leadership. Initially he was reluctant to have women participate, but its non-violent aspect appealed to women and soon thousands of women from throughout India were participating in violating the salt laws. When the men were arrested, women stepped in to continue manufacturing and selling salt to defy the British monopoly and continue the movement. Leaders included Anasuya Ben, Perin Naoroji Captain, Chattopadhyay, Gokhale, Lakshmipathi, Hansa Mehta, Sharda Mehta, Naidu, and Saraladevi Sarabhai, among others. Proving their leadership abilities, the women held daily councils to plan the day-to-day activities, including protesting at liquor and shops that dealt in imported cloth. For example, they scheduled shifts of four women a day twice a day for two hours, to picket at each of the 500 liquor shops in Bombay. Many women were assaulted and arrested for their participation in civil disobedience protests.

When the Round Table Conference was scheduled in London for 1930, initially the Women's Indian Association reversed their boycott, submitting a memorandum which stressed how women's co-operation had been shown to be valuable in resolving political problems. They withdrew from participation again when the commission declaration stated the meeting was to "discuss" rather than "implement" further change. Those chosen to participate with the commission included Begum Jahan Ara Shah Nawaz and Radhabai Subbarayan, though the British appointed them without consulting any women's organisations. They agreed to accept interim measures expanding suffrage to literate women and granting special reservations of four legislative seats to encourage women's input on education and social issues.

Cousins and Reddy of the Women's Indian Association, Shareefa Hamid Ali and Rajwade from the All India Women's Conference, and Premchand from the National Council of Women in India jointly prepared a memorandum supporting universal suffrage with no special reservations. This was a compromise position, as initially the women saw the benefit of having seats reserved to ensure women's representation. Under pressure from nationalist leaders, these women's organisations acquiesced to the nationalists, thereafter supporting no preferential treatment for any group. A delegation of women, led by Rani Lalit Kumari (Dowager Rani of Mandi), and including Mrs. Ahmad, a former council member from the United Provinces Legislature and Satyavati Singh Chitambar, president of the Woman's Christian Temperance Union of India, recommended that women be enfranchised based upon marriage. They also proposed that the property requirement for women should be twice that for men. The recommendations originating from the committee included being a wife or widow, having attained the age of 25 and whose spouse met (or had met before death) the property requirements of 1919.

When the Gandhi-Irwin Pact of 1931 was signed, and the Indian National Congress agreed to participate in the round table process, women supporting the nationalist aims agreed to participate as well. At the Second Round Table Conference held that year, suffragists of the Women's Indian Association, National Council of Women of India, and the All-Indian Women's Conference submitted a joint memorandum demanding full adult franchise. They rejected sex disqualification for candidacy, employment, holding public office, or voting, as well as special provisions to make places for women in the legislature. The memorandum was presented by Naidu, but Subbarayan countered with a recommendation for 5% of the legislative seats over the next three election cycles to be reserved for women. As there was no agreement among the Indian delegates, the Second Round Table recommended that each provincial legislature have seats allocated for specific communities and 2.5% of the overall seats be reserved for women. The three major suffragist groups were disappointed and sent a telegram to the Viceroy expressing their frustration with communal organisation of seats.

The Third Round Table meeting took place in 1932 and the only woman present was Nawaz. Though she supported limited suffrage, when a White Paper was developed for a Joint Select Committee of Parliament, she urged Amrit Kaur and Reddy to prepare a case and select a delegate to testify before the committee. Ali, Kaur and Reddy were chosen as delegates to present a second memorandum. Throughout the summer of 1933, the women, including Nawaz, toured Britain and tried to gain support from British suffragists for Indian women's voting rights. In October 1934, the Joint Committee published their report, which was incorporated into the Government of India Act 1935. Eligibility for women voters was revised under the act to include women aged 21 or over who met the same property qualifications as men, who were literate in any language in use in India, and who were wives or widows of a person who had paid income tax in the prior financial year or had served in the Royal Military. It also reserved seats for women in the lower house and excluded them from the second chamber entirely. Once again

women from the Women's Indian Association, National Council of Women of India, and the All-Indian Women's Conference issued a joint statement of their dissatisfaction with voting being tied to marital status, income and property requirements that excluded the majority from voting, and special privileges that treated men and women differently.

Push for independence (1935–1947)

The Government of India Act 1935 extended the vote to include around 6 million women, but even so covered only 2.5% of the women in India. "In the 1937 elections, 10 women were elected from general constituencies, 41 from reserved constituencies, and five were nominated to provincial legislative councils". The struggle to further expand the franchise was tied to the drive to gain independence, though independence took priority over women's issues. In 1938, the Indian National Congress set up a subcommittee, which included Ali, Chaudhurani, Kaur, Naidu, Vijaya Lakshmi Pandit, Rajwade, Mridula Sarabhai, and Jahanara Shah Nawaz. They were tasked with defining the role of women in society.[94] Working with members of the Women's Indian Association and the All India Women's Conference, they focused on a society reordered so that men and women were equal partners, demanding equal status and opportunity with full political rights. They also recommended schemes to develop child care, health, and social insurance services; a uniform civil code which protected the economic rights of women and provided protection for children's rights, equal rights to marriage and divorce, guardianship, and nationality; and uniform educational standards regardless of gender. Similarly, that same year the All-India Muslim League established a sub-committee for women and encouraged their participation in fundraising, mass processions and public meetings. They also were actively involved in campaigning for women to participate as voters.

The nationalist movement allowed women to enter the public sphere, but did not generally transform the inequality of their lives. Though they were able to press for the passage of the Sarda Act of 1929, which raised the age of marriage, members of the Women's Indian Association and the All India Women's Conference were often rebuffed by the nationalist leaders in their attempts to legalise equality. When the Constituent Assembly of India was elected in 1946, 15 women gained seats. They included Purnima Banerjee, a member of the All India Women's Conference; Kamla Chaudhry, a feminist writer and independence activist; Malati Choudhury, an activist in the nationalist movement; Durgabai Deshmukh, an independence activist, lawyer, social worker, and women's rights activist; Kaur, co-founder of the All India Women's Conference; Sucheta Kriplani, a nationalist activist and member of the women's committee of the Indian National Congress; Annie Mascarene, a lawyer and activist from the independence movement; Hansa Mehta, president of the All India Women's Conference; Naidu, a member of the Women's Indian Association; Pandit, a member of the All India Women's Conference; [109] Begum Aizaz Rasul, a member of the All India Women's Conference; Renuka Ray, a member of the All India Women's Conference; Leela Roy, a founder of the militant women's political organisation Congress Mahila Sangha, in Bengal; Ammu Swaminathan, a

member of the Women's Indian Association; and Dakshayani Velayudhan, a teacher and delegate in the Cochin Legislative Assembly.

These women helped draft the Constitution of India and worked to ensure that socio-economic and political inequalities were addressed. One of the first actions of the Assembly was to establish universal adult suffrage, eliminating the gender, income, property, and educational restrictions on voting. In April 1947, the Advisory Committee on the Subject of Fundamental Rights reported that both the Fundamental Rights Sub-Committee and the Minorities Sub-Committee agreed to the principal. The Constituent Assembly adopted provisions for elections on this basis in July. The Assembly also passed legally enforceable statutes to protect fundamental rights, such as guaranteeing equality and equal opportunity for men and women; eliminating discrimination on the basis of caste, race religion, or sex by either the government or an employer; and banning untouchability; among other provisions.

With the passage of the Indian Independence Act 1947 by the British parliament, the Constitutional Assembly became the parliament of the Dominion of India on 15 August. In November, the Secretariat of the Constituent Assembly sent out a memorandum regarding general elections to be held under universal adult suffrage and in March 1948, general instructions for preparation of electoral roles were issued to all the Provincial and State governments. The instructions advised anyone who was a resident, of sound mind, and not a criminal of the age of at least 21 was entitled to be registered. The goal was to have complete rolls drafted so that immediately after the Constitution was adopted elections for the new government could be held. Despite agreeing upon the principal of universal adult suffrage upon starting the constitutional debates, "the key provisions for franchise and elections were only debated and passed in June 1949". The provisions officially replaced those contained in the Government of India Act of 1935, thereafter being adopted by the Constituent Assembly in November 1949 for the formal enforcement date of 26 January 1950.

Social Evils in India

Let us first try to understand the meaning of social evils before we know what kind of social evils exist, or existed, in India. If we put in simple words, social evil is necessary for the 'bad' things in society. These consist of matters deeply connected to society because they directly impact the lives of the people being part of society.

It is not a hidden fact that, since the past, many reforms have been made by various personalities in India in order to reform society. These reforms were mainly required to get rid of the social evils in India.

Types of Social Evils in India

In India, social evils have always existed as a part of Indian society. The major impact of these evils greatly affected the minor as well as the women of the country.

If we now try to take a look at the existing social evils in India, in the past or even now, we get a list as follows:

1. Caste System
2. Patriarchal Society
3. Child marriage
4. Child Labour
5. Female infanticide
6. Dowry
7. Domestic violence

Caste System

First, the caste system in India has been promising enough to cause troubles in the lives of people of the country, both in ancient history and to date. Let us first understand what this caste system is. In ancient India, people were divided into several groups based on the caste they belonged to. The caste system divided the country's people into four different groups, namely – Brahmins, Kshatriyas, Vaishyas, and Shudras. The Shudras were the ones that were mostly looked down upon, while the Brahmins were considered to be at the top of the caste hierarchy.

Definitely, people were belonging to the upper caste and people belonging to the lower caste, as per the division mentioned earlier. It was seen that, during those days, the people from the lower caste were observed to be exploited by the people belonging to the upper caste, based on various things, including the caste, of course, creed, colour, etc.

One can say that the people from the lower caste or such backgrounds were looked down upon even as a human being. It seemed that they were separated or isolated from all kinds of activities existing in the country. The problematic part of the caste system was its direct linkage with the religion of an individual.

With years passing by, the people from the lower caste's situation seemed to deteriorate even further with the introduction of a new concept of "untouchability." This means as per the high caste people; the lower caste ones didn't deserve to be touched by them; this was a clear motive for disrespecting them.

The situations being like this, there was a need to bring about a change in society. To solve this existing problem of the caste system to some extent or create a better situation for the Shudras, Mahatma Gandhi took the pledge and entered the field. He was the sole reason for

whom the situation happened to gain some relaxation as he removed the concept of 'untouchability.'

Many other reforms were tried to be implemented for the betterment of the people and with a motive to promote equality among all of them. This was quite evident at the time of the war for independence in the country. It was observed that people understood the true meaning of unity only when they thought for the country and not for themselves.

For the attainment of freedom, unity was grown more and more, while the caste's problem happened to decline smoothly. The credit for this unity definitely goes to our reformers and the freedom fighters who realised the importance of India being united and standing together against foreign rule.

Although at that time the caste system seemed to have been demolished, to this date, some problems still exist about people being uncomfortable and concerned about one's caste

Patriarchal Society

Another topmost social evil in India is the patriarchal nature of society. In simple words, our society is more favourable and inclined or biased towards the men than towards the women of the country.

The patriarchal society is mainly based on promoting inequality among men and women. In this case, the women of society always looked down upon. It rather seemed that a woman had no existence or significance without a man.

In turn, the patriarchal society consists of much more evil practise being conducted on women against their will. One such example is sati pratha. According to this practice, if the husband died, his wife was burned along with his body.

Another evil practice existing in the patriarchal society was that a widow was not allowed to remarry. It means if the husband was dead for some reason, then his wife either had to face death along with him, or she had to remain his widow for her entire life.

Many other kinds of differences existed in the patriarchal society, and with the passing years, the condition of the women in the society only seemed to worsen.

Some reforms were made by Raja ram Mohan Roy, who removed the Sati Pratha in India. Not only that, even the foreigners who ruled over the country try to remove the evil practises on women by passing several laws or ordinances in the year 1829.

This marked a lot of improvement in society's unimaginable biases towards men, and to this date, there has been a realisation that women are as much cable as that of a man.

Child marriage

In ancient India, malpractices were also adopted against innocent children. The social evil in India against the children existed in child marriage, which is considered one of the most disgraceful social evils in India so far.

Small children, maybe even under the age of 14 or so, were tricked or forced to marry older peoples, that is, the ones who belonged to the age group of over 60 or so. We cannot say that in particular only girls were tricked or only boys were tricked, but the reality is that both were tricked at that age without their knowledge or consent.

It is not hidden that children are the most innocent human forms existing so far. The kind of situation the young children face at such a tender age happens to take away their innocence from them.

To eradicate these kinds of practices existing against the country's children, the government took the initiative to compulsorily increase or fix the marriage eligibility ages for both men and women. In 1929, the Child Marriage Restraint Act was passed by the Imperial legislative council of India, which fixed the minimum age for marriage of girls at 14 and of boys at 18. This was later modified to 21 for boys and 18 for girls. This act was also called The Sharda act.

Thus, anyone who illegally married the children against the ages made compulsory by the government is held liable for punishment.

Child labour

It was observed that children were not only forced to get married but also made to work illegally. This was known as child Labour, indeed a very shameful social evil in India.

Children below the age of 10 years were made to work in factories, lift heavy machine parts and many such tasks that may prove to be quite harmful to them. The practice of child Labour prevented the children from getting necessary rights like – education and going to schools, etc.

At such a tender age, they had to earn a living, which should be provided to them for free. The main problem was the unstoppable exploitation of these children by employers.

As mentioned before, some children visualised this as an opportunity to earn for themselves for a better future, but the exploitation seemed very severe. This is because they were made to work harder and harder, and they did not get any kind of payment or materials of basic requirements for such hard work that they did.

Finally, in the year 1993, the Indian government passed the act against child Labour. Under this act, the children were not allowed to work until they reached 18 years. This act

seemed to come as a relief for the children; however, to this date, we cannot surely say that child Labour does not exist at all.

Female infanticide

Very horrifying social evils in India, prevailing in certain parts to date, is female infanticide. A female infanticide is an act of killing baby girls before or after they are born. The main reason for this social evil in India is again the patriarchal nature of Indian society.

It is firmly believed that if a boy is born, he will spread the business and increase the family in the future. However, if a girl is born, she is believed to be an outsider and technically of no use to her own family. It is believed that it will bring prosperity to other families but not to her own.

In ancient times whenever a girl child was born, the girl child was either killed or was tortured in a way that no one can imagine. Not only had the tortures seemed to stop up to the girl child, but her mother experienced equal hardships for giving birth to her.

This kind of act is a social evil, but it is considered a very serious crime. In order to stop this and for the betterment of the girl babies, for their survival, the reformers took several measures. Even the government of the country took initiatives to enlighten the family members about the importance of a girl child.

To this date, various projects had been started by the government like – ‘Beti Bachao Beti padhao’ for the benefit of the girl child as well as for her family.

Dowry

Another great social evils in India is the system of dowry. Let us first try to understand what exactly dowry is. So at the time of marriage, the family of the girl is supposed to give rich goods in the form of cash, property, or any other thing to the boy’s family as a so-called ‘gift’ to them.

On the surface, this kind of activity does not preferably seem to be evil, but if one goes to the depth of the dowry system in the country, one can then discover the evilness of the dowry system.

There have been situations where people used to cancel marriage with another party just because they did not achieve a very costly dowry. Since the demand was not up to their mark or perhaps no dowry was received, the girl was considered to be the one responsible for the cancellation of marriages by the boy’s side.

Even if somehow the girls got married by some dowry being provided by their families, there was no surety of their safety after that. This is because they were mistreated in the future, even at times beaten by their in-laws or by her husband.

The girls were mistreated mainly because of the increased greediness of the other party. They hoped that if the girls were mistreated, their families would give them whatever they would demand without any hesitation.

This kind of thing has many times resulted in suicide being committed either by the girl or by her family members. That's where we come to know about the evilness in the dowry system.

To some extent, the dowry system is the cause for increasing female infanticide in some way or the other. Although reforms have been made to eradicate the practice of dowry at the time of marriages, there is no permanent rid of social evils in India that easily.

Domestic Violence

Domestic violence is again a very shameful social evils in India, prevailing till date. This necessarily happens with the females in a family and might get seriously harmful if no measure is taken to stop it.

Dowry seems to be the primary cause of increased domestic violence against women in India. As mentioned previously, after getting married, the girls were beaten just to satisfy the family's greediness.

In some other cases, domestic violence against women is carried out without any reason or maybe just an act of fun for mental satisfaction attained after torturing the girl. At times, it is also the cause of the death of the girl.

Several actions have been adopted by the government to prevent this kind of crimes, repeatedly, although some monster in the form of humans still exists who does not seem to stop.

Not only there is domestic violence against women, but there are also cases of domestic violence against men. Therefore, the horror is made to both men and women, and actions must be taken in due time to ensure their safety.

These are some of the dreadful and horrifying social evils in India. However, there are many more evils, such as poverty, prostitution, drug abuse, and what not. It seems that these have become a very common thing for the country,

With the number of years passing by, instead of coming to a dead-end, the social evils in India seem to rise. Therefore, due action must be taken for the betterment of the people of the country and definitely for changing the mindset of the existing society.

Gender Discrimination

During the early years of this country, women were not entitled to the same rights and privileges as men. Women were not allowed to vote and were usually required to surrender

control of their property to their husband upon marriage. Moreover, their educational and occupational opportunities were severely limited. It was commonly believed that a woman's place was in the home, raising children and tending to domestic affairs.

The first real efforts to achieve equality for women occurred in the 1800s. During the early part of that century, coeducational studies at the university level were offered for the first time. State laws were passed which allowed women to retain their property after marriage. Also, the first women's rights convention was held. Many who supported women's rights became active in the abolitionist movement during the Civil War era. Some even became well-known public orators, an uncommon occupation for women at the time.

The quest for equality continued after the Civil War. In 1869, the Wyoming Territory passed a law which allowed women to vote and serve on juries. Several other western territories and states subsequently granted women the right to vote. Women's rights advocates were outraged that the Fifteenth Amendment, which was ratified in 1870, prohibited the states from denying voting rights on the ground of race, but not on the basis of sex. In 1878, Congress considered a Constitutional amendment giving women the right to vote. Although the amendment failed, it was revitalized every year for a period of 40 years. The movement for women's suffrage was led, among others, by Susan B. Anthony, who was arrested for voting in a presidential election, and by Lucy Stone, who was one of the first American women to retain her maiden name after marriage. In 1920, women were finally given the constitutional right to vote in the Nineteenth Amendment, which provided that "[t]he right of citizens of the United States to vote shall not be denied or abridged by the United States or by any State on account of sex."

The women's rights movement lost its impetus after the ratification of the Nineteenth Amendment. It was not until the 1960s that it regained its momentum. With more women rejecting the traditional role of housewife and entering the work force, there was an increased demand for equal rights and opportunities. In response, Congress passed the Equal Pay Act of 1963, which prohibits employers from discriminating against employees on the ground of sex with respect to the terms of compensation. The following year, Congress enacted Title VII of the Civil Rights Act of 1964, which bans discrimination in employment on the basis of sex, among other grounds. Males, as well as females, have been granted protection against sex discrimination under both the Equal Pay Act and Title VII.

In 1972, Congress submitted the Equal Rights Amendment (ERA) to the states for ratification. Basically, the ERA barred all discrimination on the ground of sex. However, the ERA suffered defeat after the necessary number of states failed to ratify it within the mandatory ten-year deadline. To date, women are still struggling with the issue of equality in their personal and professional relationships. Thirty-five years after the passage of the Equal Pay Act, women have still not achieved equality in wages.

Integrated Rural Development Program (IRDP)

For providing employment opportunities to the poor the Integrated Rural Development Program had been launched. Besides providing the necessary subsidies to people below poverty line, this scheme also helps them to enhance their living standards.

The Integrated Rural Development Program (IRDP) was launched by the Government of India during 1978 and implemented during 1980. The aim of the program is to provide employment opportunities to the poor as well as opportunities to develop their skill sets so as to improve their living conditions. The program is considered one of the best yojanas to do away with poverty related problems by offering those who fell below the poverty line the necessary subsidies in tandem with employment opportunities.

Objective of IRDP

The objective of Integrated Rural Development Program is to help families who live below the poverty line to enhance their state of living and to empower the poor by helping them develop at every level. The program's objectives are met by providing productive assets and inputs to its target groups. The assets, which could be in the primary, secondary or tertiary sector are provided as financial assistance to these families in the form of government subsidies as well as loans or credit from financial institutions.

Beneficiaries of the Integrated Rural Development Program

The beneficiaries of this program are as follows:

- Rural artisans
- Labourers
- Marginal Farmers
- Scheduled castes and scheduled tribes
- Economically backward classes with an annual income of less than Rs 11,000

Subsidies provided under IRDP

Subsidies are provided to the following people as follows:

- Small farmers (25%)
- Marginal farmers and Agricultural labourers (33.33%)
- SC/ST families and differently abled people (50%)

The maximum amount of subsidy amount has been fixed at Rs 6,000 for SC/ST families and differently abled people, Rs 4,000 for non DPAP and non DDP localities and Rs 5,000 for DPAP and DDP localities.

From this group SC/ST candidates, women and differently abled people are guaranteed subsidies of 50%, 40% and 3% respectively. First priority is also given to those among this group who have been assigned the ceiling surplus land while the Green card holders who fall under the category of free bonded labourers and family welfare programmes are also given first priority.

Implementation of IRDP

The Integrated Rural Development Program is implemented through the following agencies:

- District Rural Development Agencies (DRDAs)
- Block staff at the grassroot level
- State Level Coordination Committee (SLCC) at state level
- Ministry of Rural Areas and Employment (who are responsible for the release of funds, formation of policies, programme evaluation, monitoring and guidance)

Integrated Rural Development Program Funding

The Integrated Rural Development Program is a Centrally Sponsored Scheme funded on a 50:50 basis by the centre and the states. The scheme has been in operation in all the blocks of the country since the year 1980. Under this scheme Central funds are allocated to states on the basis of proportion of rural poor in a state to the total rural poor in the country.

Assistance is given in the form of subsidies by the government and term credit advanced by financial institutions, such as commercial banks, cooperatives and regional rural banks.

DWRCA: Development of Women and Children in Rural Areas:

The basic objective of DWCRCA is to provide rural women with productive income-generating assets and credit, and enhance their skills.

It also seeks to provide an effective organizational support structure so that the women can receive assistance in the production of goods and services more effectively.

The target group of DWCRCA is the same as under IRDP, i.e. families which have an annual income of less than Rs. 4,800.

However, the basic difference with IRDP lies in the fact that under DWCRA, it is not individual families which receive assistance but the group. The DWCRA scheme envisages the formation million of groups each consisting of 15-20 women; it is expected that the women will come together for activities which are mutually beneficial.

The financial assistance which is available for a group is as follows:

(a) Rs. 15,000 in the form of a one-time grant contributed in equal measure by the Government of India, State Government and UNICEF which may be used as:

- (i) Working capital to procure raw materials and for marketing purposes.
- (ii) Honorarium to group organizer which is not to exceed Rs. 50 per month for a period of one year.
- (iii) Infrastructural support for income generating activities.
- (iv) Childcare facilities.

(b) Travelling allowance at the rate of Rs. 2,000 per year for one year for the group organizers.

DWCRA was launched in 1982-83 as a pilot project in 50 districts chosen on the criteria of high Infant mortality rate and low female literacy. There has been a phased expansion since then and in 1989-90. DWCRA was being implemented in 106 districts.

Although DWCRA is basically a programme to generate productive assets, it is not confined to provide economic benefits; it includes supportive services like mother and child care, adult education, immunization etc. To this end, co-ordination is maintained with various other departments, such as education, health and family welfare and women and child development.

Administrative and Organisational Aspect of DWCRA:

DWCRA has an administrative structure for carrying out operations relating to the programme. At the state level, a woman of the rank of Deputy Secretary' to the state government is in charge of the programme. At the District level, a woman officer may be appointed as Assistant Project Officer (APO) women's Development, to assist the project officer of the District Rural Development Agency (DFU3A).

At the block level, under the community development pattern, the norm is to provide a team comprising one woman BDO, two women VLWs and one Gram Sevika per DWCRA Block. It is to be ensured that the project officer of DRDA remains the coordinating officer at district level and the BDO at the Block level.

The task of planning, implementing and monitoring of DWCRA has been entrusted to DRDA, as DWCRA is a part of IRDP. The staff provided for DWCRA, the Asst. Project Officer,

the BDO and the village level women workers are expected to spend adequate time with the target group.

They must explain to the women, the nature and purpose of the group, help women to analyze their situation so that solutions can be considered, give ideas, information and assistance regarding possible income generating activities which the group can undertake, and provide encouragement, guidance and support.

Funding Support System for DWCRA:

The main financial assistance is provided by the Central Government. The Central Government releases the central share of Rs. 5,000 per group and travelling allowance for the group organizers directly to the DRDAs. It also releases the share of UNICEF equivalent to Rs. 5,000.

Equipment and input costs subject to a ceiling of Rs. 50,000 per centre and cost of staff are also provided. The state Governments in turn releases their share towards grant to groups, and travelling allowance for group organizers.

The groups utilize the grants for various purposes. They use it to build up infrastructural support and marketing facilities, purchase of raw materials etc. The grant by UNICEF issued to purchase training kits, equipment for childcare facilities etc. If no other childcare programme is available, some childcare facilities could be provided so that children are not neglected when their mothers go to work.

If the groups under DWCRA are registered under Registration of Societies Act 1860; they can avail bank loans. The programme also envisages construction of a multi-purpose centre in each block where DWCRA is being implemented where women can come for training and economic activities.

Training under DWCRA:

The basic and fundamental concern of DWCRA is to improve the socio-economic conditions of women and children in rural areas. It is important to train women so that they are able to make better use of the skills acquired to enhance their productivity. Under DWCRA (training is provided by various agencies at different levels.

The organizer of each group helps the women to derive maximum benefits from the training. Training includes tailoring, knitting, bamboo basket making, fishing, poultry, pottery, soap making, candle making etc. Training of officials and trainers who would, in turn, train the women in the group, is carried out by the National Institute of Rural Development (NIRD), Hyderabad.

Assessment of DWCRA:

To evaluate and assess the functioning of a special programme like DWCRA, it is important to review its broad objectives. These include increase in women's participation in rural development and increase in their earnings; helping women to develop new skills; providing them with better access to credit; and helping in the marketing of their products.

DWCRA suffers from some basic deficiencies and problems which act as constraints in the functioning of the programme. These include shortage of functionaries at every level, lack of infrastructural facilities and credit, problems in the selection of projects, lack of clarity regarding the role of the groups, and low motivation of the members of the groups.

Through DWCRA, the poorest of the poor among the women do not derive the greatest benefits. It is usually the less poor among the poor women who get to form the groups.

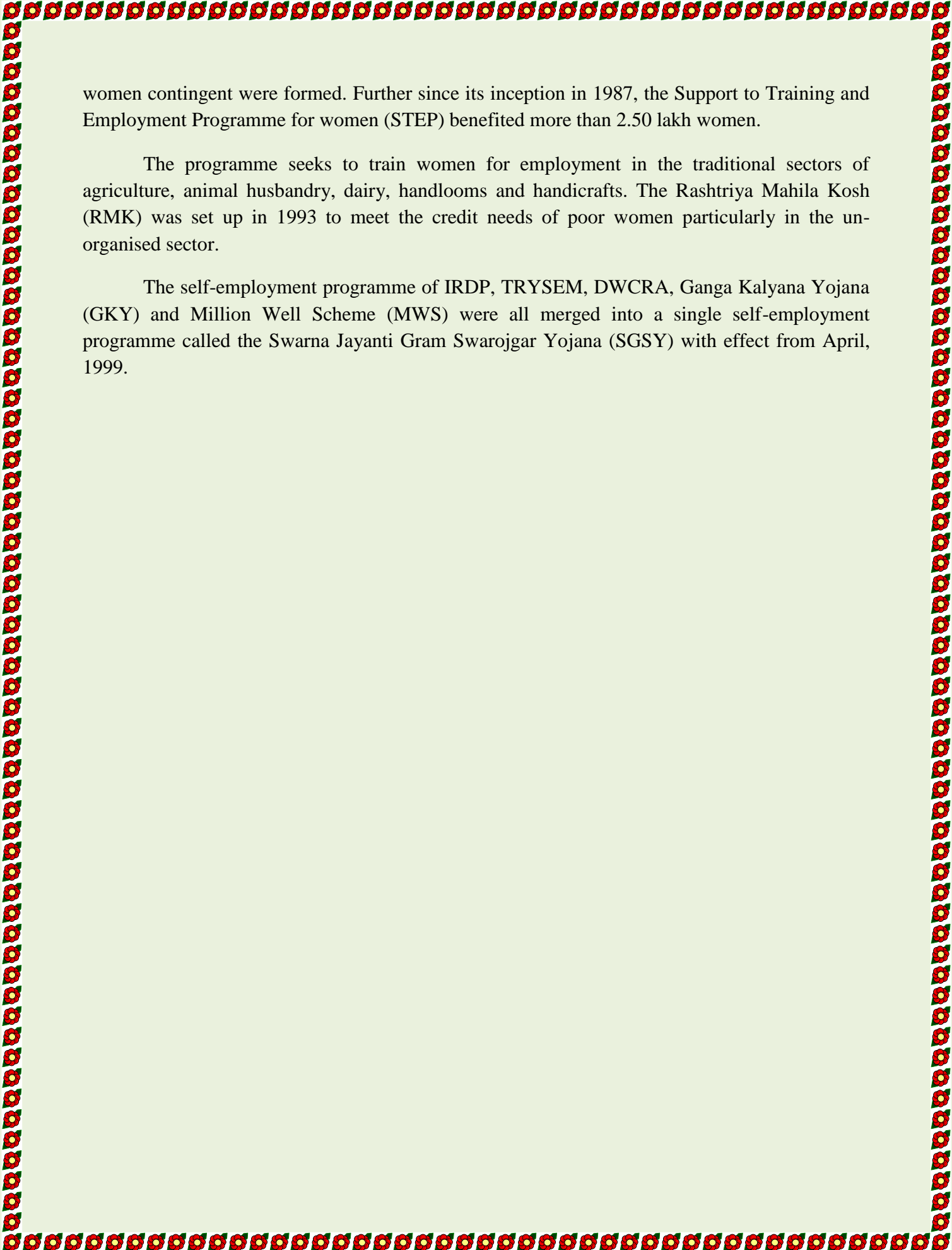
1. DWCRA is a component of IRDP.
2. It is designed exclusively for rural women below the poverty line to provide them with income generating activities.
3. Assistance is provided to groups of women (15-20 women) instead of an individual woman.
4. Supportive services like mother and childcare, adult education, immunization etc. are provided.
5. Training facilities are extended.
6. The group plays an important role in DWCRA for organising and motivating women, apprising them of their problems and helping them at analysing the causes of their present situation. It also identifies vocations for them and provides access to training facilities.

Role of DWCRA in Empowering Rural Women:

The empowerment of women became necessary as they are almost fifty percent of the population and are being discriminated at all fronts. Women play a vital role in the social and economic transformation of a country.

Policies and programmes to improve the conditions of women's lives are being implemented by governments in various countries. The most common interventions are those intended to increase women's income to provide women with the means to control their own family and to increase levels of human capital investments in females, so that the next generation of women will be better equipped to contribute to the well being of their families and the nation.

The DWCRA scheme which was started in 1983 is now in operation in 450 districts of the country with UNICEF assistance. During 1994-95, over 19000 groups, with 3.19 lakh

women contingent were formed. Further since its inception in 1987, the Support to Training and Employment Programme for women (STEP) benefited more than 2.50 lakh women.

The programme seeks to train women for employment in the traditional sectors of agriculture, animal husbandry, dairy, handlooms and handicrafts. The Rashtriya Mahila Kosh (RMK) was set up in 1993 to meet the credit needs of poor women particularly in the unorganised sector.

The self-employment programme of IRDP, TRYSEM, DWCRA, Ganga Kalyana Yojana (GKY) and Million Well Scheme (MWS) were all merged into a single self-employment programme called the Swarna Jayanti Gram Swarajgar Yojana (SGSY) with effect from April, 1999.